

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Hầu Môn Đích Phi

Ngày đại hôn của nàng cũng chính là ngày tang sự khi vị hôn phu của nàng giết cả gia tộc nàng ,xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông. Máu đỏ tươi so với tơ lụa đỏ thắm còn muốn đỏ hơn.

Trùng mắt, trùng sinh ở trên người Tần Tích đích nữ của đại tướng quân.Qua một đời, nàng thê, thương tổn người thân của nàng, những người liên quan đến cả nhà nàng bị diệt môn một người nàng cũng không tha!

Liệu nàng có trả thù được cho cha mẹ của mình hay không ? cuộc sống sau khi trùng sinh sẽ như thế nào ? Mời các bạn đón đọc truyện Trùng Sinh Chi Hầu Môn Đích Phi để hiểu hơn về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hầu Môn Đích Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đại hôn diệt môn

Đầu hạ.

Ánh mặt trời nhu hòa theo cửa sổ hắt vào, dừng ở bóng dáng trước gương đồng, nữ tử một thân giá y đỏ thắm, hai gò má hồng hồng, thẹn thùng vô hạn.

“Cần nhi của nương thật sự là tân nương tử đẹp nhất trên đời này.” Tô phu nhân cầm lược chải mái tóc dài cho nàng, đội mũ phượng cho nàng, nhìn gương mặt nữ nhi như hoa đào trong gương, cảm khái nói, “Nháy mắt Cần nhi phải xuất giá, thời gian qua thực mau.”

“Nương, Cần nhi cho dù xuất giá sau này cũng là nữ nhi của người, Cần nhi sẽ thường xuyên trở về thăm người.” Tô Cần vừa vui mừng lại vừa sầu não, xoay người ôm thắt lưng của mẫu thân, ở trên người bà làm nũng nói, “Người cũng không thể vì Cần nhi lập gia đình mà không thương Cần nhi a.”

“Hài tử ngọc, gả cho người nơi nào còn có thể nghĩ đến thời điểm trở về? Đến lúc đó phải yêu phu quân, kính cha mẹ chồng, hòa thuận chị em bạn dâu, đôi hạ nhân cũng phải hiền lành.....”

“Được rồi, nương, chuyện này người đã nói biết bao nhiêu lần a.” Tô Cần bĩu môi, “Những lời này Cần nhi đều ghi tạc trong lòng , sẽ không quên .”

Tô phu nhân bắt đầu cười, ôm Tô Cần nhẹ nhàng vỗ bờ vai nàng.

Về sau nữ nhi mà bà nâng niu trong lòng bàn tay, sẽ trở thành thê tử người khác, con dâu nhà người khác. Bất quá nghĩ đến con rể tương lai, mắt bà vui mừng.

Con rể tương lai là Kiến Xương Hầu Triệu Thuần được hoàng thượng thân phong, năm nay vừa mới hai mươi tuổi, trong phủ không có thông phòng không có cơ thiếp, lại tuân thủ lịch sự. Bất luận là thân phận vẫn tài tình đều xứng đôi với nữ nhi bà, trọng yếu nhất là, Triệu Thuần người này xử sự đều cực kì thoả đáng, đối nữ nhi lại quan tâm đầy đủ. Cần nhi gả cho hân, bà cũng có thể yên tâm.

“Nương, Người cứ yên tâm đi.” Một nữ tử đang đứng bên cạnh, nữ tử này không phải ai khác, là trưởng tẩu Lưu Du của Tô Cần. Phụ thân cả đời chỉ cưới một mình mẫu thân, chỉ có nàng cùng ca ca hai cái hài tử, nữ tử này chính là thê tử duy nhất của ca ca, đang mang lục giáp, còn có một tháng sẽ sinh nở. Lưu Du được nha hoàn hỗ trợ, cầm một cây bút chu sa màu đỏ, nhẹ nhàng điểm lên mi tâm của Tô Cần, trên mi tâm của nàng xuất hiện một đóa hoa mai yêu diễm. Lưu Du cầm khăn voan màu đỏ thắm mà nha hoàn đưa qua, trùm lên đầu của Tô Cần, cười với Tô phu nhân, “Kiến Xương Hầu rất thâm tình với Cần nhi, hơn nữa phụ mẫu của Kiến Xương Hầu rất dễ đối phó, Cần nhi gả qua khẳng định sẽ không chịu khổ, nương nếu nhớ Cần nhi, cho nha hoàn nhắn nàng trở về thăm, Kiến Xương Hầu khẳng định sẽ cùng Cần nhi về thăm người.”

Lo lắng cuối cùng trong lòng Tô phu nhân cũng không còn, mỉm cười trừng mắt liếc Lưu Du, “Con cũng nói đỡ cho nha đầu này.”

Lưu Du che miệng cười.

Tô Cần cũng híp mắt cười rộ lên, nàng cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian này. Cha mẹ ân ái, anh trai và chị dâu cũng ân ái, cha mẹ huynh trưởng đều xem nàng là hòn ngọc quý trên tay. Có thể sinh hoạt trong gia đình ấm áp như vậy, nàng thật sự cảm thấy rất hạnh phúc.

Ngoài cửa vang lên tiếng pháo cùng tiếng kèn rộn rã.

Tiểu nha đầu Lục Nhi kích động chạy vào, “Tiểu thư, tiểu thư..... Cô gia tới đón dâu!”

A!

Tô Cần nhất thời khản khản. Tô phu nhân cũng không tiếp tục cảm thán, cuống quýt đem khăn voan trên đầu Tô Cần kéo xuống.

“Thiếu gia đâu? Sao còn chưa đến?”

“Đến.”

Cửa phòng mở ra, một nam tử có dáng người cao ngất mặc áo màu thiên thanh mỉm cười đi vào.

“Sao giờ mới đến?” Tô phu nhân oán trách trừng mắt, “Thân muội người thành thân người này làm huynh trưởng thế nào một điểm cũng không lo lắng!”

“Ai nói không lo.” Tô Vinh Cảnh nhìn bóng dáng của Tô Cần trong gương đồng, trong mắt có cảm khái, nhìn sang Tô phu nhân, vui đùa nói, “Hôm nay từ lúc trời chưa sáng đã bận rộn, vừa rồi trốn ở trong phòng vụng trộm khóc, ai, muội muội phải lập gia đình, trong lòng thật đúng là không thoải mái a.”

“Ba hoa!”

Tô Vinh Cảnh cười hắc hắc.

“Tướng công, người mau cõng muội muội đi tiền sảnh đi, phụ thân đang chờ đó.” Lư Du xem nhanh đến giờ lành, có chút khẩn trương.

“Không có gì, từ đây đến tiền sảnh chỉ vài bước.” Tô Vinh Cảnh tiến đến trước mặt Lư Du, nhìn bụng nàng, sắc mặt nhất thời nhu hòa, tay chạm vào bụng của nàng, “Đứa nhỏ hôm nay có ngoan không?”

Lư Du đỏ mặt, đẩy tay chàng ra, “Làm gì thế!”

Tô Vinh Cảnh biết nàng thẹn thùng, rút tay lại, nhẹ giọng nói, “Nếu không nàng về phòng nghỉ ngơi đi, tiền sảnh hôm nay nhiều người, vạn nhất chiếu cố không chu toàn, xảy ra vấn đề làm sao bây giờ?”

“Du nhi vẫn là về phòng đi.” Tô phu nhân cũng không yên tâm.

“Không được, hôm nay muội muội xuất giá, ngày trọng yếu như vậy, thiếp không thể vắng mặt. Người nhiều cũng không sao, có nha hoàn nâng đỡ, bắt quá thiếp sẽ không đến chỗ nhiều người là được rồi.” Lư Du nắm tay Tô phu nhân, làm nũng nói, “Nương, người cũng không thể để tướng công cảm chừng con.”

“Được rồi, vậy cùng đi.”

Tô Vinh Cảnh lại phân phó nha hoàn vài câu, cười đi đến bên người Tô Cần, ngồi xổm trước mặt nàng, “Cần nhi, đến. Ca ca đưa muội lên kiệu hoa.”

“Ca.....”

Tô Cần vươn hai tay, gât gao ôm cổ ca ca.

Mọi người rất nhanh đến tiền sảnh, đội ngũ đón dâu đã vào đại sảnh, cách khăn voan, Tô Cần loáng thoáng nhìn đến trong đại sảnh một bóng dáng thon dài màu đỏ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Cần đỏ lên, ngực khẩn trương đập loạn.

“Không tiền đồ.....” Bên tai truyền đến tiếng cười chế nhạo của Tô Vinh Cảnh.

Tô Cần thẹn quá thành giận, hung hăng nhéo ở bên hông ca ca, Tô Vinh Cảnh đau nhe răng nhếch miệng. Hắn để muội muội xuống ở bên người Triệu Thuần, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn, “Về sau muội muội ta liền giao cho người.”

“Đa tạ.” Triệu Thuần giật nhẹ khóe môi, trong con mắt nhưng không có ý cười.

“Kính trà đi.”

Tô Chí Ninh cùng Tô phu nhân ngồi ở ghế thái sư, mỉm cười nhìn đôi tân nhân trong đại sảnh, có nha hoàn bưng nước trà đến, Triệu Thuần cùng Tô Cần đều cầm ly trà, quỳ gối ở trước mặt Tô Chí Ninh cùng Tô phu nhân, bắt đầu kính trà.

“Cha, thỉnh dùng trà.” Triệu Thuần nâng cánh tay lên.

Hai mắt Tô Chí Ninh ửng đỏ, gật gật đầu, vui mừng nhận ly trà.

Nhưng vào lúc này, tình thế đột biến!

Tô Cần chỉ cảm thấy đến một đạo hàn mang màu bạc chợt lóe lên, trên mu bàn tay nóng lên, mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ đại sảnh.

Tiếng thét chói tai, tiếng bước chân dồn dập nhất thời vang vọng đại sảnh.

Tô Cần cả người cứng ngắc, ngơ ngác đứng tại chỗ!

Rõ ràng là mùa hè, nàng lại cảm thấy một cổ hàn khí theo lòng bàn chân toát ra, lạnh thấu xương.

Người bị đụng mạnh, chật vật té ngã, khăn voan màu đỏ trên đầu nhất thời rơi xuống đất, bị mọi người đang chạy hoảng dẫm đạp lên với vô số dấu chân.

Nàng trừng mắt, thấy máu từ vết hầu của phụ thân đang phun ra không ngừng, hai mắt nàng nhiễm đỏ huyết sắc.

“Cha!”

Nàng gian nan bò đến Bị người giẫm đạp, cả người đau chết lặng. Nàng đến bên cạnh ghế dựa, đỡ lấy thân thể còn nóng của phụ thân, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mu bàn tay, tâm đau.

Ai có thể nói cho nàng biết..... Hết thấy chỉ là ác mộng, tỉnh mộng lại thấy phụ thân rõ ràng đứng ở trước mặt nàng, vỗ đầu nàng, sủng nịch nhìn nàng.

.....

Tô Chí Ninh đến lúc chết, hai mắt còn không dám tin mở to .

Nhất thời đại sảnh loạn.

Triệu Thuần nắm chặt nhuyễn kiếm còn vấy máu, khuôn mặt tuấn tú không có biểu cảm, hần từ trong lòng lấy ra một chiếu thư, nâng lên, rống to nói, “Thừa tướng Tô Chí Ninh, cấu kết ngoại bang, ý đồ mưu phản, chứng cứ vô cùng xác thực. Bản Hầu phụng mệnh hoàng thượng, quét sạch loạn đảng, tân khách không liên quan lập tức lui ra. Cả nhà Tô gia -- giết không cần hỏi! Động thủ!”

Theo thanh âm Triệu Thuần vang lên, đội ngũ đón đầu đến cùng với hần nháy mắt kéo y phục đỏ thắm trên người xuống, lộ ra thiết giáp bên trong, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, ngân quang chói cả mắt Tô Cần.

Nàng ngo ngắc gối đầu lên đầu gối của phụ thân mà khóc rống lên, ngay cả có một thanh trường kiếm đâm tới đều không biết.

Một bóng dáng chặn ngang người nàng, thay nàng đỡ một kích trí mạng. Tô Cần thù người nhìn máu đầy trên đất, “Nương!”

“Cần..... Cần nhi..... Mau..... Chạy mau.”

“Nương!” Tô Cần đỡ mẩu thân, quỳ trên mặt đất, nước mắt rơi không ngừng “Nương, người không được chết, không được chết..... Nương, van cầu người, sau này Cần nhi sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không bao giờ chộc giận người nữa..... Cho nên, van cầu người..... Đừng dọa con, đừng dọa con.....”

Tô phu nhân run run thân mình nôn ra máu, bò đến bên người Tô Chí Ninh, nắm tay đã cứng của ông, “Lão..... Gia.....”

Tô Cần trợ mắt nhìn mẫu thân dựa vào người phụ thân, hai mắt nhắm lại.

Nàng ôm đầu thống khổ, vì sao chuyện này lại trở nên như vậy, vì sao!

Đại hôn của nàng, vì sao lại trở thành huyết tinh! Tô Cần nhìn từng gia nhân quen thuộc ngã xuống, đôi mắt đỏ lên, đứng lên điên cuồng hét!

“Triệu Thuần! Triệu Thuần! Ngươi vì sao đối với ta như vậy! Vì sao!”

Triệu Thuần rũ mắt, tránh tầm mắt nàng, âm thanh lạnh lùng nói, “Ta chính là phụng mệnh làm việc!”

“Cha ta thanh liêm một lòng vì nước, không có khả năng phản quốc!” Tô Cần nắm vạt áo Triệu Thuần gắt gao, “Các ngươi vu hãm ông! Các ngươi vu hãm nhà chúng ta!”

Cánh tay căng ra, Tô Cần đã bị Tô Vinh Cảnh kéo đến bên người, mặt anh xanh mét, găm nhẹ, “Cần nhi, đi!”

Lúc này, hộ vệ Tô gia đã tới, bọn họ đều tận trung với Tô gia, liều mạng che trước mặt mọi người.

Tô Vinh Cảnh một tay kéo Tô Cần, một tay ôm Lưu Du, liều mạng chạy ra ngoài.

Nhưng mà, vừa chạy đến ngoại viên đã bị Triệu Thuần đuổi kịp.

“Đừng phản kháng vô ích.” Triệu Thuần nắm chặt trường kiếm, nhìn Tô Vinh Cảnh, “Kháng chỉ, chỉ có con đường chết.”

“Cần nhi, muội cùng chị dâu chạy đi. Ca ca không tin phụ thân phản quốc, muội sau này nhất định phải rửa sạch oan tình cho nhà chúng ta!” Tô Vinh Cảnh thuận thế đoạt một thanh trường kiếm từ tay một binh sĩ, đôi mắt nhiễm đầy huyết sắc.

“Ca, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....” Nếu không phải vì nàng, nếu không phải nàng cùng với Triệu Thuần thành thân, nhà bọn họ cũng sẽ không trở thành như vậy. Nàng dùng sức đẩy Tô Vinh Cảnh, “Ca là hi vọng duy nhất của Tô gia chúng ta, ca mang chị dâu trốn đi!” Nàng gạt lệ, dang hai tay gắt gao che ở trước mặt Triệu Thuần, “Ngươi muốn giết ca ca ta, bước qua thi thể của ta.”

Triệu Thuần rũ mắt, “Tô Cần, đừng ép ta.”

“Ép ngươi?” Tô Cần ngửa đầu điên cuồng cười ha hả, “Ngươi giết cha mẹ ta, bây giờ còn muốn giết ca ca ta, thế nhưng còn nói ta ép ngươi!”

Triệu Thuần nắm chặt trường kiếm, mặt âm trầm đi tới.

Cùng lúc đó, Lưu Du cũng lau nước mắt, tách ra khỏi huynh muội hai người, vì nàng là phụ nữ có thai, nên không có ai để ý nàng. Nàng vuron hai tay găt gao ôm lấy Triệu Thuần, rống với Tô Vinh Cảnh, “Tướng công, chạy mau!”

“Du nhi!”

“Chạy a!”

“Muốn chết!” Với Tô Cẩn Triệu Thuần còn có một tia áy náy, nhưng với Lưu Du hấn nửa điểm tâm tình đều không có, hấn gior tay cầm kiếm, một kiếm đâm vào bụng Lưu Du. Nàng cứng đờ thân mình, nhìn xuống bụng “Thực xin lỗi.....”

Nương không bảo vệ con tốt.....

Thật nhiều máu chảy ra từ bụng nàng, như vô cùng vô tận, thấm ướt váy của nàng, cẳng chân..... Giày..... Nàng giống như lệ quỷ từ trong máu mà ra, tuyệt vọng và buồn bã!

“Chị dâu!”

“Du nhi!”

Lưu Du ói ra một búng máu, nàng không khóc, chỉ mở to hai mắt lẳng lẳng nhìn Tô Vinh Cảnh. Ánh mắt nàng nhìn dọa người, lấy sinh mạng làm đại giới, hừng hực thiêu đốt.

Tô Cẩn mình bạch, ca ca không trốn, chị dâu dù chết cũng sẽ không nhắm mắt! “Ca, ca để chị dâu và đứa nhỏ chết oan uổng sao!”

“Chạy!” Lưu Du nói không nên lời, khẩu hình lại kiên định như trước.

Tô Vinh Cảnh găt gao nắm chặt trường kiếm trong tay. Hai tròng mắt sung huyết, sắc mặt dữ tợn, như là một dã thú.

“Chạy mau a!”

“Được, ca đi.” Tô Vinh Cảnh nhện xuống không rơi lệ, mạnh nuốt xuống máu trong yết hầu! Nháy mắt xoay người, chàng nhìn mắt Lưu Du đã âm đạm, thậm chí khóe miệng lộ ra ý cười. Nháy mắt tim chàng như bị đao cắt, nước mắt rơi như mưa.

Giữ chặt tay Tô Cẩn đang vuron ra ngoài. Nhưng mà Tô Cẩn lại né tay chàng. Nàng dừng lại, trên mặt lại tươi cười, “Ca, sống sót!”

Nói xong, nàng quyết tuyệt xoay người! Chạy về hướng Triệu Thuần, ý muốn ngăn trở bước chân của hấn.

“Cẩn nhi”

“Ca, ca là hi vọng cuối cùng của Tô gia!”

Tô Cẩn cũng không quay đầu lại, găt gao ôm lấy Triệu Thuần, cùng chị dâu đã chết một trước một sau găt gao ôm lấy hấn. Trong lòng nàng chỉ có một ý niệm, ca ca võ công cao cường, nhưng Triệu Thuần võ công càng mạnh, chỉ có ngăn Triệu Thuần lại, ca ca mới có hi vọng chạy trốn.

“Buông tay!” Triệu Thuần quát chói tai.

Tô Cẩn ngửa đầu nhìn hấn, hấn tướng mạo tuấn lãng xuất sắc như trước, nhưng trong mắt không có lo lắng, tất cả đều là lãnh lạnh sát khí. Nàng bỗng nhiên nở nụ cười, “Biết không! Triệu Thuần, ta đời này cuối cùng hối tiếc -- chính là quen biết ngươi!”

Tô Cẩn găt gao ôm lấy hấn, cho đến khi hấn không lưu tình đâm thủng trái tim nàng!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hắc Môn Dịch Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Niết bàn trùng sinh

Tô Cẩn từ trong đau khổ tỉnh lại, trái tim vẫn còn truyền đến cảm giác đau đớn.

Cha, nương.....

Đại ca, chị dâu.....

Mắt nàng còn chưa mở ra, lệ đã rơi đầy mặt.

“Tích nhi, con đừng dọa nương.....” Luôn luôn ngồi ở bên giường Tần phu nhân nhìn nữ nhi đang ngủ mà lại chảy nước mắt, đau lòng tự trách, “Nương thực xin lỗi con.....”

Bên tai nghe được âm thanh xa lạ, giọng kia rõ ràng không phải là giọng của nương. Tô Cần mở mắt, đập vào mắt là Tần phu nhân đang khóc rung rung.

Nàng bỗng nhiên cả kinh, nàng nhận ra nữ tử trước mắt, chính thất phu nhân của Tần tướng quân, trước kia lúc tham gia yến hội nàng từng gặp qua vài lần. Nhưng sao nàng lại ở Tần phủ?! Chẳng lẽ Tần tướng quân cứu nàng!

“Tích nhi, con..... Con làm sao vậy?” Tần phu nhân nhìn ánh mắt Tô Cần liền phát hoảng.

Tô Cần giây dựa đứng dậy, Tần phu nhân cuống quýt nâng nàng dậy, sắc mặt trắng bệch, sợ hãi nhìn nàng.

Hai mắt Tô Cần ửng đỏ, “Tần phu nhân.....”

Nếu Tần tướng quân cứu nàng..... Kia ca ca đâu?

Tần phu nhân nghe xưng hô của Tô Cần, nháy mắt lệ rơi đầy mặt, cầm khăn bịt mắt đứng lên khóc.

Lúc này, ma ma phía sau Tần phu nhân thấy thế, không khỏi thở dài, bà nhìn Tô Cần, nhẹ nói, “Nhị tiểu thư, trong lòng người dù trách phu nhân, cũng không thể không kêu nương a..... Người từ nhỏ thân mình không tốt, tất cả đồ cưới của phu nhân đều dùng ở người trên người. Hiện tại việc bếp núc trong phủ cũng bị Vân di nương đoạt đi.....”

Tô Cần nhìn phản ứng của Tần phu nhân cùng ma ma, đột nhiên nghĩ đến một khả năng, sắc mặt nàng bỗng nhiên trắng bệch, xóc chân lên nhảy xuống giường. Nàng chạy nhanh đến gương đồng đặt trong phòng, hai tay cầm gương, đưa đến trước mặt mình.

Gương đồng phản chiếu một nữ tử có gương mặt tái nhợt, nữ tử chừng mười ba mười bốn tuổi, mặt mày như họa, khuôn mặt thanh tú.

Gương đồng trong tay rơi bộp xuống đất, Tô Cần không dám tin đứng lặng tại chỗ.

Không phải nàng! Hình ảnh trong gương không phải nàng! Nàng đã gặp qua khuôn mặt này, đây là nữ nhi con vợ cả của Tần tướng quân, từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh Tần Tích.

“Tích nhi..... Con, con làm sao vậy?” Tần phu nhân cẩn trọng nhìn nàng.

“Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì!” Nàng vỗ mặt mình, nàng làm sao có thể biến thành Tần Tích! Nàng bỗng nhiên quay đầu, bước nhanh tới nắm chặt cánh tay Tần phu nhân, “Hiện tại là lúc nào, nói cho ta biết!”

“Giờ ngộ..... Buổi trưa.....”

“Thời gian cụ thể, ngày mấy tháng mấy?!”

“Ngày hai mươi mốt, tháng tư, Long lịch năm ba mươi tám a.” Tần phu nhân nước mắt lại chảy ra, “Tích nhi, rốt cuộc con làm sao vậy?”

Tô Cần ngơ ngác đứng tại chỗ, hai tay nắm chặt.

Hai mươi mốt tháng tư, như vậy hôm nay chính là ngày thành thân của nàng cùng Triệu Thuần, nàng cùng Triệu Thuần thành thân là giờ Ty, nói cách khác cách thăm án diệt môn của Tô gia, vừa mới qua không tới một canh giờ.....

Nàng nắm chặt cánh tay Tần phu nhân, cầu xin bà, “Van cầu người, bất luận dùng biện pháp gì, hiện tại ta muốn ra phủ một chuyến..... Giúp ta, cầu người nhất định giúp giúp ta.....”

“Tích nhi.” Mặt Tần phu nhân lộ vẻ khó xử, căn bản hiện tại bà không có chương quản việc bếp núc, người tâm phúc sớm đã bị Vân thị thay đổi hết.

Tô Cần “Phù phù” quỳ trên mặt đất, cầu xin bà, “Ta van cầu người, cầu người giúp giúp ta.....”

Nàng hiện tại nhất định phải về nhà nhìn xem, ít nhất nàng muốn biết ca ca có thoát được không, ít nhất..... Nàng bắt hiểu nữ ở trước mặt cha nương đập đầu.

Nhưng hiện tại nàng là Tần Tích, tiểu thư con vợ cả của đại gia tộc, không có thể bài, nàng liền một bước cũng không thể ra cửa.

Tần phu nhân chưa từng gặp qua bộ dáng nữ nhi như vậy, đau lòng tột đỉnh. Bà đỡ nữ nhi lên, khẽ cắn môi, “Hảo! Nương sẽ nghĩ biện pháp cho con!”

Tần phu nhân mang theo ma ma ra cửa, thừa dịp này Tô Cần liền thay đổi một thân xiêm y. Hai tiểu nha hoàn bên người vài lần muốn nói lại thôi, Tô Cần chỉ làm như không thấy. Nàng biết yêu cầu của nàng làm Tần phu nhân khó xử, mà lúc này nàng không có nghĩ nhiều như vậy.

Váy dài màu trắng như tuyết không có trang sức, vô cùng đơn giản. Chờ nàng thu thập thỏa đáng, Tần phu nhân đã mang theo ma ma trở lại, bà cầm thẻ bài trong tay đưa cho Tô Cần.

“Nương đã chuẩn bị cho con một chiếc xe ngựa, để Thu Ý ra ngoài cùng con.” Tô Cần gật đầu, nàng biết Thu Ý là nha hoàn bên người Tần Tích, bởi vì Tần Tích thuở nhỏ nhiều bệnh, Thu Ý chẳng những biết chút y lý đơn giản, còn biết võ công, sẽ bảo vệ nàng an toàn. Tần phu nhân vỗ vỗ tay nàng, “Bộ dáng của con như vậy chắc chắn là có việc trọng yếu, con không nói, nương cũng không hỏi, nhưng là..... Hôm nay kinh thành không an tĩnh, con nhớ đi sớm về sớm.”

Nghe lời nói thân thiết của bà, mũi Tô Cần nghẹn lại. Những lời này, dĩ vãng thời điểm nàng xuất môn mẫu thân cũng nắm tay nàng mà dặn dò. Nàng nắm chặt thẻ bài trong tay, nghẹn nói, “Ta biết.”

“Đi thôi.”

Cầm thẻ bài, Tô Cần bước vội ra đại môn, trước cửa đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe ngựa đơn giản.

“Nhị tiểu thư, chúng ta đi đâu?” Xa phu hỏi nàng.

“Đi..... phủ Thừa tướng Tô gia!”

Thu Ý cả kinh, “Tiểu thư, hôm nay phủ Thừa tướng đã bị hoàng thượng hạ chỉ diệt môn, giờ phút này đi chỉ sợ.....”

Tô Cần giương mắt, mặt lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, giờ phút này ai muốn cản nàng, nàng cùng người đó liều mạng! Thu Ý nhìn ánh mắt Tô Cần, lời còn chưa nói xong nhất thời bị nghẹn lại, nàng cúi mi, “Nô tì biết.” Nói xong phân phó xa phu, “Đi Thừa tướng phủ.”

Bánh xe ngựa chuyển động, Tô Cần trong lòng sốt ruột, quát, “Nhanh chút!”

Tốc độ xe nháy mắt tăng lên, chất lượng xe ngựa cũng không tốt, lung lay dữ dội, Tô Cần sắc mặt trắng bệch, xóc màn xe lên, mắt đỏ hồng nhìn về hướng Tô gia.

Thời gian một khắc, nàng cảm thấy lâu như qua một năm, rốt cục xe ngựa dừng trước cửa phủ Thừa tướng, Tô Cần vừa mới ngừng khóc nhịn không được lại rơi nước mắt.

Dĩ vãng trước cửa đại môn người đến người đi tấp nập, lúc này một bóng người cũng không có. Đại môn màu đỏ mở rộng, nhìn chung quanh, phủ đệ yên tĩnh ngày xưa lúc này tất cả đều là mùi máu tươi. Tô Cần xuống xe ngựa, lao đảo đi vào trong.

“Tiểu thư.....”

“Các người ở đây chờ ta.”

Không để ý đến Thu Ý, nàng đẩy Thu Ý ra chạy vào trong.

Tô Cần không thể hình dung tâm tình lúc này của mình, thi thể đầy trên đất, tất cả đều là người nhà của nàng.

Bá bá trông cửa.....

Triệu ma ma trông hoa.....

Còn có nha hoàn bà tử, sai vật tùy tùng nàng quen mặt.....

Tô Cần xách váy lên chạy vào nội viện, hướng tiền sảnh.

Sân tiền sảnh treo đầy vải đỏ, lúc này màu đỏ kia nhìn thật chói mắt. Thi thể chị dâu còn ở trong sân, không thấy hai tay đâu. Hai mắt nàng còn mở to, khóe môi còn lưu lại tươi cười thần nhiên.

Tô Cần che mặt, khóc nức nở.

“Ai?!”

Có binh lính tuần tra nhìn thấy Tô Cần, hơi hơi sững sốt, “Người là ai?”

Tô Cần bịt mắt, sợ lộ ra nỗi phẫn hận từ trong mắt mình, nàng nghẹn giọng nói, “Ta là Tần Tích đích nữ phủ Tần tướng quân.”

Sắc mặt binh lính dịu lại, ở xa xa ôm quyền với nàng nói, “Nguyên lai là Tần tiểu thư, Tần tiểu thư sao còn chưa đi?” Binh lính cho là nàng tới tham gia hôn lễ của cô nương Tô gia.

“Ta cùng Tô tiểu thư là bạn tốt.” Hai mắt Tô Cần đỏ bừng, nức nở nói, “Biết nhà nàng xảy ra chuyện nên đến xem..... Mặc kệ là chuyện gì người đã mất, ta muốn đưa nàng đoạn đường cuối cùng.....”

Bình lính đối với Tô Cẩn cũng đồng tình, dù Tô thừa tướng thật sự thông địch bán nước thì Tô Cẩn là một tiểu cô nương thì nào biết gì? Vì vậy, cũng có vài phần hảo cảm với Tần Tích, tội danh thông địch bán nước, mọi người hận không thể tránh xa, sợ bị liên lụy, giống như Tần Tích không sợ chuốc họa vào thân mà đến đưa bạn tốt một đoạn đường, thật đúng là hiếm thấy.

Sắc mặt bình lính dịu lại, nhưng không có để Tần Tích vào, khuyên giải nói, “Tần tiểu thư trở về đi, nơi này không phải là địa phương mà một thiếu nữ như người đến. Hơn nữa dù sao Tô gia phạm vào tội thông địch bán nước, về sau tiểu thư nên kiêng dè, nếu không chỉ sợ sẽ liên lụy đến Tần gia.”

Mất Tần Tích đỏ ngầu, trừng mắt nhìn bình lính! Phụ thân nàng căn bản không có khả năng thông địch, càng không thể bán nước!

“Hầu gia đến !”

Không biết là ai hô lên, tất cả mọi người khom mình hành lễ, “Tham kiến Hầu gia!”

Tô Cẩn xiết chặt hai tay, ngẩng đầu lên! Nhìn đầu kia hành lang, Triệu Thuần một thân hi phục đỏ thắm, sắc mặt không biểu cảm đi về hướng này!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hầu Môn Địch Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thê tử của ta

“Có chuyện gì, huyên nào như vậy còn ra thể thống gì!”

Bình lính cùng nhau trả lời, “Hồi Hầu gia, là tiểu thư của Tần tướng quân, nói là bằng hữu của Tô tiểu thư, muốn đưa nàng đoạn đường.”

Triệu Thuần nao nao, nhìn về phía Tô Cẩn. Thấy nàng một thân xiêm y trắng thuần, tóc dài vấn đơn giản, liền phần cũng không thoa. Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đôi mắt đỏ bừng vì khóc, thân mình mảnh khảnh đứng ở hành lang dài như lung lay sắp đổ, bộ dáng bị thương đến cực điểm.

“Ngươi là bằng hữu của Cẩn nhi?”

Cẩn nhi?!

Tô Cẩn thầm cười lạnh. Hắn tàn nhẫn sát hại người nhà của nàng như vậy, một kiếm xuyên tim nàng, nàng thật muốn biết hắn dùng tâm tính gì mà gọi tên của nàng thân mật như vậy.

Nàng gất gao nắm chặt tay, liều mạng nói với chính mình. Nhẫn! Nàng hiện tại cũng chỉ có thể nhẫn!

Răng cắn nhau đến ra máu, nàng nuốt máu tươi vào, phần hận nhìn chằm chằm Triệu Thuần, “Hầu gia đừng gọi thân mật như vậy, người không biết còn tưởng rằng Tô tiểu thư không phải chết trong tay ngươi!”

Triệu Thuần mắt đau xót, sắc mặt hơi đỏ, chỉ cho là Tần Tích cảm thấy bất công cho cái chết của Tô Cẩn, hắn không giải thích, chỉ thấp giọng nói, “Mời Tần tiểu thư trở về, nơi này không thích hợp với cô nương.”

“Không! Tô tiểu thư là bạn tốt của ta, chuyện khác ta không thể vì nàng làm, chỉ hy vọng có thể nhất xác cho nàng cùng thân nhân nàng.” Tô Cẩn đẩy Triệu Thuần ra, thấy hắn lao đảo lùi lại hai bước, không khỏi cười lạnh, “Đối trá đến cực điểm!”

Triệu Lượng thân vệ đứng phía sau Triệu Thuần thấy vậy, đưa tay đỡ Triệu Thuần, tức giận chỉ trích nói, “Tần tiểu thư, ngươi đừng quá đáng! Hầu gia là phụng hoàng mệnh làm việc, ngài trong lòng cũng là bất mãn, có bản lĩnh tìm chứng cứ chứng minh Tô gia không có phạm tội rồi đi tìm hoàng thượng lật lại bản án, ở đây nổi giận với Hầu gia là sao chứ!”

“Hừ, cá mè một lứa!”

“Ngươi!”

“Được rồi.” Triệu Thuần giơ tay lên, Triệu Lượng không cam lòng cũng chỉ có thể cầm miệng, đôi mắt căm tức nhìn Tô Cẩn. Triệu Thuần xoa xoa mi tâm, nhìn về phía Tô Cẩn, “Tô gia bọn họ tội danh thông địch, ngươi không sợ bị liên lụy?”

“Ta không có thông địch bán nước, có gì phải sợ ! Bọn họ có phạm tội hay không phạm tội ta không biết, ta chỉ biết Tô tiểu thư là người thiện lương, Tô phu nhân thân thiết, Tô thiếu phu nhân đôn hậu.....” Tô Cẩn ngẹn ngào nói, “Huống chi, dù là phạm tội mưu nghịch, Tô thừa tướng vì Đại Xa Triều làm bao nhiêu chuyện cho dân cho nước? Chẳng lẽ cả nhà phải chịu cảnh mất xác phơi thây nơi hoang dã sao!”

Triệu Thuần trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên xoay người, “Đi theo ta!”

Tô Cẩn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Triệu Thuần quay lại nhìn nàng, nhíu mày, “Không phải muốn nhặt xác cho bọn họ sao, đi theo ta.”

Triệu Lượng cả kinh, “Hầu gia.....”

Vạn nhất đề hoàng thượng biết Hầu gia làm như vậy, chỉ sợ hoàng thượng cho rằng Hầu gia bất mãn với ý chỉ. Hoàng thượng tuổi lớn, là thời điểm nghỉ ngơi rất nặng, thân phận Hầu gia hẳn cảm như vậy..... Hoàng thượng rõ ràng có thể giao việc này cho người khác, nhưng cố tình muốn Hầu gia ở ngày đại hôn cùng Tô tiểu thư hành động, nói không chừng chính là thử Hầu gia có cùng mưu phản hay không.

Dưới tình huống như vậy, Hầu gia sao vẫn không biết tị hiềm!

Triệu Thuần giờ tay lên, ý bảo hẳn cầm miệng.

Trong lòng Triệu Lượng sốt ruột nhưng cũng không thể nhiều lời.

Tô Cẩn sợ Triệu Thuần đổi ý, lau lệ đi theo phía sau hắn. Mặc kệ trong lòng Triệu Thuần là áy náy hay vì cái gì, nàng cũng sẽ không cảm kích hắn!

Nàng không thể quên được hắn đâm thủng yết hầu phụ thân, quên không được kiếm của hắn không chút lưu tình xuyên qua thân thể chị dâu!

Nàng hận hắn!

Tô Cẩn chưa mấy giờ hận qua một người giống như vậy!

Nàng thề, chỉ cần người có liên quan án diệt môn Tô gia..... Một người, nàng cũng sẽ không buông tha!

Hành lang dài, ánh mắt Tô Cẩn luôn tìm tòi chung quanh, nàng không biết liệu ca ca có chạy thoát hay không..... Nàng cẩn thận nhìn mỗi thi thể, phát hiện không có ca ca thì nhẹ thở ra.

Ca, ca nhất định..... Nhất định phải chạy thoát.

Vòng qua hành lang dài, Tô Cẩn ôm chị dâu đã chết, nhìn nàng cả người đều là máu, nước mắt vừa mới ngừng lại tuôn ra. Nàng đưa tay chạm lên mắt chị dâu, nhưng mi mắt của nàng đã cứng ngắc, làm sao cũng vuốt không nhắm mắt.

Tô Cẩn khóc thút thít, nhẹ nhàng ghé vào bên tai nàng nói, “Chị dâu, ca ca chạy thoát, chạy thoát”

Nàng lại vuốt mắt chị dâu, lúc này đây ánh mắt nàng nhẹ nhàng khép lại.

Tô Cẩn cực kỳ bi thương, chị dâu đến chết cũng lo lắng cho ca ca. Khi tay nàng chạm đến thi thể, Tô Cẩn phần nộ nhìn về phía Triệu Thuần, “Ai chém cánh tay của nàng!”

Người đầu đã chết, vì sao không thể lưu toàn thi!

“Ta!” Triệu Thuần thu hồi tầm mắt, tựa vào cột trên hành lang, khó khăn giải thích, “Nàng đến chết cũng ôm lấy ta, ta vì muốn đuổi theo phản tặc, chỉ có thể chém đứt cánh tay của nàng.”

Tô Cẩn gất gao cắn môi, nàng vươn tay ôm lấy thắt lưng chị dâu, muốn để chị dâu lên lưng. Cha mẹ đối với chị dâu giống như nữ nhi thân sinh, chị dâu đối bọn họ cũng thập phần kính trọng. Nàng tin tưởng, chị dâu dù đã chết, cũng muốn ở cùng một chỗ với cha mẹ.

“Ta giúp tiểu thư.”

“Cút!”

Triệu Thuần yên lặng nắm chặt hai tay, nhin xuống không nói gì.

Nàng cắn răng, không cần sự hỗ trợ của Triệu Thuần, cố gắng dùng chính bản thân mình để chị dâu lên lưng, nàng nhặt hai tay chị dâu lên, từng bước một thất tha thất thểu đi về hướng đại sảnh. Trong đại sảnh, cha mẹ vẫn là tư thế dựa vào nhau, nàng đem chị dâu đặt ở bên hai người.

Cha, nương, chị dâu! Tha thứ Cẩn nhi không thể quang minh chính đại gọi các người, các người trên trời có linh thiêng, nhất định phải phù hộ ca ca, phù hộ ca chạy ra khỏi kinh thành, phù hộ ca, còn sống!

Nàng quỳ gối trước ba người, dập đầu lạy ba lạy.

Nàng đứng dậy, xoay người mặt không biểu cảm nhìn Triệu Thuần, “thi thể bọn họ, có thể giao cho ta xử lý được không?”

“Không được.” Triệu Thuần lắc đầu.

Hiện tại không biết bao nhiêu người nhìn chằm chằm nơi này, ngang nhiên đem thi thể bọn họ ra ngoài, không có khả năng. Vạn nhất bị người phát hiện,

cả nàng cùng hấn đều sẽ bị liên lụy.

Mi mắt Tô Cẩn rũ xuống, kết quả này trong dự liệu của nàng.

Nàng xoay người, không nhìn hấn, “Như vậy..... Ta muốn hỏa thiêu thi thể của bọn họ ở tại Tô phủ.”

Triệu Thuần gật đầu.

Chỉ cần không ra khỏi Tô phủ, hấn đều có thể đáp ứng.

Xem như hấn làm một việc cuối cùng cho Tô Cẩn.

“Thi thể của Tô tiểu thư đâu?!” Tô Cẩn cũng không có nhìn thấy thi thể của bản thân.

“Ở trong phòng của nàng.”

Tô Cẩn sững sốt, liếc mắt nhìn hấn, “Ngươi có ý gì?!”

“Nàng là thê tử của ta, ta muốn an táng nàng tại phần mộ tổ tiên của Triệu gia, nhập vào gia phả Triệu gia.”

Nhớ tới cô nương hay đồ mắt, Triệu Thuần đau lòng. Hấn diệt cả nhà Tô gia, người cảm thấy có lỗi chính là Tô Cẩn, hấn biết rõ ràng, lại lợi dụng cảm tình..... Lừa gạt nàng.

Hấn sẽ để nàng nhập từ đường Triệu gia, nàng là chính thê duy nhất của hấn, để hậu bối Triệu gia sau này phụng thờ hương khói.

“Ha ha..... Ha ha ha.....” Tô Cẩn bỗng nhiên điên cuồng cười ha ha, cười đến nước mắt chảy ra, “Buồn cười! Rất buồn cười! Thê tử? Các ngươi không có bái đường, nàng sao tính là thê tử của ngươi! Ngươi diệt cả nhà nàng, giết người thân của nàng, nàng hận ngươi còn không kịp, làm sao có thể đồng ý nhập từ đường Triệu gia, nếu ngươi còn có một chút lương tri, không cần ghê tởm người đã qua đời!”

Mắt Triệu Thuần đau xót, không nói một lời.

“Hiện tại..... Đem thi thể nàng trả lại cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hắc Môn Dịch Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ca ca chạy thoát!

“Không được!” Triệu Thuần lắc đầu, “Hôm nay trước khi đi đón dâu, ta đã đến Hộ bộ, đem tên của nàng nhập vào gia phả Triệu gia. Hiện tại Tô Cẩn là thê tử danh chính ngôn thuận của ta.”

Tô Cẩn lại cười ha ha. Đối với hành vi tự làm chủ của hấn, nàng chỉ cảm thấy đối trá và ghê tởm, rõ ràng nhắm tâm sát hại người nhà của nàng, thậm chí tự tay hấn đâm nàng đoạt đi tánh mạng của nàng, còn ở đây giả bộ mối tình thâm thiết, quả thực làm người ta buồn nôn!

Mắt nàng đỏ bừng, gầm nhẹ, “Nếu ta là Tô Cẩn, ta thà rằng phơi thây hoang dã, cũng không nguyện nhập phần mộ tổ tiên Triệu gia của ngươi!”

“Tùy ngươi nghĩ sao cũng được, ta sẽ không đưa nàng cho ngươi.” Đối với điểm này Triệu Thuần thực kiên định.

Trong lòng Tô Cẩn một trận quay cuồng, móng tay dưới tay áo dài đâm thật sâu vào lòng bàn tay. Nàng cười lạnh không ngừng, ngồi xổm trên mặt đất, sửa sang lại y phục lần cuối cùng cho cha nương.

Cổ nén cảm giác ghê tởm, nàng cắn chặt răng. Hiện tại đối với nàng mà nói, quan trọng nhất chính là thay cha mẹ chị dâu nhạt xác, thuận tiện..... Thăm dò tin tức của ca ca.

Mắt nàng rũ xuống, thanh âm nhẹ như làn gió, “Sao không thấy thi thể..... Tô công tử?”

Dứt lời, không khí ngưng trọng.

Tô Cẩn gắt gao túm vạt áo, ngẩng đầu nhìn Triệu Thuần, đã thấy gương mặt của hấn lạnh cứng rắn như băng, mày kiếm hơi nhíu lại. Tư thái như vậy...

Tim Tô Cẩn đập bịch bịch, ánh sáng ngời lóe lên trong mắt nàng.

“Hắn chạy thoát.”

Tô Cẩn trong lòng nháy mắt buột miệng! Đột nhiên gục đầu xuống, nước mắt không chịu khống chế từng giọt rơi xuống.

Chạy thoát!

Cha mẹ, chị dâu. Các người có nghe thấy không! Ca ca chạy thoát! Huỳnh ấy chạy thoát!

Nhưng mà, Tô Cẩn còn không kịp cao hứng, ngay sau đó, tâm của nàng tâm liền bởi vì lời nói của Triệu Thuần lại một lần nữa nhấc lên.

“Ta đã hạ lệnh, cho người phong tỏa cửa thành, chung quanh đuổi bắt, hắn trốn không thoát!”

Tô Cẩn gất gao cắn môi đè nén quyết tâm cùng Triệu Thuần đồng quy vu tận, hai tay nàng nắm chặt, không liếc nhìn hắn, trầm mặc kéo thi thể cha mẹ, đi hỏa thiêu.

Đại hỏa hùng hực bốc cháy lên ở trước mắt, Tô Cẩn thấy thân thể bọn họ từ từ bị ngọn lửa nuốt hết, nước mắt lại một lần nữa tràn đầy hốc mắt.

Cha, nương! Cẩn nhi thê, chỉ cần một ngày còn sống, sẽ báo thù cho các người! Chỉ cần là người liên quan đến án diệt môn của Tô gia, ta nhất định làm cho bọn họ chết không có chỗ chôn!

Mọi người yên nghỉ đi!

Mà đứng mũi chịu sào -- chính là Triệu Thuần!

Đại hỏa cháy nửa canh giờ mới tắt. Tô Cẩn không nói một lời lấy bình màu xám bên cạnh, từng chút từng chút đem tro cốt cha mẹ để vào trong bình.

Tiếp theo, nàng mới bắt đầu hỏa thiêu thi thể của chị dâu.

Chờ xong xuôi hết thảy, nàng mới chết lặng đem tro cốt đứng lên, dùng bùn đập nắp bình lại. Sau đó, nàng chậm rãi đứng dậy, đôi mắt không còn nước mắt, hai mắt nóng rực như lửa, gất gao nhìn chằm chằm Triệu Thuần.

“Ta muốn mang tro cốt bọn họ đi!”

Ánh mắt của nàng âm lãnh, mang theo sự bùng nổ điên cuồng, dường như chỉ cần hắn lắc đầu, nàng sẽ đem hắn cắn xé ra muôn mảnh. Triệu Thuần nhìn ánh mắt của nàng như dã thú, hơi hơi nhíu mày.

Chỉ là một bằng hữu Tô Cẩn, lại vì người nhà của nàng làm được như vậy sao?

Áp chế nghi hoặc trong lòng, hắn nhẹ nhàng gật đầu, “Có thể mang đi, không được để người khác phát hiện!”

Tô Cẩn gất gao ôm hai bình tro cốt trong lòng, môi mím lại, nàng không liếc nhìn Triệu Thuần, ôm bình đi ra ngoài không nói một lời.

Triệu Thuần nhìn theo bóng lưng của nàng, mi tâm nhíu chặt. Nàng mặc quần áo tuyết, ôm tro cốt, hai mắt sưng đỏ, bộ dáng kia..... Giống như người chết là cha mẹ, chị dâu của nàng.....

“Hầu gia.....” Triệu Lượng nhíu mày nhìn theo Tô Cẩn, lo lắng nhìn Triệu Thuần, “Việc hôm nay Tàn tiểu thư đến đây có báo với hoàng thượng hay không? Tàn tiểu thư bất quá mới mười ba mười bốn tuổi, nói không chừng có người sai sử.....”

“Đù rồi!” Triệu Thuần ánh mắt như điện nhìn Triệu Lượng, lạnh lùng nói, “Người muốn nói cái gì, chịu người nào sai sử? Tàn tướng quân?! Người muốn nói hắn cùng Tô thừa tướng cấu kết mưu phản!” Triệu Thuần hít sâu một hơi, áp chế lửa giận trong lòng, trầm giọng nói, “Tàn tiểu thư bất quá là cùng Tô tiểu thư tỷ muội tình thâm, cho nên mới hành động như vậy. Người truyền lệnh xuống, hôm nay chúng ta tất cả mọi người không có ai gặp qua Tàn tiểu thư đã tới phủ Thừa tướng!”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Triệu Lượng thờ dài, Hầu gia vẫn là cảm thấy có lỗi với Tô tiểu thư, bằng không dù biết rõ ràng hôm nay nàng sẽ chết, còn đi Hộ bộ đem tên của nàng nhập vào gia phả. Triệu Lượng thờ dài, nhìn xung quanh, nhìn trên đất đầy thi thể, trong lòng cũng cảm khái.

Hắn an ủi Triệu Thuần, “Hầu gia đừng nghĩ nhiều, ngài chỉ là phụng mệnh làm việc thôi.”

Triệu Thuần lắc đầu, vẫy tay ý bảo hắn đi trước. Triệu Lượng bất đắc dĩ, thờ dài rời đi. Triệu Thuần khoanh tay đứng tại chỗ, ngửa đầu nhìn không trung, ai cũng không biết hắn đang nghĩ gì. Đứng một hồi lâu, hắn mới xoay người, đi về hướng khuê phòng Tô Cẩn.

.....

Xa xa, dưới một gốc cây rậm rạp, một nam tử vận hắc y khoanh tay lẳng lặng nhìn hết thảy. Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn Tô phủ, một đôi phượng mâu sắc bén thâm trầm giống như lốc xoáy biển sâu.

Ở phía sau hần, một nam tử mặc trường bào đỏ thẫm sắc mặt đồng dạng trầm trọng, “Động tác bọn họ quá cẩn thận kín đáo, trước đó cũng không thu được một chút tin tức nào!”

Hắc y nam tử nắm chắc một nhánh cây, “Răng rắc” một tiếng nhánh cây ở trong tay hần hóa thành một đạo bột mịn, đôi môi hần nhếch lên, không nói một lời.

Hồng y nam tử thờ dãi, “Ai cũng không thể tưởng được bọn họ sẽ xuống tay vào ngày đại hôn của Tô tiểu thư.”

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ không hề phòng bị.

“Bạch y nữ tử vừa rồi là ai!” Thanh âm Hắc y nam tử trầm thấp.

“Là tiểu thư con vợ cả phủ Tần tướng quân, Tần Tích.” Hồng y nam tử trả lời, “Bất quá trước kia ta cũng không có nghe nói qua Tô tiểu thư cùng nàng có giao tình sâu như vậy.”

“Tần tướng quân?!” Nam tử thu hồi tầm mắt, đôi mi dài hơi nhíu lại, hần cầm nhánh cây trầm tư một lúc lâu, một lát sau nói với hồng y nam tử, “Đi thăm dò! Tra rõ ràng!”

Nam tử cầm bào màu đen ở trong gió bay phát phới, mắt lạnh lạnh, nhìn về phía hồng y nam tử, “Qua hai ngày đem binh lính hôm nay gấp qua nàng, diệt khẩu!”

“Yên tâm đi, ta đã phân phó xuống.” Chi bằng Tần tiểu thư trọng tình trọng nghĩa như vậy, hần cũng không thể để nàng bị liên lụy.

Hai người lại trầm mặc, ở góc độ này của bọn họ có thể nhìn thấy mọi tình huống của Tô phủ, lúc này, hồng y nam tử nhìn thấy Triệu Thuần ôm thi thể Tô Cẩm đi ra, không khỏi cười lạnh, “Tần tiểu thư nói không sai, hành vi này của Triệu Thuần thật là ghê tởm đến người đã mất. Tô tiểu thư nếu là biết chính mình dù đã chết còn bị Triệu Thuần nhét vào gia phá Triệu gia, chỉ sợ hồn phách đều không thể ngủ yên!” (Ly: tui cũng thấy rất ghê tởm, khi biết lý do hần làm vậy sẽ càng ghê tởm hơn :shoot:)

Hắc y nam tử chán ghét thu hồi tầm mắt, dường như nhìn Triệu Thuần nhiều thêm một chút là bôi nhọ ánh mắt bản thân, hần trầm giọng nói với hồng y nam tử, “Tô Vinh Cảnh khẳng định còn chưa ra khỏi kinh thành, hiện tại nơi nơi đều đang truy nã hần, người nghĩ biện pháp trợ giúp hần chạy ra khỏi kinh đô.”

“Ta hiểu.” Hồng y nam tử gật gật đầu, từ cành cây nhảy xuống, “Ta hiện tại đi an bày!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hâu Môn Địch Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Vân thị trù tính

Tô Cẩm đi lão đảo ra khỏi đại môn Tô gia.

Gắt gao ôm hai bình tro cốt, như là thứ quý trọng nhất trong sinh mệnh của nàng, nàng ngẩng đầu, cuối cùng nhìn thoáng qua đại môn màu đỏ thẫm, ba chữ to phủ Thừa tướng nét bút cứng cáp hữu lực, không quay đầu lại rời đi.

Từ nay về sau, trên đời này không còn Tô Cẩm, chỉ có Tần Tích!

“Tiểu thư, trở về thôi.” Thu Ý thấy xiêm y Tần Tích dính vết máu, cái gì cũng không hỏi, chỉ đỡ nàng lên xe ngựa, nhẹ giọng nói, “Người xuất phủ gấp như vậy, phu nhân nhất định lo lắng, chúng ta nên hồi phủ thôi.”

Tần Tích để hai bình tro cốt vào trong xe ngựa, nhưng không có lập tức bước lên. Nàng nhìn chăm chăm xa phu mặc y phục màu xám, “Hôm nay người đưa ta đi đâu?”

Xa phu rõ ràng sùng sốt, lập tức liền phản ứng, “Hôm nay nhị tiểu thư đi dạo chung quanh, nơi nào cũng không có đi.”

Nàng gật gật đầu, quay đầu nhìn về phía Thu Ý, “Tên của hần, trong phủ còn có người thân nào?”

Xa phu dần dần khăn trương, sắc mặt bất an nhìn Tần Tích.

Thu Ý hiểu ý, trầm giọng nói, “Hần tên Trương Viễn, là mã phu trong phủ, nương hần làm việc tại tú phòng, phụ thân làm đương sai tiền viện, còn có một muội muội là nha hoàn tam đẳng trong viện của nhị tiểu thư, cả gia đình đều làm việc trong phủ.”

“Nhị tiểu thư……. Nô tài cái gì cũng không nói…….” Trương Viễn đỏ mặt lạnh.

“Nói hay không chỉ có chính ngươi biết.” Tần Tích không cử động, ánh mắt nặng nề nói, “Ta chỉ muốn nói với ngươi, tuy rằng ta không được sủng, nhưng vẫn là con vợ cả, nếu muốn giết toàn gia của ngươi, ta có trăm ngàn biện pháp.”

“Nô tài hiểu rõ, nô tài đều minh bạch.”

Tần Tích lúc này mới cùng Thu Ý lên xe ngựa, thái độ Trương Viễn rõ ràng khiêm tốn hơn, chờ Tần Tích cùng Thu Ý ngồi ổn, hắn mới thật cẩn thận hỏi, “Tiểu thư, chúng ta hồi phủ sao?”

“Không, đi Tịnh Từ Tự!”

.....

Cùng lúc đó, trong một sân viện của Tần phủ.

Sân thập phần tinh xảo, tràn ngập mùi hoa, có thể nhìn thấy mỗi một bông hoa mỗi một cọng cỏ trong viện đều được chăm sóc cẩn thận, chỉ cần nhìn sơ qua sân viện cũng biết được chủ nhân rất được sủng ái.

Tại ghế quý phi trong viện, một nữ tử tuổi chừng ba mươi lăm lẳng lặng nằm ở trên ghế, bà ta một thân váy dài đỏ ửng, trên đầu châu thoa thủy ngọc, rất đẹp đẽ quý giá.

Nữ tử không phải ai khác, là di nương được sủng ái nhất Tần phủ -- Vân thị.

Ngón tay Vân thị khoát lên trên tú đôn, một tiểu nha hoàn ngồi xổm bên cạnh tú đôn sờn móng tay của bà. Một ma ma đứng bên cạnh bà đang cầm một cây quạt bằng lụa mỏng đang quạt cho bà.

Ma ma vừa quạt vừa nhỏ giọng nói, “Di nương, lần này nô ti thấy phu nhân là tìm chết, rõ ràng lão gia giao ngài quản việc bếp núc, vậy mà phu nhân lại vi phạm mệnh lệnh của lão gia, lấy thẻ bài đưa cho nhị tiểu thư..... Hôm nay lão gia trở về, ngài phải nói lại với lão gia, phu nhân làm vậy, là bất mãn với mệnh lệnh của lão gia, cũng bất mãn với di nương ngài!”

Vân thị hừ nhẹ, nhẹ nhàng thối nhẹ lên móng tay đã được sơn tốt, móng tay được sơn một màu đỏ chói, bà thần nhiên nói, “Phải lợi dụng tốt cơ hội lần này, bất quá cũng may mắn lần này Tôn thị cần gấp, bằng không ta còn không biết bên cạnh mình có người của bà ta!”

“Dạ dạ.” Tiền ma ma nói theo, “Vừa khéo ngài có thể nhân cơ hội này diệt trừ tất cả người của phu nhân, như vậy về sau hậu viện này đều là ngài định đoạt.”

Tiền ma ma hưng phấn nói thêm, “Lại nói tiếp, lần này là nhị tiểu thư giúp chúng ta đại ân đâu, thật không biết nàng phát điên cái gì, không thể không ra phủ, bất quá chúng ta vừa khéo có thể lợi dụng việc này, lão thái thái không phải luôn xem trọng con vợ cả sao, để cho bà ta thấy, nhị tiểu thư là con vợ cả, cũng không phải là không có lễ giáo sao? Đích nữ của phủ tướng quân, giữa ban ngày mà khóc lóc đòi ra phủ, nói không chừng là hẹn gặp nam nhân!”

Vân thị hừ lạnh, nguyên bản bà cho là nha đầu Tần Tích luôn thể nhược nhiều bệnh, lúc này đang bệnh rất nặng tưởng rằng không qua khỏi, ai ngờ thế nhưng lại chống đỡ qua nguy hiểm!

“Có phái người đi theo Tần Tích không?”

“Chuyện di nương phân phó nô ti nào dám buông lỏng, đã cho người nhìn chăm chăm, phòng chừng một lát sẽ trở về.”

Tiền ma ma vừa dứt lời, một bà tử đang vội vã chạy vào viện, Tiền ma ma thấy vậy liền nở nụ cười, “Thật sự là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, di nương, Từ bà tử đến.”

Sắc mặt Từ bà tử cũng không dễ nhìn, sắc mặt bà trắng bệch chạy đến trước mặt Vân thị, “Di nương, có chuyện lớn.”

Sắc mặt Vân thị hơi biến, vẫy vẫy tay ý bảo tiểu nha hoàn lui ra, bên người chỉ còn lại Tiền ma ma. Khi mọi người lui hết, bà nhíu mày hỏi Từ bà tử, “Hoang mang rối loạn còn ra thể thống gì! Không phải cho người nhìn chăm chăm nhị tiểu thư sao? Là nàng xảy ra chuyện?”

“Di nương, lúc này thật là đại sự!” Từ bà tử xiết chặt khăn trong tay, vô cùng khẩn trương, liếc thấy sắc mặt Vân thị không vui, cuống quýt đem sự tình kể lại chi tiết, “..... Nô ti theo lệnh ngài đi theo nhị tiểu thư, nô ti luôn theo sau xe ngựa của nhị tiểu thư, lúc đầu nghĩ là nhị tiểu thư có việc gấp, nhưng ai ngờ nô ti phát hiện nhị tiểu thư đi phủ thừa tướng!”

Vân thị biến sắc, từ ghế quý phi nhảy dựng lên, “Nha đầu kia đi phủ thừa tướng làm cái gì!”

Hôm nay việc thừa tướng phủ bị diệt môn đã sớm truyền khắp kinh thành, giờ phút này ai cũng đều hận không thể cách phủ thừa tướng càng xa càng tốt, nha đầu kia đi phủ thừa tướng làm cái gì! Hơn nữa phủ thừa tướng phạm tội lớn là thông địch bán nước, giờ phút này chỉ cần dính líu đến phủ thừa tướng đều là kiêng kị!

“Nha đầu chết tiệt, không nên liên lụy toàn bộ Tần gia chúng ta!” Sắc mặt Vân thị hung ác nham hiểm!

“Nô ti cũng rất kỳ quái, không biết đến cùng nhị tiểu thư đi phủ thừa tướng làm gì, nô ti liền hỏi thăm binh lính tuần tra phủ, nghe bọn hắn nói..... Nói nhị

tiểu thư có giao tình rất tốt với Tô tiểu thư, vội vả đến là muốn thay Tô tiểu thư nhặt xác.....”

“Tiện nha đầu! Quả thực không biết nặng nhẹ!” Sắc mặt Vân thị nhất thời biến đổi, “Có bao nhiêu người biết việc này?!”

“Chắc là không có người biết, lúc nọ tôi hỏi thăm, bỗng nhiên Triệu Hầu gia phái người phong tỏa việc nhị tiểu thư đi phủ thừa tướng.”

Lúc này Vân thị mới thở một hơi nhẹ nhõm, bà nổi giận mắng, “Nha đầu chết tiệt thế nhưng lại lớn mật, nếu liên lụy đến San nhi của ta, ta liều mạng với nàng!”

Tiền ma ma xoay chuyển mắt, bỗng nhiên nảy ra ý hay.

“Di nương, không phải ngài muốn hạ bệ phu nhân sao, đây vừa khéo là cơ hội ngàn năm một thuở!”

Vân thị sùng sốt, suy tính, trên mặt bà hiện lên nét tươi cười yêu dị.

Không sai, đây đúng cơ hội tốt nhất để xử lý mẹ con Tần Tích! Nếu để lão gia biết được nha đầu chết tiệt thế nhưng mạo hiểm đi nhặt xác cho Tô tiểu thư, lấy tính toán cẩn thận của lão gia, chỉ sợ rốt cuộc không dung thứ cho hai mẹ con của Tần Tích!

Lão thái thái xem trọng nhất chính là lợi ích trong phủ, nếu để bà biết chuyện này, bà cũng sẽ không chấp nhận được hai mẹ con Tần Tích.

Vân thị nắm tay, bỗng nhiên cười lạnh.

Tôn thị! Tần Tích! Lần này các ngươi còn không chết!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hầu Môn Đích Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đuổi ra khỏi phủ?

Thời điểm Tần Tích trở lại Tần phủ mặt trời đã lặn.

Trong phủ đã lên đèn, liền bữa tối cũng đã dùng qua, Thu Ý đỡ nàng xuống xe ngựa, nhìn Tần phủ được bao phủ bởi vàng sáng của đèn, trong lòng càng kiên định.

Từ nay về sau, nơi này chính là nhà nàng, nàng chính là Tần Tích!

Nàng bước xuống xe ngựa, liếc nhìn xa phu, hàm ý sâu xa trong mắt làm Trương Viễn hơi hơi trắng mặt. Tần Tích không nói thêm một câu nào, đỡ cánh tay Thu Ý bước vào đại môn Tần gia.

Sớm có bà tử canh giữ ở cửa, nhìn thấy Tần Tích cùng Thu Ý, bà tử lập tức cầm đèn lồng đi lại, “Nhị tiểu thư, lão gia phân phó, khi ngài trở về lập tức đi Bách Thảo Viên của lão thái thái!”

Tần Tích gật gật đầu, không có chút ngoài ý muốn. Thu Ý có chút lo sợ bất an, vừa đỡ Tần Tích đi về phía trước, vừa nói lời khách sáo cùng bà tử, “Không biết lão thái thái tìm tiểu thư có chuyện gì?”

Bà tử cup mắt, chỉ chuyên tâm dẫn đường, thấp giọng hồi đáp, “Nô tì cũng không rõ, chỉ là phụng mệnh làm việc thôi.”

Thu Ý còn muốn hỏi tiếp, Tần Tích gật nhẹ tay áo nàng. Thu Ý kinh ngạc nhìn qua, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo Thu Ý không cần hỏi nhiều. Thu Ý chỉ hơi nhếch môi, không hỏi tiếp.

Trên đường gặp nhiều nha hoàn bà tử, nhìn thấy Tần Tích ánh mắt có đồng tình có thương hại, còn có vui sướng khi người gặp họa.

Thu Ý càng bất an, nàng nghiêng mặt nhìn về phía Tần Tích, thấy tiểu thư nhà mình sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt trầm tĩnh không chút dao động. Không biết vì sao, nhìn thấy Tần Tích trấn định như vậy, nguyên bản cảm xúc Thu Ý vô cùng lo lắng bất an nháy mắt đã được trấn an.

Rất nhanh ba người đến Bách Thảo Viên của lão thái thái.

Vừa mới tiến vào liền cảm giác được một loại áp bách nặng nề, tất cả nha hoàn bà tử trong viện đều cúi đầu, đứng thẳng tắp ở tại chỗ, không ai nói chuyện.

Nhìn thấy Tần Tích, Lý ma ma chò ở Bách Thảo Viên lập tức bước nhanh đến đón, “Nhị tiểu thư đã trở lại? Lão gia, lão thái thái đều chờ ngài ở trong phòng, mau mau vào trong.”

Lý ma ma là tâm phúc trước mặt lão thái thái, cũng là nha đầu hồi môn của lão thái thái, ngày thường lão thái thái thập phần tin nhiệm bà. Lúc này lão thái thái để bà canh giữ ở ngoài cửa..... Xem ra sự tình thật sự có chút khó giải quyết. Thu Ý lại khẩn trương.

Vào sân, trong viện yên tĩnh đến nỗi có thể nghe rõ ràng tiếng người hít thở.

Lý ma ma vén màn cửa, hô lên với người bên trong, “Lão thái thái, nhị tiểu thư đã trở lại!”

“Ừ!”

Còn chưa vào trong, nghe âm thanh trầm thấp uy nghiêm từ trong phòng lão thái thái. Chỉ cần nghe thanh âm cũng biết người nói chuyện tâm tình rất không tốt.

“Tiểu thư.....”

Tần Tích vỗ vỗ cánh tay Thu Ý, lập tức gật gật đầu với Lý ma ma.

Vào đại sảnh, Tần Tích hơi sững sờ.

Trong đại sảnh đèn đuốt sáng trưng, lúc này đầy người ngồi trong đại sảnh, vị trí ngay chính giữa là lão thái thái một thân mặc lục sắc, trong tay cầm một chuỗi phật châu đang ngồi lẳng lẳng, nhìn thấy Tần Tích, con mắt nàng lóe lên tia thất vọng, lập tức nàng than nhẹ một tiếng nhắm hai mắt lại.

Ngồi trước mặt lão thái thái là Tần tướng quân, cũng chính là phụ thân của Tần Tích.

Ông là võ tướng chính ngũ phẩm thủ vệ kinh đô Kiều Kỳ Quân, quản lý quân lương ở trong quân. Tần tướng quân bộ dáng hơn ba mươi tuổi, mặt chữ quốc (giống như mặt chữ điền), bộ dạng thập phần uy nghiêm.

Hai ghế hai bên, một bên là Tần phu nhân, một bên là một nữ tử dung nhan kiều mị, bà ta thấy nàng vào, tựa tiểu phi tiểu liếc nàng, trong mắt đều là lãnh ý.

Tần Tích nhìn ra được, nữ tử này chính là di nương được sủng ái nhất Tần phủ -- Vân thị.

Là một thiếp thất mà được ngồi ở trong viện lão thái thái, xem ra nàng xác thực có một chút thủ đoạn cùng bản sự. Phía sau Vân thị một thiếu nữ xinh đẹp mười ba mười bốn tuổi đang đứng, thiếu nữ một thân váy dài lụa mỏng màu hồng phấn, thân hình tinh tế dung mạo tuyệt mỹ, dung nhan có vài phần tương tự với Vân thị. Nhiều hơn vài phần ngây ngô cùng xinh đẹp so với Vân thị, càng có vẻ xinh đẹp lung linh.

Tần Tích nhìn xuống, nữ tử này nàng biết, là mỹ nhân có tiếng của kinh thành, đồng dạng, cũng là thứ xuất đại tiểu thư Tần gia -- Tần San!

Tần Tích thu hồi tầm mắt, ánh mắt nhìn đến thấy ánh mắt lo lắng của Tần phu nhân, cười cười trấn an bà.

Nàng buông tay Thu Ý ra, cúi đầu, “Tích nhi thỉnh an tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân!”

Lão thái thái nhìn nàng hành lễ không thể soi mói, khẽ thở dài, “Đứng lên đi.”

Tần Tích thuận thế đứng dậy, thân mình còn chưa đứng thẳng, một tiếng xé gió ập đến, Thu Ý theo bản năng muốn chắn, Tần Tích gắt gao nắm tay nàng lại.

Trong nháy mắt, một ly trà đã nện lên trán của nàng. Tần Tích bị nện lão đảo, lui về phía sau hai bước, trên trán đau nóng bùng, đưa tay sờ, trên trán đều là máu.

Cùng với việc ném ly trà về phía Tần Tích Tần tướng quân giận dữ gầm gừ, “Nghịch nữ! Hôm nay ngươi đi đâu!”

“Tiểu thư!”

“Tích nhi!”

Tần phu nhân chạy đến, cuống quýt lấy khăn trong tay áo kim ở trán của nàng, quay đầu nói với Tần tướng quân, “Lão gia..... Tích nhi là thân sinh nữ nhi của ngài a, ngài sao có thể nặng tay với nàng như vậy!”

Quan trọng nhất của nữ hài tử chính là dung mạo, nếu dung mạo Tích nhi bị hủy, sau này làm sao lập gia đình.

“Ta thà rằng không có thân sinh nữ nhi này!” Tần tướng quân vỗ tay lên bàn đứng dậy, chỉ Tần Tích tức giận nói, “Bất hiếu nữ, ta thà rằng chưa từng sinh ra ngươi! Thân là nữ nhi con vợ cả Tần gia, không tính toán cho lợi ích của Tần gia thì thôi, hôm nay thế nhưng lại làm ra chuyện như vậy, đưa Tần gia vào tình thế nguy hiểm như vậy! Ta hận hiện tại không thể bóp chết ngươi!”

“Lão gia, Tích nhi mới mười ba tuổi, còn chưa hiểu chuyện.....”

“Mười ba tuổi còn chưa hiểu chuyện, vậy đến khi nào thì mới có thể hiểu chuyện!” Tần tướng quân càng nghe càng giận, lạnh lùng nói, “Có phải hay không phải chờ tới lúc nàng hại chết mọi người Tần gia thì mới là hiểu chuyện! Tôn thị, mấy năm nay ta nể tình cảm vợ chồng mà luôn tha thứ cho ngươi,

thấy người luôn an phận thủ thường, biết tiến thoái, ta không nói gì, Tần phủ cũng không thiếu hai phần ăn cho các người, nhưng hôm nay! Hai mẹ con các người làm ta quá thất vọng! Từ hôm nay trở đi, hai mẹ con các người cứ đến tổ trạch Tần gia. Không có ta cho phép, ai cũng không thể thả bọn họ ra!”

Câu cuối cùng là rống lên với Vân thị.

Vân thị đứng lên, cặp mắt xuống che giấu sự đắc ý cùng kiêu ngạo. Nàng đấu với Tôn thị mười lăm năm, mới nắm giữ việc bếp núc trong phủ, việc hôm nay có thể đuổi bà ta ra khỏi phủ, bà sao có thể không hưng phấn!

Chỉ cần Tôn thị không có trong phủ, với tình cảm của lão gia đối với nàng, tương lai vị trí chính thất phu nhân trong phủ còn không phải là nàng! Đến lúc đó San nhi chính là đích trưởng nữ, có thân phận như vậy, về sau khi lập gia đình cũng có thể lựa chọn chỗ tốt.

Khóe miệng nhếch không được cong lên, Vân thị phúc thần với Tần tướng quân, ôn nhu nói, “Lão gia yên tâm, về sau thiếp thân nhất định cho người nhìn chăm chăm họ!” Dứt lời, bà giương giọng phân phó Tiền ma ma phía sau, âm thanh lạnh lùng “Tiền ma ma, lập tức tìm vài bà tử, thu thập hành lý của phu nhân và nhị tiểu thư, đưa đến biệt viện đi!”

Tiền ma ma lập tức gật đầu, “Nô tì lập tức đi ngay!”

Nhưng vào lúc này, Tần Tích này giờ luôn luôn không nói gì bỗng nhiên cười lạnh, “Chờ đã!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hắc Môn Địch Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hoàn mỹ phản kích [một]

Tần Tích đẩy tay Tần phu nhân ra, khăn nhiễm máu nhất thời rơi xuống chân.

Nàng đứng ngạo nghễ, lưng thẳng tắp, đôi mắt nhìn Tần tướng quân không vui không buồn.

“Phụ thân, ngài luôn miệng chỉ trích nữ nhi làm việc bất lợi với Tần gia.”

Nàng nói xong, máu trên trán theo mi mắt chảy đến khóe mắt, lại theo khóe mắt chảy xuống gò má, hơn nữa sắc mặt nàng tái nhợt, giống như khắp huyết bình thường. Một màn như vậy làm cho tâm của mọi người sinh ra một loại kính sợ không lý do.

Tần Tích nhìn Tần tướng quân đang sừng sốt, đôi mắt chợt lóe, trong con ngươi dần dần nổi lên một tầng khí lạnh, nàng vén váy dài nhẹ nhàng quỳ trên mặt đất, “Hôm nay chộc giận phụ thân là Tích nhi bất hiếu, nhưng Tích nhi thật sự không biết chuyện gì làm phụ thân tức giận như vậy, muốn đuổi mẫu thân và Tích nhi ra khỏi Tần phủ? Mong phụ thân nói rõ ràng, dù là làm sai, Tích nhi cũng muốn biết mình làm sai chuyện gì.”

Tần tướng quân sừng sốt, lửa giận trong mắt lại nổi lên! Hắn tức giận nói, “Người còn dám ở đây nói dối, chuyện người làm chẳng lẽ người lại không biết!”

“Nữ nhi thật sự không biết, thỉnh phụ thân nói rõ!”

Vân thị thấy Tần Tích bộ dáng không biết hỏi cái, cười lạnh, “Nhị tiểu thư đến giờ còn không biết hỏi cái, thật làm cho người ta đau lòng!” Bà đi vòng quanh Tần Tích một vòng, nhìn thấy trên người nàng xiêm y đã được đổi, cười lạnh nói, “Nhị tiểu thư có thể giải thích một chút vì sao ra ngoài một chuyến lại thay đổi xiêm y?”

Bà nhớ rõ ràng lúc ra ngoài Tần Tích mặc một thân váy dài trắng thuần, nhưng lúc này lại đổi thành một thân váy dài lụa mỏng xanh nhạt!

Hôm nay phủ thừa tướng đều là máu, váy dài trắng thuần của nàng khẳng định là dính máu, bằng không cũng sẽ không thay đổi.

“Bốn tiểu thư vì sao lại thay quần áo cùng di nương không quan hệ!” Tần Tích hơi nâng cằm, ngạo nghễ nói, “Ta nhưng rất muốn biết, vì sao tổ mẫu cùng phụ thân đều nhận định ta làm chuyện có lỗi với Tần gia, hi vọng di nương giải thích rõ!”

“A -- nhị tiểu thư thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đã như vậy, ta đây nói rõ để nhị tiểu thư minh bạch, nếu không lại có người nói ta là di nương mà xem thường nhị tiểu thư, cố ý hãm hại nhị tiểu thư.” Vân thị tự cho là thắng chắc, vì vậy cũng không nóng nảy, bà ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Tần Tích, “Xin hỏi hôm nay nhị tiểu thư vội vã xuất môn để làm gì?”

“Không thể trả lời!”

Lời này vừa nói ra, đại sảnh lại nhất thời yên tĩnh!

“Được! Nếu nhị tiểu thư không nói, như vậy để ta nói thay.” Vân thị tức giận cười nói, “Hôm nay nhị tiểu thư đi phủ thừa tướng! Hôm nay là ngày phủ

thừa tướng bị xét nhà diệt môn, nhị tiểu thư đi phủ thừa tướng nhặt xác cho người của Tô thừa tướng, xin hỏi nhị tiểu thư có nghĩ tới hậu quả hay không! Hành động này sẽ mang bao nhiêu tai họa đến cho Tần gia! Nếu là việc nhỏ đi nương còn có thể cầu tình trước mặt lão gia..... Nhưng chuyện này liên quan đến sự sinh tử của Tần gia nên đi nương thật không có cách nào che giấu, còn gạt lão gia!”

“Đi nương thật là thâm minh đại nghĩa, Tích nhi bội phục cực điểm!” Tần Tích châm biếm

Vân thị nghe Tần Tích nói như vậy cho là Tần Tích biết không thể giấu diếm, định nói thật. Trên mặt bà liền tươi cười, vừa định nói nhị tiểu thư biết sai là tốt rồi. Đã thấy khoe môi Tần Tích bỗng nhiên giờ lên, cười cực kì sáng lạn với bà, Vân thị sững sốt, lại chợt nghe Tần Tích cười nói, “Đi nương nói phải, nhưng mà..... Ai nói ta hôm nay đi phủ thừa tướng?!”

Vân thị sững sốt, lập tức cả giận nói, “Nhị tiểu thư, ngươi không cần mạnh miệng!”

“Loại chuyện này chỉ cần hỏi sẽ biết, bổn tiểu thư cần gì phải nói dối!” Bỗng nhiên Tần Tích ngẩng đầu, nhìn về phía lão thái thái, ghen giọng nói, “Tổ mẫu..... Ngài có nguyên nghe Tích nhi giải thích?!”

Lão thái thái niết phật châu trong tay, nhìn Tần Tích bằng ánh mắt phức tạp.

Bà cực kì coi trọng đứa cháu gái này, là nữ nhi con vợ cả duy nhất trong phủ, biết tiến thoái, tri lễ, duy nhất không tốt chính là thân thể yếu ớt, nhưng ngày thường năng đối với bà cực kì tôn kính, là đứa nhỏ thông minh, so với Vân thị năng đương nhiên thiên vị đứa cháu gái này.

Lão thái thái gật gật đầu, “Con nói đi.”

Bà nguyên ý cho Tích nhi một cơ hội giải thích.

“Tổ mẫu..... Theo như lời đi nương, hôm nay phủ thừa tướng bị diệt môn trong kinh thành ai lại không biết? Tích nhi dù có ngu dốt cũng không khả năng đi đến đó.” Tần Tích lẳng lặng quỳ trên mặt đất, nghiêm mặt nói, “Lại nói là đi nhặt xác cho người của Tô thừa tướng, lời này lại càng vô lý! Tin tức này ai nói Tích nhi không biết, lại càng không biết mục đích của họ là gì. Tích nhi chỉ biết Tích nhi cùng người phủ thừa tướng không có thâm giao, duy nhất chỉ có chút giao tình với Tô tiểu thư, tình huống như vậy..... Tích nhi dù có điên cũng không có khả năng mạo hiểm lớn như vậy đi nhặt xác cho bọn họ a!”

Lão thái thái nhìn Tần Tích, dưới ánh nến vết máu trên trán nàng loang lổ, mặt đầy nước mắt, hai tròng mắt phù thũng..... Bộ dáng thật sự đáng thương. Bà không khỏi cẩn thận suy nghĩ lời của nàng, không sai, nàng hoàn toàn không có động cơ đi phủ thừa tướng, chẳng lẽ..... Chuyện này đều là Vân thị bịa chuyện?

Bất quá..... Vân thị có lá gan làm chuyện này sao?!

“Lão thái thái.....” Lý ma ma đứng phía sau lão thái thái thấy vậy, thấp giọng nói ở bên tai bà, “Chuyện này ngài chỉ cần tìm tên xa phu đánh xe cho nhị tiểu thư, hỏi thì sẽ biết là ai nói dối!”

Lão thái thái gật gật đầu, phân phó Lý ma ma, “Gọi tên xa phu hôm nay đánh xe cho nhị tiểu thư đến!”

Lý ma ma lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Vân thị nắm chặt khăn tay nhìn Lý ma ma đi ra đại sảnh cũng không ngăn cản.

Tần Tích phủ nhận bà chỉ xem như là một loại giấy dựa, chờ xa phu đến, lão thái thái biết được mọi chuyện, chỉ biết càng thêm bức vì bị Tần Tích lừa gạt, đến lúc đó đối mặt với hai mẹ con họ là lửa giận ngút trời của lão gia!

Thêm vào đó, để cho lão thái thái triệt để thất vọng với hai người bọn họ!

Sự tình nhất cử lưỡng tiện như vậy bà chỉ cần ngồi xem là được!

Lý ma ma đưa Trương Viễn đến rất nhanh, nhìn thấy tình huống trong phòng hần hơi sững sốt, khi nhìn thấy Tần Tích tuy rằng bị thương nhưng khuôn mặt trầm tĩnh, hần nhanh cup mắt xuống. Trương Viễn quỳ trên mặt đất, bất an nắm chặt bó y trên người.

“Nô tài Trương Viễn, thỉnh an lão thái thái, lão gia, phu nhân.”

“Ừ.” Lão thái thái xoa mi tâm, mỗi một chuyển hướng Tần tướng quân, “Người đến rồi, con hỏi đi.”

Tần tướng quân gật gật đầu, mặt đánh lại nhìn Trương Viễn, lạnh giọng hỏi, “Buổi trưa hôm nay người đánh xe đưa nhị tiểu thư xuất môn, lúc đó, nhị tiểu thư đi đâu, người nói lại chi tiết. Nếu nói dối, chính người cũng biết hậu quả!”

Trương Viễn nhớ tới ánh mắt bình tĩnh của Tần Tích khi nàng nói, trong lòng suy xét một chút, sau một lát hần ngẩng đầu lên, người đã trấn định lại.

Hần cao giọng nói, “Bẩm lão gia, hôm nay nô tài được Triệu ma ma bên người phu nhân phân phó, chờ nhị tiểu thư ở ngoài cửa, nhị tiểu thư ra cửa, trực tiếp phân phó nô tài đi Tịnh Từ Tự. Đi từ buổi trưa nô tài luôn đợi ở cửa đến lúc trở về!”

Sắc mặt Vân thị biến đổi, nhảy dựng lên, “Điều đó không có khả năng!”

Chương 8: Hoàn mỹ phản kích [hai]

Nói được câu đầu tiên, những câu sau sẽ càng dễ nói hơn.

Trương Viễn càng trấn định, kỳ quái liếc nhìn Vân thị, tiếp tục dựa theo lời Tần Tích hướng dẫn, nhẹ giọng nói, “Nô tài không dám nói dối, di nương nếu không tin, có thể đi Tịnh Từ Tự hỏi Tịnh Tâm sư thái, sư thái là người phật môn, chắc chắn sẽ không nói dối.”

“Không có khả năng!” Vân thị không tin Từ bà tử có lá gan dám lừa mình, bà chỉ Trương Viễn lạnh lùng nói, “Nhất định là các người thu mua Tịnh Tâm sư thái, các người cho nàng lợi ích gì!”

“Câm miệng!” Lão thái thái này giờ không nói gì nghe vậy lập tức mở hai mắt, phật châu trong tay dừng lại, mắt bà lạnh lùng nhìn thẳng Vân thị, lạnh lùng nói, “Hồ ngôn loạn ngữ! Tịnh Tâm sư thái là sư thái đức cao vọng trọng, sao có thể cho người nói lời ô uế như vậy!”

Vân thị cả kinh, bây giờ mới nhớ tới lão thái thái tin phật, rất kính trọng sư thái của Tịnh Từ Tự, bà một lòng muốn định tội Tần Tích, thế nhưng phạm vào kiêng kỵ của lão thái thái.

Vân thị cuống quýt bỏ cứu, “Lão thái thái, thiếp thân không có ý này. Chính là..... Chính là Từ bà tử chính mắt nhìn thấy nhị tiểu thư đi phủ thừa tướng, chuyện này dù cho thiếp thân một trăm lá gan thiếp thân cũng không dám bịa đặt a!”

“Vậy truyền Từ bà tử!”

Lão thái thái hừ lạnh, nàng nguyên bản cũng không tin Tần Tích làm việc không để ý đến an nguy của Tần gia, hơn nữa mới vừa rồi Tần Tích nhắc đến Tịnh Tâm sư thái, trong lòng bà đã rõ đại khái. Bà phản phó Lý ma ma, “Lập tức gọi Từ bà tử đến.”

“Dạ!”

Trong đại sảnh yên tĩnh đến dọa người, không khí như nén lại.

Lão thái thái không hé răng, sắc mặt Tần tướng quân cũng có chút hồ nghi, mà Vân thị cũng không có lạnh nhạt như lúc đầu, sắc mặt thập phần khó coi. Tần San thấy vậy, hít một hơi nhìn Tần Tích, nhẹ nhàng cầm tay Vân thị.

Từ bà tử rất nhanh liền đến, vừa tới liền quỳ trên mặt đất thỉnh an mọi người.

“Được rồi.” Lão thái thái không kiên nhẫn vẫy tay, mắt lạnh nhìn bà, “Từ bà tử, người kể lại toàn bộ sự tình một lần cho ta!”

“Dạ, lão thái thái.” Từ bà tử thẳng lưng, sắp xếp lại sự việc, lúc này mới chậm rãi nói, “Trưa hôm nay nhị tiểu thư cầm thẻ bài vội vã xuất môn, lão nô nghĩ nhị tiểu thư là một cô nương xuất môn cũng không mang theo hộ vệ, lo lắng nhị tiểu thư gặp chuyện không may, cho nên lão nô liền đi theo sau nhị tiểu thư. Ai ngờ, nhị tiểu thư thế nhưng trực tiếp đi phủ thừa tướng, còn vào trong. Lão nô biết sự tình trọng đại, liền hỏi binh lính tuần tra, mới biết nhị tiểu thư đi phủ thừa tướng là đi nhặt xác một nhà Tô thừa tướng.....”

“Lão nô ở bên ngoài đợi hồi lâu, chừng nửa canh giờ cũng không thấy nhị tiểu thư ra, trong lòng sợ có chuyện, liền nhanh chóng trở về bẩm báo Vân di nương.” Từ bà tử tiếp tục nói, “Hôm nay nhị tiểu thư đi phủ thừa tướng cũng không chỉ một binh sĩ nhìn thấy, lão thái thái nếu không tin, lão nô có thể đối chất với bọn họ. Hơn nữa theo lời của binh lính tuần tra, nhị tiểu thư còn đánh Kiến Xương Hầu, chuyện này chỉ cần hỏi Kiến Xương Hầu sẽ rõ.”

Lão thái thái trầm ngâm không nói.

Hai bên đều có lý, bà có chút do dự.

“Mẫu thân! Còn hỏi cái gì, trước mắt bao người, nhân chứng nhiều như vậy, nàng dù có chối cũng không được.” Tần tướng quân tức giận, lạnh lùng nói, “Mẫu thân, con biết người yêu thương nhà đầu kia, nhưng chuyện này không phải việc nhỏ, nếu xử lý không tốt, sẽ liên lụy đến Tần gia, lúc này người không thể do dự!”

Tần Tích nghe Tần tướng quân nói, trong lòng hơi đau xót.

Không phải vì nàng, mà là vì Tần Tích đã chết đi. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, là một phụ thân, hẳn không hỏi nguyên do liền phán định tội danh cho nàng, đây quả thực là một loại bi ai!

Nàng không khỏi tưởng, nếu là phụ thân, ông sẽ làm như thế nào? Nhất định sẽ tận tâm tận lực bảo vệ nàng, mặc kệ nàng phạm vào lỗi gì, phụ thân luôn gánh vác cho nàng.

Hốc mắt hơi đau xót, vành mắt Tần Tích đỏ lên.

Nàng mở mắt ra, một đôi mắt ngấn lệ. Yên tĩnh và buồn bã nhìn Tần tướng quân, một bộ dáng thương tâm, “Phụ thân, người võ đoán như thế, không sợ nữ nhi thương tâm sao!”

Thấy sắc mặt ngưng trọng của Tần tướng quân, nàng lau khóe mắt, nhìn về phía lão thái thái, nghẹn giọng nói, “Tổ mẫu, công đạo tại lòng người, Tích nhi không làm chính là không làm, không sợ đối chất. Người nếu do dự, có thể đi phủ Kiến Xương Hầu mời Hầu gia đến, hỏi Hầu gia xem hôm nay có gặp qua Tích nhi ở phủ thừa tướng hay không! Còn có..... Nếu Từ bà tử luôn miệng nói là có rất nhiều người gặp qua Tích nhi đi vào phủ thừa tướng, vậy càng dễ, phụ thân thân là đại tướng quân, điểm ấy quan hệ vẫn phải có, phụ thân có thể tìm tất cả binh lính tuần tra hôm nay ở phủ thừa tướng đến, hỏi bọn họ rốt cuộc có từng gặp qua nữ nhi ở phủ thừa tướng hay không!”

Tần Tích một điểm cũng không sợ phải đối chất, Triệu Thuần nếu nói ra việc nàng xuất hiện ở phủ thừa tướng, như vậy việc nàng nhất xác cho cha mẹ chị dâu sẽ không giấu được. Đương kim thánh thượng rất đa nghi, nếu việc này lộ ra, Hầu gia như hấn cũng không cần làm!

Cho nên, hấn nhất định đã sớm hạ lệnh cấm, bằng không sẽ chuốc họa vào thân!

“Đối chất liền đối chất!”

Vân thị cảm tức nhìn Tần Tích, ngực bị đè nén từng đợt, bà cũng không tin, đen cũng có thể bị nói thành trắng, bà nhìn về phía Tần tướng quân, “Lão gia, chuyện này ông nói ông có lý bà nói bà có lý, chúng ta cho đối chất. Nhị tiểu thư tin tưởng như vậy, chúng ta cũng không thể vô duyên vô cớ oan uổng nhị tiểu thư, nếu không chỉ sợ người khác sẽ cho rằng ta này làm di nương không dung được tiểu thư con vợ cả, cố ý hãm hại nàng!”

“Câm miệng, còn ngại náo chưa đủ sao!” Tần tướng quân lần này không hướng về Vân thị, tức giận trừng mắt liếc bà, hiện tại hấn hận không thể đem chuyện này áp chế xuống, một điểm tiếng gió cũng không lộ. Giờ phút này đi tìm người đối chất, thật là muốn mọi người đều biết sao! Ánh mắt Tần tướng quân phức tạp nhìn Tần Tích, hiện tại hấn cũng thật sự không phân biệt được nàng là nói thật hay nói dối.

Nếu là thật, hấn vô duyên vô cớ oan uổng nữ nhi, quả thực mất mặt.

Nếu là giả..... Nàng nói dối nói cũng quá tốt đi.

“Được rồi, chuyện này dừng lại ở đây.” Lão thái thái liếc Vân thị cảnh cáo, trong lòng nhận định chuyện này là Vân thị cố ý hãm hại Tần Tích. Lạnh lùng liếc Vân thị, lão thái thái rời khỏi chỗ, tự mình nâng Tần Tích dậy, lấy khăn ra lau đi vết máu trên trán nàng, vỗ vỗ cánh tay nàng ôn nhu nói, “Tích nhi, chuyện hôm nay ủy khuất con Là tổ mẫu không phải, tin lời tiểu nhân trách lầm con, giờ đã rõ ràng, chuyện này đến đây thôi.”

Tần Tích cúi đầu mắt đầy lãnh ý.

Thập phần minh bạch ý tứ của lão thái thái, dù hôm nay nàng bị Vân thị oan uổng, cũng không cho nàng truy cứu. Tuy rằng biết lão thái thái không muốn làm lớn chuyện, nhưng trong lòng Tần Tích lạnh như băng.

Dù trong lòng nghĩ như thế, nhưng trên mặt lại ngoan ngoãn cười trả lời, “Hết thủy do tổ mẫu làm chủ!”

Lão thái thái gật đầu vừa lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay nàng.

Nhưng mà, Tần Tích không truy cứu cũng không đại biểu Vân thị sẽ buông tay.

Thật vất vả Vân thị mới bắt được nhược điểm, làm sao có thể dễ dàng buông tha! Hơn nữa ngày thường Tôn thị cùng Tần Tích đều không rời nhà, nếu có làm gì, cũng đều là việc nhỏ không đáng kể, căn bản không đủ uy hiếp địa vị của bọn họ.

Cho nên, lúc này đây, nàng nhất định kéo hai mẹ con họ xuống đài, nếu không, không biết phải đợi bao lâu mới có cơ hội tiếp theo!

Vì điểm này, sắc mặt Vân thị hơi đổi, nhẹ nhàng néo Tần San.

Tần San hiểu ý, sắc mặt hiện ra lo lắng, chậm rãi tiến lên hai bước nâng Tần Tích dậy, “Muội muội, là chúng ta hiểu lầm người, thật là xin lỗi.”

Đôi mắt lấp lánh, Tần San thấp giọng nói, “Bất quá..... Cũng chẳng trách tổ mẫu. Hôm nay muội muội xuất môn vội vã, lại có Từ bà tử nói như vậy, cũng khó trách chúng ta sẽ nghĩ nhiều. Tỷ tỷ cũng rất tò mò, hôm nay muội muội xuất môn, để làm việc gì đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hầu Môn Dịch Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tần San châm ngòi

Vừa nghe lời này, Tần Tích nhin không được đánh giá Tần San một lần nữa.

Chỉ thấy dưới ánh nến là khuôn mặt xinh đẹp, thân hình thướt tha. Nhất là một đôi mắt thể hiện rõ sự quan tâm cùng lo lắng, giống như câu nói vừa rồi của nàng chỉ là tò mò bình thường!

Nhưng mà, nàng lại biết, sự tình căn bản không giống như nàng tưởng. Giờ phút này Tần San mở miệng chẳng những không làm cho thái độ của Tần tướng quân cùng lão thái đang dịu xuống, còn thành công đem đầu mâu chỉ hướng nàng một lần nữa.

Quả nhiên, Tần San vừa dứt lời, mọi người trong đại sảnh lại một lần nữa đều tập trung nhìn Tần Tích.

Mặc kệ là chuyện gì, nàng là một tiểu thư khuê các, tiểu thư con vợ cả, không thể cả hộ vệ cùng không đem theo mà một mình ra phủ.

Lời này nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ người khác sẽ nói gia phong Tần gia có vấn đề.

Tần Tích nhìn về phía Tần tướng quân, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt của hắn càng cứng ngắt lãnh trầm, mà lão thái thái mới vừa rồi còn đối nàng ôn hòa, xem ánh mắt bà cũng nhiều nghi ngờ.

Tần San thấy Tần Tích không nói gì không khỏi xấu hổ cười, nàng đỡ Tần Tích lên thấp giọng nói, “Tỷ tỷ hỏi muội muội hơi đường đột, muội muội xuất môn vội vã như vậy tất nhiên là có chuyện rất trọng yếu, nếu muội muội không muốn nói, tỷ tỷ liền không hỏi.”

Nàng đỡ Tần Tích ngồi vào ghế tựa, một bộ dáng áy náy vì suy nghĩ không chu toàn.

Nhưng mà, nàng vừa nói lời này, sắc mặt mọi người lại càng quỷ dị hơn.

Một đại tiểu thư, vội vã không thể không xuất môn..... Lại không nói rõ vì sao đi ra ngoài. Chẳng lẽ là..... Hẹn gặp tình lang? Hoặc là có bí mật gì không thể cho ai biết? Trong đầu mọi người lập tức ở suy ngẫm hão huyền.

“Tần San, người câm miệng!” Hai mắt Tôn thị đỏ bừng vì tức giận, “Người hồ ngôn loạn ngữ! Phá hủy thanh danh Tích nhi, bản phu nhân tát miệng người!”

Tối hôm nay bị kinh sợ, lại sầu lo ngàn vạn, thậm chí thời điểm lão gia nói muốn đuổi bà cùng Tích nhi ra khỏi phủ thì tâm của bà như tro tàn. Những chuyện diễn ra trong ngày hôm nay làm cho bà minh bạch, nếu bà lại tiếp tục yếu đuối, chờ đợi bà cùng Tích nhi chỉ có con đường chết!

“Phu nhân.....” Tần San bị dọa thân mình run lên, trong nháy mắt hốc mắt hiện lên một tầng sương mù, nắm chặt khăn tay không dám nhìn Tần phu nhân, “San nhi không có ác ý, chỉ là quan tâm muội muội.....”

Bộ dáng kia, giống như Tôn thị làm chuyện thiên lý khó dung với nàng.

Tôn thị thấy bộ dáng nàng, trong lòng ghen một đoàn lửa! mày nhíu chặt, đang muốn tiếp tục nổi giận, tay áo lại bị Tần Tích nắm chặt, bà kinh ngạc nhìn về phía Tần Tích, chỉ thấy sắc mặt nàng như trước không sợ hãi, chỉ có vết máu đã khô trên trán làm sắc mặt nàng tái nhợt, càng làm cho bà đau lòng.

Tần Tích an ủi vỗ vỗ cánh tay Tôn thị.

Nàng xem như đã nhìn ra, căn bản Tần phu nhân là nữ tử không am hiểu tranh đấu, tình huống trước mắt bà càng tức giận, càng không tốt, dù sao từng câu từng chữ của Tần San đều là ám chỉ, hoàn toàn không bắt được chỗ nào không đúng.

Nàng nhìn bộ dáng như nàng dâu bị khinh bỉ của Tần San, bỗng nhiên nhoen miệng cười, chỉnh khuôn mặt, nàng ủy khuất thì lễ, “Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, muội muội thập phần cảm kích. Bất quá hôm nay xuất môn cũng không làm điều gì ám muội, sự tình liên quan thân thể tổ mẫu, cho nên thứ lỗi muội muội không thể nói rõ nguyên do với mọi người.”

“Muội muội cũng cảm thấy tỷ tỷ là cố ý nhằm vào muội sao?” Tần San nghiêm mặt, hai giọt nước mắt không tiếng động chảy xuống, nàng cũng không lau, mặc cho nước mắt chảy xuống hai gò má, rung rúc nói, “Muội muội, tỷ tỷ thật sự chỉ là quan tâm muội.....”

“Vậy đa tạ tỷ tỷ quan tâm” Tần Tích không kiêu ngạo không siểm nịnh cười cười.

“Vừa rồi muội muội nói chuyện liên quan sức khỏe tổ mẫu? Muội muội nếu không nói rõ ràng ra, tỷ tỷ chỉ sợ ban đêm ngủ đều không ngủ được.” Tần San thấy Tần Tích không bị ảnh hưởng bởi nước mắt của nàng, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nàng rất nhanh dùng khăn tay lau nước mắt trên mặt, mặt lo lắng nhìn Tần Tích, “Mọi người trong phủ đều quan tâm tổ mẫu, hay là muội muội hãy nói ra đi.”

Lão thái thái cũng kinh ngạc nhìn về phía Tần Tích. Dù sao bà tuổi đã lớn, thân thể luôn luôn đều không tốt, nhất là gần đây luôn hoảng hốt, có đôi khi còn có chút hụt hơi..... Chẳng lẽ Tích nhi đi tìm đại phu cho bà?

“Cái này.....” Mặt Tần Tích lộ vẻ khó xử.

Ngay lúc này,门外 đại sảnh bị xốc lên, tiểu nha hoàn nhẹ giọng bẩm báo, “Lão thái thái, có tiểu sư phụ bên người Tịnh Tâm sư thái đến”

Lão thái thái sững sốt, không tiếp tục hỏi Tần Tích, vội vàng kêu nha hoàn mời người vào, “Mau mời, mau mời!”

Tịnh Tâm sư thái là sư thái đức cao vọng trọng của Tịnh Từ Tự, chẳng những tinh thông bói toán, đối y thuật cùng thập phần tinh thông. Tịnh Từ Tự bởi

vì có tịnh tâm sư thái, cho nên hương khói luôn luôn thấp phần trần đầy. Không ít danh môn quý nữ cùng phu nhân trong kinh thành, thậm chí nương nương trong cung đều thích cùng Tịnh Tâm sư thái luận thiền.

Lão thái thái từng gặp qua bà một lần, vừa thấy đều hết sức kính nể bà.

Nhưng Tịnh Tâm sư thái luôn luôn ở trong chùa, trừ mồng một mười lăm sẽ giảng thiền ở Tịnh Từ Tự, cơ hồ đóng cửa không ra, cho nên tuy bà thấp phần kính trọng Tịnh Tâm sư thái, nhưng cũng không lui tới nhiều.

Hôm nay, thế nhưng có sư phụ bên cạnh Tịnh Tâm sư thái đến, sao lại không làm lão thái thái vui sướng.

Nha hoàn vén màn, một tiểu ni cô một thân đạo bào màu xám tiến vào, nhìn thấy trong phòng nhiều người, hơi hơi kinh ngạc, hai tay tạo thành chữ thập niệm, “A di đà phật!”

“A di đà phật.” Dù chỉ là một tiểu sư phụ, lão thái thái cũng không dám coi thường, hai tay tạo thành chữ thập thì lễ đối tiểu sư phụ, kinh ngạc hỏi tiểu sư phụ, “Tiểu sư phụ không biết xưng hô như thế nào?”

“Bần ni pháp danh Ngôn Hư.”

“Ngôn Hư sư phụ!” Hai tay lão thái thái lại tạo thành chữ thập, lúc này mới nhẹ giọng hỏi, “Đã trẻ thế này không biết Ngôn Hư sư phụ đến Tàn phủ..... là có chuyện gì?”

“Bần ni là tới tìm nhị tiểu thư.” Ánh mắt nhẹ chuyển, rất nhanh tìm được Tàn Tích ở trong đám người, khi nhìn thấy vết thương trên trán nàng, không khỏi hơi nhíu mày. Ngôn Hư tiến tới bên người Tàn Tích, lo lắng hỏi, “Đầu Tàn tiểu thư sao lại bị thương thế này?”

Trong lòng lão thái thái căng thẳng, sợ Tàn Tích nói chuyện xấu trong phủ ra ngoài.

Bà vội nhìn về phía Tàn Tích, thấy Tàn Tích cực kì có lễ hai tay tạo thành chữ thập, nhẹ giọng nói, “Đa tạ Ngôn Hư sư phụ quan tâm, hôm nay Tàn Tích không cẩn thận vấp ngã, không có gì.”

Lão thái thái thở dài nhẹ nhõm.

“Vậy là tốt rồi.”

Ngôn Hư sư phụ nhẹ nhìn quanh mọi người, khẽ gật đầu. Sắc mặt không sợ hãi như trước, từ trong lòng lấy ra một cái phù màu vàng nho nhỏ hình tam giác, đi đến bên người lão thái thái tự tay đưa phù giao cho lão thái thái.

Nhìn mắt lão thái thái không hiểu, Ngôn Hư sư phụ giải thích, “Tần lão phu nhân, ngài có một cháu gái thật hiếu thuận.”

Lão thái thái mỉm cười, đôi mắt vẫn còn nghi hoặc.

Ngôn Hư sư phụ lắc đầu nói, “Hôm nay nhị tiểu thư quý phủ vội vã lên tự, nói là ban đêm nằm mơ thấy lão thái gia Tần phủ báo mộng, cho biết là có yêu ma quấy phá lão thái thái, liền cầu sư thái làm bùa hộ mệnh cho ngài..... Nhưng sư thái nàng ngày thường rất ít gặp người, đã cự tuyệt nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư thật là người hiếu thuận, nghe sư thái không muốn gặp, cũng không nhiều lời, trực tiếp quỳ gối trước cửa phòng sư thái, quỳ đủ ba canh giờ, sư thái thương cảm cho mảnh hiếu tâm của nhị tiểu thư nên đã chế bùa hộ mệnh cho lão thái thái.....”

Nói xong, Ngôn Hư sư phụ khép lòng bàn tay lão thái thái lại, cảm khái nói, “Ngài là người tin phật, nghĩ đến là tin tưởng nhân quả tuần hoàn. Chắc là kiếp trước tích thiện, thế nên kiếp này có được cháu gái hiếu thuận như vậy, thực là phúc khí a.”

Ngôn Hư sư phụ vừa dứt lời, sắc mặt mọi người trong phòng đều quý dị!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hậu Môn Đích Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hoàn mỹ xoay người

Đôi mắt Tần San chợt lóe, ánh mắt nhìn Tàn Tích thâm trầm hơn.

“Nguyên lai muối muối đi Tịnh Từ Tự cầu hộ mệnh phù cho tổ mẫu?!” Tần San chùi nước mắt bên khóe mắt, liếc nhìn Tàn Tích oán trách, “Muối muối thật là, đây là thật tốt chuyện a, sao phải che giấu.”

Tần Tích cười nhẹ, không nói lời nào.

Ngược lại Ngôn Hư sư phụ nhìn không được giải thích, “Bởi vì nhị tiểu thư cầu nguyện, nếu nói ra nguyện vọng thì làm sao có thể thực hiện.”

Trong lòng lão thái thái phức tạp khôn kể, ánh mắt nhìn Tần Tích cũng trở nên thương tiếc hơn.

Suy nghĩ lại, đứa cháu gái này vì bà mà chạy tới Tịnh Từ Tự quỳ đủ ba canh giờ cầu hộ mệnh phù cho bà, hơn nữa Tần Tích xuất môn buổi trưa, hiện tại là giờ Dậu, vừa khéo ba canh giờ, nàng làm sao có thời gian chạy tới phủ thừa tướng?!

Bởi vì không thể nói rõ đi ra ngoài làm chuyện gì, còn bị một đám người dùng ánh mắt khác thường nhìn chăm chăm, thậm chí trong lòng còn sinh ra hoài nghi với nàng, nàng cũng không chịu nói ra.

Chỉ là vì cầu cho bà bình an khỏe mạnh.

Lão thái thái nghĩ tới trò khôi hài tối hôm nay, cảm thấy xót xa, liền tiếp bị hãm hại oan uổng, cho dù là bỏ tất cũng phải tức giận, nhưng mới vừa rồi nàng còn mở miệng nói đỡ.

Cả đời lão thái thái gặp qua không ít người, bằng mặt không bằng lòng, a dua nịnh hót, nhưng cho tới bây giờ cũng không biết được đứa cháu gái này lại âm thầm không nói. Cái gì cũng không nói, lại đem sự tình đều làm tốt.

Trong phủ này, ai có thể vì thân thể của bà đi lên chùa quỳ ba canh giờ? Tôn thị không được, Vân thị không được, thậm chí con thân sinh của bà đều làm không được, nhưng Tích nhi lại làm như vậy.

Trong lòng lão thái thái âm áp, nhẹ nhàng bước tới ôm Tần Tích vào trong lòng, nhìn nhìn vết máu loang lổ trên trán nàng, cảm thấy đau lòng. Nhẹ nhẹ vỗ lên tóc nàng, lão thái thái thấp giọng nói, “Hải từ ngọc..... Có ủy khuất gì cũng đều để trong lòng, thật là khờ, có một số chuyện con không nói ra làm sao tổ mẫu có thể biết! Về sau không được ủy khuất chính mình!”

Tần Tích phối hợp vành mắt đỏ lên, ngửa đầu ôm chặt lão thái thái, “Tổ mẫu.....”

“Nha đầu ngọc, hôm nay nếu không phải Ngôn Hư sư phụ nói ra, chỉ sợ tổ mẫu đã hiểu lầm con rồi.”

Tôn thị thấy vậy, trái tim lo lắng cuối cùng cũng hạ xuống.

Tần tướng quân xấu hổ vạn phần, vô duyên vô cớ oan uổng nữ nhi con vợ cả của mình, mặt hấn có chút sượng, hung hăng trừng mắt liếc Vân thị, đều tại bà châm ngòi ly gián, bằng không hôm nay hấn làm sao có thể bị xấu hổ như vậy? (Ly: mình ngu không biết suy xét vấn đề mà lại đổ lỗi do người khác)

Vân thị gất gao nắm chặt tay, hung hăng dè nén tiếng thét trong họng xuống!

Bà không rõ, vì sao từ đầu mọi chuyện rõ ràng có lợi cho bà, nhưng giờ lại phát triển trở thành như vậy!

Cơ hồ bà có thể đoán được, về sau lão thái thái nhất định càng thêm yêu thương Tần Tích! Có Tần Tích một tảng quan hệ này, tất nhiên lão thái thái có vài phần tình cảm với Tôn thị! Địa vị trong phủ của mẹ con họ sẽ biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Đáng chết!

Thực đáng chết!

Đều nói chó không sửa sẽ cắn người, quả thế. Trước kia Tần Tích trầm mặc nội liễm, nhẫn nhục chịu đựng, ai có thể nghĩ nàng có thể trong một lần xoay ngược tình thế!

Chỉ có Tần San sắc mặt không thay đổi, nàng nhìn thấy lão thái thái cùng Tần Tích một người triu mến, một người nhu thuận, con người hơi hơi lóe. Cuống quít tiến lên hai bước, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Tần Tích, “Muội muội, mau đứng lên. Thân mình tổ mẫu không tốt, muội không nên làm người khó chịu.....”

Tần Tích lúc này mới hấp hấp cái mũi từ trong lòng lão thái thái ngẩng đầu lên.

“Được rồi, đừng khóc, ánh mắt đều sưng rồi.” Lão thái thái mỉm cười lấy khăn lau nước mắt cho nàng, “Lập tức trở thành mèo hoa nhỏ.”

Tần Tích nín khóc mỉm cười, dậm chân làm nũng oán trách không thôi, “Tổ mẫu.....”

“Được được, tổ mẫu không nói.”

Tần San nhìn hộ mệnh phù màu vàng trong tay lão thái thái, lại nhìn Ngôn Hư sư phụ, trên mặt nổi lên nghi hoặc, “Muội muội, muội nói rõ chút a, đã cầu hộ mệnh phù nên tự cảm đến a, sao còn làm phiền Ngôn Hư sư phụ đi một chuyến, bây giờ đã tối, rất phiền toái tiểu sư phụ.”

Tay Tần Tích đang lau nước mắt hơi ngừng lại, ở nơi mọi người không thấy khẽ môi cười lạnh.

Chiêu này của Tần San thật sự là cao a!

Lúc này tình thế đã hoàn toàn nghịch chuyển, lại còn có thể nghĩ ra cách để lão thái thái sinh ra khoảng cách đối với nàng.

Tần San rõ ràng muốn nói cho lão thái thái, Tần Tích căn bản là không có để ý đến thân thể của bà, bằng không tần tần khổ khổ cầu được hộ mệnh phù sao có thể để ở Tịnh Từ Tự mà lại không cảm về?!

Bất quá, điểm này Tần San có thể nghĩ đến nàng làm sao có thể không nghĩ đến được!

Tần Tích chậm rãi từ ghế tựa đứng lên, đứng dậy một lát nháy mắt thân mình hơi hơi cứng ngắc.

“Nhị tiểu thư ngồi xuống đi. Chân của thí chủ nếu lại động chỉ sợ về sau sẽ để lại bệnh căn.” Ngôn Hư sư phụ than nhẹ, hai tay tạo thành chữ thập nói với Tần San, “Đại tiểu thư nói quá lời, bản ni là đệ tử của Phật, vì thân thể lão thái thái sao không thể đến đây một chuyến? Lại nói tiếp, đại tiểu thư thật đúng là oan uổng nhị tiểu thư, không phải nhị tiểu thư quên lấy hộ mệnh phù về, là do Tịnh Tâm sư thái muốn chế tác phù phải mất chút thời gian, nhị tiểu thư thấy trời tối, chỉ có thể cáo biệt sư thái mà hồi phủ.”

Nhìn ánh mắt áy náy của lão thái thái, Ngôn Hư sư phụ nói tiếp “Cho nên nói lão thái thái có một cháu gái hiếu thuận, nhị tiểu thư vì có thể nhanh chóng cầu bùa bình an cho lão thái thái, không đồng ý đợi đến ngày mai lại lên tự, đau khổ cầu xin sư thái bản ni sau khi chế xong bùa bình an thì lập tức đem đến phủ dùm. Bản ni cảm thấy một mảnh hiếu tâm của nhị tiểu thư, nên đến đây một chuyến!”

“Nguyên lai là như vậy.” Dưới tay áo dài móng tay Tần San nắm chặt đâm vào lòng bàn tay, trên mặt lại biểu hiện áy náy, nàng nhìn Tần Tích, “Muội muội, là tỷ tỷ hiểu lầm muội.”

“Tỷ tỷ nói quá lời, là do tỷ tỷ không biết thôi.”

Thì ra là thế.

Tất cả mọi người trong phòng có loại cảm giác bưng bình, cùng áy náy nhìn về phía Tần Tích.

Nguyên lai nhị tiểu thư hiếu thuận như thế, mọi người còn đoán nhị tiểu thư vội vã ra phủ là vì hẹn gặp tình lang, hoặc là có mục đích riêng..... Có kỳ thân phận chính mình, nhất định phải hỏi gia trước khi trời tối, lại vì hiếu tâm, cầu xin sư thái nhất định đưa hộ mệnh phù đến phủ.

Khoan dung rộng lượng, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Mười phần hiếu tâm, nữ tử như vậy mới thật là quý nữ chân chính a!

“Thời gian không còn sớm, đã đưa xong hộ mệnh phù, nhiệm vụ của bản ni cũng hoàn thành, bản ni còn phải về báo lại với sư thái, bản ni xin kiếu từ.”

“Lão thân tiễn sư phụ.” Lão thái thái tự mình đưa tiễn.

Lão thái thái đứng dậy, tự nhiên tất cả mọi người trong phòng nhân đều đứng dậy. Tần Tích vừa muốn đứng dậy bị lão thái thái đè bả vai lại, “Chân của con không khỏe, ngồi là được!”

Mọi người tiễn Ngôn Hư sư phụ đến nhị môn, lão thái thái lại phân phó Lý ma ma để hộ vệ trong phủ đưa Ngôn Hư sư phụ về tự, lúc này mới trở lại đại sảnh.

Tất cả mọi người đều vào đại sảnh, rộ cuộc sắc mặt lão thái thái trầm xuống.

Ngồi vào ghế chủ tọa, trên mặt lão thái thái nổi lên một tầng hàn vụ! Đôi mắt nghiêm khắc nhìn thẳng đến Vân thị đang chuẩn bị ngồi xuống, bà vỗ mạnh lên bàn, lạnh lùng nói, “Người còn có mặt mũi ngồi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hào Môn Đích Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Xử phạt Vân thị

“Người còn có mặt mũi ngồi!”

Mắt lão thái thái trợn lên. Ngày thường lão thái thái rất ít khi tức giận, Vân thị nghe lão thái thái sắc giọng, trong lòng “lộp bộp”, thân mình bà cứng đờ, cái miệng vừa mới ngồi lên ghế dựa bỗng chốc liền trượt xuống.

Bà gắt gao cắn môi quỳ trên mặt đất, ở trong phủ bà chương quản việc bếp núc không phải một hai năm, thói quen cao cao tại thượng, đã lâu cũng không có bị người làm cho mất mặt. Trên mặt nóng bừng, vừa thẹn vừa giận, ở dưới tay áo dài hai tay gắt gao nắm chặt lại.

Vừa nghĩ liền biết, chuyện xảy ra hôm nay, nhất định lão thái thái sẽ cấp thể diện cho Tần Tích, đồng thời cũng vì cảnh cáo bọn hạ nhân trong phủ, về sau phải cung kính với mẹ con Tần Tích.

Bà làm sao có thể cam tâm!

Vân thị ngẩng đầu, đôi mắt rung rung nhìn về Tần Mạc Bắc ở ghế chủ tọa.

Tần Mạc Bắc nhìn bộ dáng khóc hoa lệ đầm mưa của Vân thị, trong lòng không khỏi mềm nhũn, tuy cùng Tôn thị mới là vợ chồng, nhưng hắn đã sớm không có cảm tình cùng Tôn thị, nhiều năm nay đều là Vân thị bồi bên người hắn.

Hắn lại nhìn Tần San, San nhi cũng là nữ nhi nhu thuận, cho tới bây giờ đối với hắn đều là cung kính, lúc này đôi mắt San nhi cũng ngân lệ.

Tần Mạc Bắc không khỏi nhìn về phía lão thái thái, lúc này sắc mặt lão thái thái nghiêm túc, hắn do dự một lát mới cẩn thận mở miệng, “Mẫu thân.....”

“Con là đại lão gia chuyện hậu viện con cũng đừng quản!” Tần Mạc Bắc mới vừa mở miệng đã bị một câu của lão thái thái cản lại, Tần tướng quân nghẹn lại, than nhẹ, không nhiều lời nữa.

Chuyện hậu viện, nguyên bản hắn không nên nhúng tay, huống chi là thời điểm mẫu thân thịnh nộ. Tần tướng quân nhìn về phía Vân thị sắc mặt tái nhợt trong đại sảnh, nghĩ rằng, chỉ có thể ngày sau bồi thường cho bà.

Hôm nay Lão thái thái quyết tâm cấp thể diện cho Tần Tích, bà trừng Vân thị, lạnh lùng nói, “Vân thị, nguyên bản ta nghĩ ngươi cũng chính là nữ nhân khôn khéo, nên dễ dàng tha thứ thân phận ti tiện của ngươi mà nâng ngươi lên làm di nương! Nhưng thể nhưng ngươi dám hồ lộng, đặt điều hãm hại đích nữ, ngươi cũng biết tội danh mưu hại đích nữ là cái gì!”

Mưu hại đích nữ?!

Sắc mặt Vân thị trắng nhợt, vạ lần không nghĩ tới lão thái thái thể nhưng muốn nghiêm trọng hóa vấn đề, mưu hại đích nữ, án pháp lệnh đại xa triều, nếu di nương hãm hại đích nữ con vợ cả, là phải chịu cực hình!

Bà kinh hoàng, “Lão thái thái, thiếp thân không có, thiếp thân thật sự không có mưu hại nhị tiểu thư.....”

Bà cho rằng nhiều lắm lão thái thái trị bà tội danh không rõ thị phi, thế nào cũng không nghĩ tới lão thái thái vừa mở miệng là muốn chính chết bà!

Hai mắt Vân thị đầm lệ nhìn về phía Tần Mạc Bắc, “Lão gia, ngài tin tưởng thiếp thân, thiếp thân cũng nghe lời Từ bà tử bẩm báo, cho nên mới bẩm báo với ngài, thiếp thân đều là vì tốt cho Tần gia.....”

“Mẫu thân, chuyện này không nên làm lớn.” Tần tướng quân hạ thấp giọng nói, “Dù sao cũng không phải chuyện tốt, thật sự náo lớn, chỉ sợ hội chuốc họa vào thân a.”

“Tổ mẫu.....” Tần San cũng quỳ trên mặt đất, ngược nhìn Tần Mạc Bắc, nói, “Hôm nay đích xác di nương làm việc không chu toàn, sự tình không có điều tra rõ mà bẩm báo cho tổ mẫu cùng phụ thân, nhưng tổ mẫu..... điểm xuất phát của di nương là tốt, là vì toàn bộ Tần gia, lúc này cầu tổ mẫu tha di nương.....”

Trong lòng lão thái thái phức tạp.

Bà cũng biết chuyện này không thể làm lớn, bởi vì chuyện này nếu truyền ra, chỉ sợ chuyện Tích nhi đi phủ thừa tướng cũng sẽ bị truyền ra, dù là giả, nhưng cũng bị ảnh hưởng.

Lão thái thái lại nhìn Tần San, đây là đứa cháu gái đầu tiên của bà, đối với đứa cháu này bà vẫn có cảm tình, hơn nữa đứa nhỏ này nhu thuận biết chuyện. Vân thị nhập phủ nhiều năm như vậy đích xác cũng không có phạm qua đại sai, lại còn sinh cho Tần gia hai nữ nhi.....

Lão thái thái không nói chuyện, trong lúc nhất thời, toàn bộ đại sảnh đều yên lặng.

Tần Tích nhìn bộ dạng lão thái thái liền biết bà dao động, khoe môi cười lạnh. Muốn hạ quyết tâm, vậy thì nàng sẽ thêm chút lửa.

Tần Tích liền vén váy quỳ xuống, cup mắt nói, “Tổ mẫu, tỷ tỷ cùng di nương nói rất đúng, cả hai đều là vì Tần gia suy nghĩ, hơn nữa dù sao di nương cũng chương quản việc bếp núc trong phủ, hôm nay người không nể mặt di nương như vậy, chỉ sợ.....” Tần Tích cố ý để lại nửa câu, làm cho người ta đoán, nàng thờ dài, “Tổ mẫu vẫn là không nên trách tội di nương.”

“Đứa nhỏ này, sao lại quỳ xuống, không muốn chân của con sao!”

Sắc mặt lão thái thái lạnh như băng, Lý ma ma phía sau bà đã cấp tốc đi đến bên người Tần Tích nâng nàng dậy. Lão thái thái thấy thân hình Tần Tích lao đảo, sắc mặt tái nhợt, trán đầy máu, tâm tình nguyên bản dao động liền lại kiên định. Vân thị là vì cái gì, so với ai bà đều rõ ràng! Hơn nữa mấy năm nay Vân thị chương quản việc bếp núc, làm những chuyện gì thực cho rằng lão thái bà này không biết?!

Còn có..... Tuy rằng Ngôn Hư sư phụ nói Tích nhi không muốn ngày mai mới lấy hộ mệnh phù, nhưng bà lại biết, nguyên nhân có một phần bởi vì Tích nhi lo lắng thân thể của bà, muốn mau chóng lấy hộ mệnh phù về phủ. Còn có một nguyên nhân khác, nàng tuy là tiểu thư con vợ cả, nhưng nẫu thân lại không có chương quản việc bếp núc, nếu muốn lấy thẻ bài xuất môn nữa, căn bản là không có khả năng!

Không tính dĩ vãng, hôm nay bà nhất định cho Vân thị một giáo huấn, bằng không Tích nhi đối tốt với bà như vậy, bà lại bỏ mặc tâm ý của nàng, ngày sau chẳng phải đánh mất nhân tâm trong phủ sao!

Suy nghĩ, mắt lão thái thái lạnh lùng, kiên định nói, “Xem ở Tích nhi cầu xin tha thứ, ta sẽ không đưa ngươi lên quan!” Nhìn sắc mặt Vân thị bỗng nhiên vui

về, lão thái thái hừ lạnh, tiếp tục nói, “Nhưng dựa theo gia pháp Tàn gia thì không thể bỏ qua. Thiếp thất Vân thị, không rõ thị phi, từ hôm nay trở đi, bế môn tư quá một tháng, phạt sao nữ giới một trăm lần, ngấm lại là một nữ tử, cái gì nên làm, cái gì không nên làm! Không có mệnh lệnh của ta, ai dám thả Vân thị, ta đánh gãy chân người đó!”

Sắc mặt hạ nhân trong sảnh đều biến đổi, thương hại nhìn về phía Vân thị, xem ra lần này Vân di nương triệt để chọc giận lão thái thái.

Sắc mặt Vân thị tái nhợt, môi bị cắn cơ hồ xuất huyết. Tàn San thở dài nhẹ nhõm, bế môn tư quá một tháng, sao chép nữ giới, tuy rằng vất vả, nhưng so với tội danh mưu hại con vợ cả, hình phạt này tương đối nhẹ.

Nhưng mà, lời của lão thái thái còn chưa xong, đôi sắc bén của bà quét một vòng mọi người trong đại sảnh, nhìn tất cả mọi người đều biết vâng lời, âm thanh tiếp tục lạnh lùng nói, “Vân thị vô đức, từ hôm nay, giao cho phu nhân chương quản việc bếp núc!”

Sắc mặt Tàn San đột biến, cuồng quát gục đầu xuống, không để ai nhìn thấy thần sắc của nàng lúc này.

Mà sắc mặt Vân thị lại một mảnh trắng bệch, bà nỗ lực nhiều năm như vậy, không dễ dàng mới được chương quản việc bếp núc trong phủ, lại trong một ngày hôm nay tất cả đều hóa thành bụi đất!

Tàn Tích!

Tàn Tích!

Nghiến răng nghiến lợi trong lòng mặc niệm tên này, ánh mắt Vân thị hung ác nham hiểm dọa người.

Nếu không phải vì tiểu tiện nhân này, bà hôm nay làm sao có thể rơi vào tình thế như vậy!

Tiểu tiện nhân! Chỉ cần một ngày ta không chết, ngươi cùng nương ma quỷ kia của ngươi, một người ta cũng không tha!

Không chờ Vân thị nguyên rửa xong, lão thái thái lại hạ một đạo mệnh lệnh.

“Từ bà tử nói dối, đánh năm mươi đại bản, buổi trưa ngày mai chấp hành, để cho tất cả nha hoàn bà tử trong hậu viện chứng kiến.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hựu Môn Dịch Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chỉ trích phu nhân

Ai dám cãi lại mệnh lệnh lão thái thái?!

Hạ lệnh xong, tất cả mọi người cúi đầu, trầm nghĩ, lúc này phu nhân cùng nhị tiểu thư có lão thái thái làm chỗ dựa, thật sự đã xoay người.

Sau một buổi tối ép buộc, lão thái thái mệt mỏi, bà dặn Lý ma ma, “Tìm hai bà tử đỡ nhị tiểu thư trở về, lại đi thỉnh đại phu đến xem bệnh cho nhị tiểu thư.” Lão thái thái nhìn Lý ma ma ra đại sảnh tìm người, lại nhìn một vòng mọi người trong sảnh, nhủ mi nói, “Được rồi, hôm nay cứ như vậy, trở về đi.”

Giờ phút này ai cũng không dám lại xen vào quyết định của lão thái thái.

Mọi người nói đuổi nhau lui ra, Tàn San nâng Vân di nương đang quỳ trên mặt đất dậy, so với vừa mới điên cuồng, lúc này Vân di nương đã hoàn toàn bình tĩnh. Giờ phút này nếu lại khóc lóc om sòm, chỉ làm lão thái thái càng thêm chán ghét bà.

Đỡ cánh tay Tàn San, nhẹ nhàng phúc lễ, cuối cùng Vân thị liếc Tàn tướng quân, mới chậm rãi lui ra.

Nhìn thấy phản ứng của Vân thị, trong lòng Tàn Tích cảnh giác, có thể mau chóng bình tĩnh trở lại như vậy, quả nhiên Vân thị là nhân vật không đơn giản.

Rất nhanh Lý ma ma tìm hai thô sử bà tử nâng cang vào đại sảnh, Tàn Tích được thô sử bà tử ôm lên cang, cáo từ lão thái thái.

“Có tịnh dưỡng, hai ngày tới con không cần đi thỉnh an.”

“Tạ tổ mẫu.”

“Trở về đi.”

Đoàn người chậm rãi rời đại sảnh, Tàn Tích nằm ở trên cang, mông lưng nhìn ánh trăng trên trời đêm, từng vì sao sáng ngời lộng lẫy, bỗng nhiên có sao băng xẹt qua phía chân trời, chỉ còn lại một đạo quang mang nhàn nhạt, khóe mắt Tàn Tích bỗng nhiên ướt.

Người nhà xa lạ, nhà xa lạ, đủ loại tính kẻ..... Chỉ mới có một ngày, nàng đã cảm thấy xót xa.

Chớp chớp mắt, gạt mình nhìn thấy một bóng đen chợt lóe qua, Tần Tích hơi sững sốt, lập tức bắt đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

Đọc theo đường đi mọi người đều yên lặng, đến khi Tần Tích đến Thanh Phong Uyển, đỡ Tần Tích nằm lên trên chiếc giường lớn khắc hoa, Lý ma ma mới liếc Tần Tích với ánh mắt phức tạp, nhẹ giọng nói, “Nhị tiểu thư, ngài trước nghỉ ngơi, lão nô đã phân phó người đi thỉnh đại phu, đại phu lập tức đến.”

“Đa tạ Lý ma ma.” Tôn thị thập phần cảm kích.

Lý ma ma lắc đầu, “Lão nô trở về phục mệnh với lão thái thái.”

“Triệu ma ma, tiền Lý ma ma.”

Triệu ma ma là ma ma bên người Tôn thị vội vàng tiễn Lý ma ma, đối với ma ma bên người lão thái thái, bà không dám chậm trễ. Lý ma ma cũng không cự tuyệt, mỉm cười đi theo Triệu ma ma.

Thu Ý bên người Tần Tích thập phần săn sóc lấy nước ấm, đặt ở trên bồn cạnh giường, sau đó nhẹ nhàng lui ra.

Trải qua ngày hôm nay, Thu Ý rất bội phục tiểu thư nhà mình, nếu không phải nàng tận mắt thấy tiểu thư nhà mình vào phủ thừa tướng, chỉ sợ cả nàng cũng sẽ cho rằng tiểu thư bị Vân di nương vu oan.

Mọi người đi hết, mắt Tôn thị đỏ ửng, bà ngồi trên giường Tần Tích, ngâm khăn vào trong nước, vắt nước xong bà nhẹ nhàng lau vết máu đã khô trên trán Tần Tích. Tôn thị nghẹn ngào hỏi nàng, “Tích nhi..... Có đau hay không?”

Tần Tích lắc đầu.

Thân thể đau đớn cũng không bằng đau trong lòng, ngày hôm nay, tâm của nàng đau đến chết lặng.

Hơn nữa nàng đối với Tôn thị thật sự không có tình cảm, bà là mẫu thân Tần Tích, còn nàng

Tôn thị thấy Tần Tích hờ hững, tâm chua xót, mím môi nói, “Tích nhi, có phải con đang trách mẫu thân..... Nếu không phải mẫu thân yếu đuối, hôm nay con cũng sẽ không chịu nhục nhiều như vậy.”

Bà là chính thất phu nhân Tần gia, bị một di nương áp trên đầu con chưa nói, thế nhưng để cho nữ nhi của mình cùng chịu khổ. Nguyên bà tưởng Vân thị dù sao cũng không dám thương tổn đến tánh mạng hai mẹ con bà, nhưng hôm nay, rõ ràng Vân thị muốn hại chết hai mẹ con bà.

Nếu thật sự đi biệt viện, trời cao hoàng đế xa, lấy thủ đoạn Vân thị, có thể có trăm ngàn biện pháp hại chết hai mẹ con bà.

Tần Tích thản nhiên nhìn Tôn thị nghẹn khóc, trong lòng không có một chút dao động. Nàng tựa vào gối, giờ khắc này, chỉ muốn người trước mắt biến mất. Sau đó nàng bịt kín chặn mà khóc một trận.

Lòng ngực bị đè nén làm nàng hận không thể dùng chùy hung hăng nện xuống.

Nhưng là giọng nói Tôn thị cứ không ngừng lượn lờ ở bên tai, Tần Tích rốt cục mở miệng, nàng nhìn Tôn thị không có biểu cảm, thản nhiên nói, “Bà thật sự xin lỗi Tần Tích.”

Tần Tích chân chính đã chết, đang tuổi xuân đã bị mất mạng, chẳng lẽ cùng người làm mẫu thân này không có một chút quan hệ?

Nghe tiếng khóc thống khổ của Tôn thị, trong đầu Tần Tích rất phiền chán, nàng nhăn mày, “Nếu người thật sự cảm thấy có lỗi với Tần Tích, xin người..... Mạnh mẽ lên, mạnh mẽ đến mức có thể che gió che mưa cho hài tử của mình, mà không phải để cho hài tử của người phải chịu ủy khuất, thậm chí khi có chuyện thì chỉ biết khóc mà không biết làm gì!”

“Tích nhi.....” Hai mắt Tôn thị rung rung, bị thương nhìn Tần Tích. Bà dù nằm mơ cũng không ngờ nữ nhi mình lại chỉ trích bà nặng như vậy.

“Lúc trước người không có chương quản việc bếp núc, để nữ nhi của mình phải chịu ủy khuất, nay người chương quản việc bếp núc, còn có lão thái thái làm chỗ dựa, ta chỉ hy vọng, người có thể có uy vọng ở Tần phủ, đừng yếu đuối như vậy!” Tần Tích lẳng lặng nhìn bà, tiếp tục nói, “Thân là chính thất phu nhân, lại bị một tiểu thiếp đâm nát trong lòng bàn chân, nếu người cảm thấy như vậy là thoải mái, vậy chờ sau một tháng cảm chừng tiếp tục bị Vân thị ức hiếp đi. Nếu người không muốn nữ nhi của mình chịu nhục, vậy xin người, vì nữ nhi của mình, cũng vì chính mình, mạnh mẽ lên!”

Nói xong, Tần Tích đẩy tay Tôn thị đang lau trán cho nàng ra, lấy khăn từ trong tay bà, lau vết máu trên trán, sau đó, nàng tùy tay ném khăn trong tay xuống đất, nằm ở trên giường xoắn chặt lên xoay lưng về phía Tôn thị. Đến khi nghe được tiếng bước chân của bà dần dần đi xa, Tần Tích mới gât gao cắn góc chăn, mặt đầm lệ.

Để cho nàng, tùy hứng một lần cuối cùng.

Để cho nàng..... Làm Tô Cẩn một ngày cuối cùng.....

.....

Tôn thị lão đảo đi ra ngoài, xúc màn lên thì nhìn thấy hai mắt thương tiếc của Triệu ma ma đang nhìn bà.

Mũi Tôn thị đau xót, nước mắt lại tràn mi, “Triệu ma ma.....”

“Ai!” Triệu ma ma thở dài, xúc màn đỡ Tôn thị ra khỏi phòng, bà nhìn bóng dáng đang run run trên giường, thở ra, cuống quýt buông màn kéo Tôn thị đến đình viện.

Trong viện chỉ đốt một ngọn nến, ngọn đèn u ám.

Triệu ma ma nhìn Tôn thị đang khóc bi thương, thở dài, “Lời của nhị tiểu thư lão nô đều nghe được, ủy khuất?”

Tôn thị che mắt, nước mắt theo khe hở chảy xuống.

Chờ Tôn thị bình tĩnh lại, Triệu ma ma mới chỉ vào Thanh Phong Uyển, nói với Tôn thị, “Phu nhân, người nhìn Thanh Phong Uyển xem..... Rất đơn sơ, đừng nói hoa, cả cọng cỏ cũng không có. Nhưng mà phu nhân, ngài có biết Thanh Hà viện của đại tiểu thư cùng Thanh Mai viện của tam tiểu thư như thế nào không?”

Nhìn Tôn thị cắn môi không nói, Triệu ma ma tiếp tục nói, “Sân của đại tiểu thư cùng tam tiểu thư còn tinh xảo hơn so với ngài, tất cả bài trí trong phòng đều được lựa chọn tỉ mỉ. Phu nhân, ngài có biết hay không, người trong phủ đều nói, dựa theo tình thế này, việc Vân thị được nâng lên làm phu nhân là chuyện sớm muộn.”

Tôn thị nức nở.

Triệu ma ma lại thở dài, “Phu nhân, ngài đừng trách nhị tiểu thư chỉ trích ngài, nếu ngài còn như vậy, chỉ sợ liên hôn sự của nhị tiểu thư ngài cũng không thể làm chủ, ngài thật sự muốn tro mắt nhìn Vân thị hủy đi tương lai của nhị tiểu thư sao!”

Cả người Tôn thị chấn động, liền tiếng khóc cũng ngừng lại, nhìn Triệu ma ma.

Triệu ma ma lắc đầu, trầm giọng nói, “Nhị tiểu thư nói rất đúng, phu nhân, mặc kệ là vì nhị tiểu thư hay là vì chính mình, ngài phải mạnh mẽ lên!”

“Ta..... Phải làm sao?” (Lyhaz, có mẫu thân như vậy mà Tần Tích còn sống đến giờ cũng xem như Vân di nương là người tốt rồi nhỉ)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hào Môn Đích Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lại ra quỷ kế

Cùng lúc đó.

Trong Xuân Hoa viện của Vân thị là một cảnh tượng khác. Trong Xuân Hoa viện ánh đèn sáng tỏ, giống như ban ngày.

Đi vào, Vân thị gắt gao nhìn xuống không đập phá đồ đạc, dùng sức nắm khăn lụa trong tay, khăn lụa bị bà nắm thành một đoàn, bà dùng sức nắm, ngón tay đều trắng bệch.

Sắc mặt dữ tợn đáng sợ.

“Nương, bình tĩnh!” Tần San đỡ cánh tay bà, lẳng lặng nhìn bà, “Giờ này nếu không bình tĩnh, chỉ có lợi cho bọn họ.”

“Nương biết!”

Biết thì biết, nhưng hôm nay bị thiệt thòi lớn như, bà sao có thể cam tâm!

“Hôm nay hai mẹ con họ làm nhục ta như thế, nếu ta không phản kích, sau này trong phủ còn ai xem ta ra gì!”

Tần San nhíu mi, kéo bà vào trong, trầm giọng nói, “Nương, hiện nay tổ mẫu đang nổi giận, người trăm ngàn lần không nên chọc tổ mẫu khó chịu. Yên tĩnh ở đây một tháng, quân tử báo thù mười năm không muộn, chờ một tháng sau sẽ thanh toán món nợ này với bọn họ!”

Vân thị hít sâu một hơi, áp chế lửa giận trong lòng. Kéo Tần San ngồi xuống mép giường, vỗ tay nài nhẹ giọng nói, “Con yên tâm, nương sẽ không xằng bậy.”

Lão thái thái vốn không thích xuất thân của bà, bây giờ phút bà còn tranh cãi nữa, chỉ làm lão thái thái càng phản cảm thêm, chỉ sợ đến lúc đó San nhi

cùng Tuệ nhi của bà đều bị bà liên lụy.

Vân thị mỉm môi, nhớ tới biểu hiện hôm nay của Tần Tích, trầm mặt mày sảng giọng, “Con yên tâm, chuyện này nương sẽ xử lý tốt.”

“Nương đã có chủ ý?”

“Ừ!” Vân thị gật gật đầu, cười lạnh nói, “Nhập phủ mười lăm năm, mười năm ta chường quản việc bếp núc, sao có thể không có thể lực riêng! Tôn thị cho rằng hôm nay cướp được việc bếp núc trong tay ta là thắng? A – bà ta cho rằng việc bếp núc dễ nắm lấy trong tay?! Ta có thể để bà ta cướp việc chường quản bếp núc, ta sẽ cướp lại bằng bất cứ giá nào!”

Tần San thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nương có tính toán, nàng an tâm.

Vân thị nhìn Tần San, lại nói, “Nhấn với muội muội con, bảo nó hai ngày sau trở lại. Lão thái thái rất yêu thích muội muội con, có nàng ở bên cạnh lão thái thái nói chuyện, lão thái thái cũng sẽ không trở mặt vô tình.”

“Lát nữa con bảo Như Yên nhấn lại với muội muội.”

Muốn nói trong Tần gia tiểu thư được lão thái thái sủng ái là ai, không phải là muội muội của nàng thì còn ai. Muội muội bằng tuổi Tần Tích, mười ba tuổi. Nhỏ hơn Tần Tích hai tháng, ở trong phủ đứng thứ ba. Miệng nàng rất ngọt, lại biết xem sắc mặt, luôn làm cho lão thái thái vui vẻ.

Chỉ là thân thể không tốt, luôn điều dưỡng tại biệt viện, trước đó vài ngày nàng nói ở biệt viện buồn, thân thể cũng đã dưỡng tốt, muốn trở về.

Bây giờ trở về vừa vặn giúp đỡ rất nhiều.

Hai mẹ con trầm mặc.

Tần San do dự, nói, “Nương, người có cảm thấy chuyện hôm nay có chỗ không đúng!”

Mọi chuyện giống như đều được tính toán, Tần Tích giải thích mọi chuyện quá mức hợp lý, nhưng bởi vì quá mức hợp lý, làm nàng thấy có chút quỷ dị.

Nghe thế, mặt Vân thị liền lạnh, bà vỗ mạnh lên giường, “Từ bà tử cũng dám gạt ta!”

Vân thị cũng bị Tần Tích lừa, theo bản năng cảm thấy là Từ bà tử lừa bà.

“Nương, người cảm thấy Từ bà tử dám lừa người sao?” Tần San nghĩ đến Từ bà tử, làm sao cũng cảm thấy không có khả năng, nàng nghiêm túc nhìn Vân thị, thấp giọng nói, “Nữ nhi cảm thấy Từ bà tử không có lá gan, hơn nữa cũng không có khả năng bị người thu mua, mấy năm nay Từ bà tử làm bao nhiêu chuyện cho chúng ta? Nếu bà ta không phải người của chúng ta, đã sớm nói ra tất cả mọi chuyện rồi.”

“Ý của con là.....”

“Nữ nhi hoài nghi người nói dối là Tần Tích!” Mây Tần San nhướng lên, “Tuy rằng không biết nàng ta có quan hệ gì với phủ thừa tướng, nhưng nữ nhi có trực giác là hôm nay nàng nhất định có đi phủ thừa tướng.”

Trực giác của nàng rất chuẩn.

Mắt Vân thị sáng lên, “Vậy chúng ta tiếp tục tra!”

Chỉ cần tra ra dấu vết, mẹ con Tần Tích không phải chết chắc rồi!

“Không, không thể tra!” Tần San nắm tay Vân thị, trịnh trọng nói, “Hôm nay thái độ của tổ mẫu cùng phụ thân thực rõ ràng, muốn áp chế chuyện này đi. Mặc kệ ai đúng ai sai, giờ phút này cũng không thể có liên quan với phủ thừa tướng. Hơn nữa Tần Tích có nhiều nhân chứng, nàng đã dám nói sẽ không sợ chúng ta tra, cho nên dù có tra cũng sẽ không tra được cái gì.”

Thấy mặt Vân thị trầm xuống, Tần San tiếp tục nói, “Cho dù tra ra dấu vết, tìm được chứng cứ, mà tổ mẫu cũng phụ thân lại không nguyện ý tra xét việc này, cho dù thành công hạ bệ mẹ con Tần Tích, chỉ sợ về sau sẽ không bao giờ được sự yêu thích của tổ mẫu cùng phụ thân. Chúng ta không thể mạo hiểm như vậy!”

Vân thị mỉm môi không nói.

Không sai, lão thái thái cùng lão gia chú ý nhất chính là an nguy của Tần gia, đây là điểm mấu chốt của bọn họ, nếu bà chạm đến, sẽ không có kết cục tốt.

Vì mẹ con Tần Tích, ảnh hưởng đến ba mẹ con bà..... Không có lời!

Vân thị trầm tư, phân phó Tiền ma mả, “Gọi Từ bà tử tới, nhớ không để người khác phát hiện.”

Cho dù không thể tra, bà cũng muốn hiểu rõ ràng, cụ thể là như thế nào.

Rất nhanh Tiền ma ma đưa Từ bà tử vào phòng, sắc mặt Từ bà tử trắng bệch, lão thái thái hạ lệnh ngày mai đánh bà năm mươi bản tử, xương cốt của bà, năm mươi bản tử, khẳng định khó giữ được tánh mạng.

Nhìn thấy Vân thị, bà liền quỳ xuống, hai mắt đầm lệ nhìn Vân thị, “Di nương, ngài cứu cứu lão nô.....”

Vân thị lắc đầu, “Mệnh lệnh lão thái thái, ta không cứu người được, nhưng hiện tại ta muốn hỏi người một chuyện, nếu người trả lời tốt, ta có thể đáp ứng với người, sau này chiếu cố người nhà của người.”

Từ bà tử cũng biết tánh mạng khó bảo toàn, có thể được Vân thị hứa hẹn bà đã thực thỏa mãn.

Lau nước mắt, “Di nương cứ hỏi.”

“Hôm nay Tần Tích có đi phủ thừa tướng không?!”

“Lão nô lấy tánh mạng cả nhà thề.” Từ bà tử giọng tay lên, mặt nghiêm túc, “Chính mắt lão nô nhìn thấy nhị tiểu thư đi vào phủ thừa tướng!”

“Được rồi, ta đã hiểu.” Vân thị phân phó Tiền ma ma, “Đưa bà ta đi gặp mặt người nhà lần cuối.”

“Đa tạ di nương.....”

Hai người lui ra, sắc mặt Vân thị dữ tợn, “Tần Tích, thật là có bản lĩnh. Bất quá, nói dối chung quy là nói dối, không thể che giấu được sự thật!”

“Nương muốn...?”

“San nhi chờ, hôm nay ta sẽ cho lão thái thái thấy rõ bộ mặt thật của Tần Tích!” Cho dù thấy không rõ, nàng cũng muốn xem Tần Tích ứng phó với lão thái thái như thế nào.

“San nhi, con về nghỉ ngơi đi.” Vân thị vỗ vỗ đầu vai nàng, sắc mặt đã trấn định, “Con yên tâm, nương cũng không phải là không cân nhắc.”

“Dạ, San nhi an tâm.”

Tiền ma ma gọi tiểu nha hoàn đưa Tần San về viện của nàng, Vân thị nhìn nữ nhi rời đi, lúc này mới mở ngăn tủ, thay vào một bộ váy dài bằng lụa mỏng màu đỏ ứng, trang điểm, chờ trang điểm thỏa đáng, bà mới mở cửa sổ ngồi bên cửa sổ đưa lưng về phía cửa phòng.

Xong hết thấy bà phân phó Tiền ma ma, “Đi mời lão gia đến đây!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hâu Môn Địch Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tìm hiểu ngọn nguồn

Tần Tích cũng không có khóc thống khoái lâu.

Thời điểm truyền tới tiếng bước chân, nàng đã lau nước mắt.

“Tiểu thư, đại phu đến.” Thu Ý đỡ Tần Tích đứng lên, Tần Tích nhìn thấy một nữ đại phu trung niên bộ dáng đoan chính lưng đeo hòm thuốc vào phòng. Cùng vào với nữ đại phu, còn có Lý ma ma rời đi lúc trước.

Thấy ánh mắt Tần Tích, Lý ma ma khẽ cười nói, “Lão thái thái lo lắng, đợi lát nữa để Vương đại phu bẩm báo lại với người.”

Mắt Tần Tích chợt lóe, nở nụ cười, “Là Tích nhi bất hiếu, để tổ mẫu lo lắng.”

Lý ma ma cười không nói.

Nữ đại phu đã mở hòm thuốc, lấy một khối đệm mềm ra trước cổ tay Tần Tích, “Để lão thân bắt mạch cho nhị tiểu thư.”

“Chỉ bị thương da thịt, cần bắt mạch sao?”

“Cần.” Vương đại phu ngồi xuống ghé đầu mà Thu Ý vừa để xuống, thấp giọng nói, “Sức khỏe nhị tiểu thư luôn không tốt, lão thái thái lo lắng hôm nay ngài bị kinh sợ.”

Tần Tích nghe vậy, thuận theo đưa tay ra.

Đại phu bắt mạch cho nàng, Tôn thị cùng Triệu ma ma không biết vào lúc nào, đều khẩn trương nhìn nữ đại phu. Một lúc lâu, nữ đại phu mới thu tay lại, cất đệm mềm vào hòm thuốc.

“Không có bị kinh sợ, chỉ vì hôm nay trời nóng, mà nhị tiểu thư quý lâu như vậy chỉ sợ hàn khí nhập thân, lão thân kê một đơn thuốc trừ hàn, nhị tiểu thư nhớ uống một ngày ba lần sau khi ăn.”

Khỏe môi Tần Tích nhếch lên cười cười, nói, “Đa tạ.”

Nữ đại phu lắc đầu, “Nhị tiểu thư kéo quần dài lên, lão thân kiểm tra vết thương cho ngài.”

Bởi vì là nữ đại phu, không cần cố kỵ, Tần Tích cũng không có phản đối, ngồi thẳng và kéo quần trắng lên, quần rộng thùng thình, thực dễ dàng kéo lên tới đùi, lộ ra cẳng chân mảnh khảnh của nàng, nhìn thấy đầu gối rất ghê người.

Mọi người trong phòng nhìn thấy đầu gối nàng đều hít một ngụm lạnh khí.

Nước mắt Tôn thị vừa mới ngừng lại chảy xuống.

Chỉ thấy nguyên bản đầu gối trắng nõn như ngọc, lúc này vừa hồng vừa thũng, giống như một cái bánh bao vừa được chưng xong, toàn bộ đầu gối thũng làm cho người xem đều thấy lo lắng. Chỗ xương bánh chè bị phá da, máu tươi đầm đìa huyết nhục mơ hồ.

“Tê --”

Ngay cả Vương đại phu nhìn thấy thương thế cũng nhịn không được hít mạnh, bà liếc nhìn Tần Tích vẫn không biến sắc, trong lòng bất khả tư nghị.

Ai cũng không đoán được thương thế của nàng lại nặng như thế. Nếu nàng là tiểu thư được nuông chiều từ bé, chỉ cần xước chút da sẽ khóc lóc một hồi, huống chi là trọng thương nghiêm trọng như thế này?

Nhưng Tần Tích cũng không khóc không nháo, nếu không phải Ngôn Hư sư phụ nói nàng bị thương, ai cũng không biết đùi của nàng bị thương nặng như vậy!

“Nhị tiểu thư thật là người chí hiếu.”

Vương đại phu nhịn không được cảm khái một câu, lấy được chữa thương cùng băng gạc màu trắng từ trong hòm thuốc ra, Vương đại phu nhìn xương bánh chè của nàng huyết nhục mơ hồ, ngẩng đầu nhìn nàng, “Nhị tiểu thư, khả năng sẽ rất đau, ngài kiên nhẫn một chút.”

Tần Tích gật gật đầu.

Vương đại phu mở nắp bình dược, cẩn thận nâng chân Tần Tích lên, sau đó nghiêng lọ thuốc trong tay, chất lỏng lục sắc trong bình rơi lên đùi Tần Tích.

Sắc mặt nàng trắng bệch, thân mình cứng đờ.

“Tích nhi.....”

Tôn thị đi đến bên người Tần Tích, ngồi ở bên người nàng, ôm lấy đầu vai nàng, thương tiếc nói, “Đau thì kêu ra.”

Tần Tích nghiêm mặt lắc đầu.

Vương đại phu nhanh tay thoa dược lên hai chân nàng, nhanh chóng băng bó lại cho nàng.

Sau đó, bà đưa lọ thuốc trong tay cho Tôn thị, dặn dò, “Miếng vết thương không nên đụng nước, trong vòng nửa tháng nhị tiểu thư không được xuống giường, ba ngày đổi dược một lần.”

Tôn thị rung rung gật đầu.

Đại phu ghi phương thuốc đưa cho Tôn thị, “Cứ dựa theo toa này bốc thuốc cho nhị tiểu thư.”

Chờ dặn dò xong, đại phu sửa sang lại hòm thuốc, cáo từ với mọi người, “Trời không còn sớm, lão thân còn phải bẩm báo lại với lão thái thái, xin cáo từ.”

Tần Tích nhìn Tôn thị, “Mẫu thân, người cho người tiền Vương đại phu cùng Lý ma ma.”

“Không cần, đường không xa, không cần phiền toái.” Lý ma ma khoát tay, “Nhị tiểu thư mau mau nghỉ ngơi đi.”

“Đã như vậy, hai vị đi đường cẩn thận.”

Hai người sóng vai rời khỏi, chờ hai người ra khỏi phòng, mặt Tần Tích mới trầm xuống.

“Thu Ý, đi theo bọn họ, nghe xem bọn họ nói gì.” Nói xong, lại dặn nàng, “Không để bất luận kẻ nào phát hiện.”

“Dạ, nô tì đi ngay.” Qua ngày nay, Thu Ý đã minh bạch, nghe lời tiểu thư nhà mình nhất định không sai.

“Tích nhi, con hoài nghi Lý ma ma cùng Vương đại phu?” Tôn thị lấp bắp kinh hãi, cuống quýt lau nước mắt.

Tần Tích đẩy bà ra, rời khỏi vòng tay của bà, dựa vào gối phía sau, không nhìn Tôn thị, mà nhìn về phía Triệu ma ma.

“Ma ma cảm thấy bọn họ có vấn đề hay không?”

“Vương đại phu là đại phu trong phủ bao nhiêu năm nay Chắc là không có vấn đề.” Triệu ma ma có chút do dự.

“Vừa rồi Vương đại phu nói ta quý thời gian dài như vậy.” Tần Tích nhìn sắc mặt Triệu ma ma đột nhiên trầm xuống, liền minh bạch bà đã hiểu, nhìn về phía Tôn thị đang nghi hoặc, Tần Tích giải thích với bà, “Lão thái thái để Lý ma ma đi thỉnh đại phu, Lý ma ma là người thân cận bên người lão thái thái, không có khả năng không biết tính cách lão thái thái. Sự việc hôm nay mặc kệ ai đúng ai sai, lão thái thái đã không cho phép ai được nhắc tới, nhưng Vương đại phu lại biết chuyện này.....”

Tôn thị kinh hãi, rút cuộc cũng minh bạch.

Điều này nói lên cái gì, Lý ma ma đi ngược với ý của lão thái thái!

“Nhưng Lý ma ma là ma ma bên người lão thái thái, không lý nào bà ta lại làm như vậy.”

“Muốn biết chờ Thu Ý trở về.”

Nói xong không để ý tới hai người, xốc chân lên, nằm xuống đưa lưng về nhau hai người.

.....

“Vương đại phu, nên nói với lão thái thái như thế nào, người hẳn là minh bạch.”

Vương đại phu lắc đầu, “Lý ma ma, chỉ sợ lần này không thể được.”

Lý ma ma biến sắc, đứng lại, “Vì sao?”

“Thương thế của nhị tiểu thư mọi người đều thấy, cho dù hôm nay gặp lão thái thái, nói nhị tiểu thư chỉ bị thương nhẹ, vạn nhất sự tình bại lộ thì sao.” Vương đại phu trịnh trọng nhìn Lý ma ma, “Sự tình thật sự bại lộ, đại phu như ta cũng không cần làm.”

“Đây là di nương phân phó, người không nghe theo ta làm sao bẩm báo với di nương?!”

Bà cũng biết việc này không nên nói, không nói đến lão thái thái mới là chủ tử của bà, vết thương trên đùi của nhị tiểu thư, cũng không thể giấu diếm.

Nhưng mà di nương phân phó bà không thể không nghe, di nương là ân nhân của bà.

“Lý ma ma, người sai rồi.” Vương đại phu vỗ vai bà tiếp tục đi về phía trước, “Di nương chỉ muốn cho lão thái thái thấy là hôm nay nhị tiểu thư không có thật sự cầu bình an cho bà, muốn để cho lão thái thái nghi ngờ, nhưng lời nói dối này rất vụng về, rất dễ dàng bị lộ. Cho dù lão thái thái tin nhiệm ta, nghe lời ta nói, chẳng lẽ nhị tiểu thư là người dễ bắt nạt? Hôm nay cả di nương đều chịu thiệt trên tay nhị tiểu thư, chẳng lẽ nhị tiểu thư sẽ cam tâm tình nguyện bị di nương tính kế? Nếu ta đoán không sai, nhị tiểu thư khẳng định có hậu chiêu.”

Thấy Lý ma ma biến sắc, bà tiếp tục nói, “Cho nên cho dù trong lòng lão thái thái nghi ngờ thì như thế nào? Lại không thể triệt để hạ gục nhị tiểu thư, đợi đến khi nhị tiểu thư kháng phục đi thỉnh an, thấy thái độ lão thái thái không đúng, chỉ sợ sẽ liên tưởng đến chúng ta.”

“Vậy..... Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Bẩm báo đúng sự thật!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hựu Môn Dịch Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Ta che chở nàng

Rất nhanh Thu Ý trở lại Thanh Phong Uyển.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, kể lại mọi chuyện nghe được cho Tôn thị cùng Triệu ma ma.

“Lý ma ma thế nhưng bị Vân thị thu mua” Triệu ma ma xiết chặt nắm tay, giọng căm hận nói, “Chẳng trách có một số việc Vân thị biết nhanh như vậy!”

Cũng không lạ vì sao Vân thị không được lòng lão thái thái, nhưng hai nữ nhi của bà ta lại được lão thái thái coi trọng.

Có Lý ma ma hiểu biết lão thái thái như vậy, muốn lấy lòng lão thái thái không phải quá dễ dàng sao!

“Còn có Vương đại phu..... Thế nhưng cũng là người của Vân thị!”

Sau lưng Triệu ma ma đỏ mồ hôi lạnh, người như vậy đều có thể bị Vân thị thu mua, thì trong Tần phủ không biết có bao nhiêu người là người của Vân thị?

“Vậy được của Tích nhi có phải có vấn đề hay không!” Tôn thị khăn trương môi trắng bệch.

“Sẽ không.” Triệu ma ma lắc đầu nhìn Tần Tích đang nằm, biết nàng không có ngủ, than nhẹ nói, “Công khai như vậy bọn họ cũng không có lá gan làm.”

Phu nhân nhà mình từ nhỏ được bảo hộ quá tốt, gả đến Tần phủ hai năm đầu lão gia rất sủng bà, liền tính sau này bị thất sủng, cũng còn có bà che chở..... Thế cho nên sự tình đơn giản như thế cũng không rõ.

Cũng chẳng trách nhị tiểu thư trách phu nhân.

“Tích nhi, hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Tôn thị sợ hãi đứng lên, không ngừng ở trong phòng đi lại. Hiện tại bà mới phát hiện trước có sói sau có hổ, bởi vì hôm nay Tích nhi trầm tĩnh, bà thế nhưng xem nữ nhi như tâm phúc.

Tần Tích lấy chân trùm đầu lại, không muốn nghe giọng Tôn thị.

Nữ nhân yếu đuối như vậy..... Chưa bị người trong hậu viện hại chết, quả thực là kỳ tích.

Triệu ma ma thấy Tần Tích không kiên nhẫn, ra dấu bằng mắt với Tôn thị, nhìn bà lắc đầu. Kéo bà ra khỏi phòng.

Tôn thị luôn chịu đựng không nói chuyện, chờ ra khỏi phòng rốt cục nhìn không được, nước mắt của bà trào ra, nắm tay Triệu ma ma, “Ma ma, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Phu nhân!” Ngờ khí Triệu ma ma nghiêm khắc, “Ngài là phu nhân trong phủ, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải bảo trì trấn định!”

Hoang mang rối loạn như vậy, để người khác thấy, sao có thể để họ tin tưởng được!

Có lẽ do giọng điệu của bà quá mức nghiêm khắc, Tôn thị bị dọa sợ hãi, hai tròng mắt rung rung nhìn Triệu ma ma. Trong lòng Triệu ma ma lại mềm nhũn, không khỏi nhỏ giọng, “Ngài đã quên lời lão nô vừa nói? Nếu muốn bảo hộ nhị tiểu thư hiện tại ngài phải mạnh mẽ lên. Nay địch ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, ngài lại có quyền lợi chương quân việc bếp núc trong phủ, Vân thị bị cấm túc..... Tình huống như vậy đối với chúng ta mà nói quả thực là ngàn năm một thuở, cho nên chúng ta phải nhân cơ hội này, hung hăng chèn ép Vân thị.”

“Chúng ta nên làm như thế nào?”

“Phu nhân chẳng lẽ đã quên, bên người lão thái thái không phải chỉ có Lý ma ma là ma ma hồi môn!”

.....

Sau khi hai người Tôn thị rời đi, Tần Tích mới ngẩng đầu lên.

“Tiểu thư.....”

“Mang về rồi sao?”

“Dạ, tiểu thư chờ chút.” Thu Ý vén rèm lên nhìn nhìn trong viện còn có người hay không, chờ nhìn không thấy ai mới lách mình bước ra khỏi phòng, ước chừng qua một nén nhang, nàng trở lại, trong lòng có thêm một gói đồ màu xám. Đưa gói đồ cho Tần Tích, Thu Ý hạ giọng nói, “Tiểu thư, ngài cất kỹ, đừng để người phát hiện.”

Tần Tích nhận gói đồ màu xám, nhẹ nhàng mở ra.

Trong gói đồ không phải cái gì khác, chính là tro cốt của cha mẹ cùng chị dâu của nàng. Nàng biết hôm nay từ Tịnh Từ Tự trở về sẽ có phiền toái, cho nên trước đó để Thu Ý tìm cơ hội chôn ở chân tường. Nhẹ phúi đất dính trên hũ, đầu ngón tay Tần Tích run nhẹ.

“Tiểu thư, ngài nén bi thương”

Tần Tích cười khỏ, cười mà nước mắt cứ rơi, nàng khoát tay với Thu Ý, “Người đi nghỉ ngơi đi.”

“Vậy..... Nô tì gọi Mai Nhụy đến gác đêm?” Thu Ý thăm dò.

“Không cần, tối nay ta ngủ một mình.”

Thu Ý định nói gì, nhưng nhìn khuôn mặt bi thương của tiểu thư nhà mình, bỗng nhiên nàng cũng cảm thấy chua xót trong lòng, gật đầu chuẩn bị bước đi.

“Đợi chút.”

“Tiểu thư có gì phân phó.” Thu Ý dừng chân.

Tần Tích lau nước mắt, nhìn nàng “Đến chỗ phu nhân lấy thẻ bài cùng bạc, người ra phủ giúp ta hỏi thăm một người.”

“Ai?”

“Đại công tử phủ thừa tướng, Tô Vinh Cảnh.”

Thu Ý tròn mắt, một nhà phủ thừa tướng không phải đã bị diệt môn sao.

Tần Tích giao việc cho nàng, cũng không muốn giấu diếm, hơn nữa chuyện này cũng không cần giấu diếm, nàng thấp giọng nói, “Tô công tử chạy thoát, hiện tại khắp kinh thành đang truy bắt hắn, người tìm người..... Không! Vẫn là chính người làm, không để bất luận kẻ nào biết..... Nếu có tin tức của Tô công tử, bất luận lúc nào, phải nói cho ta ngay.”

“Nô tì đi làm ngay.”

Trong phòng rốt cục yên tĩnh, sắp nên chảy xuống từng giọt đỏ tươi, cực kỳ giống huyết lệ, ánh nến chập chờn, chiếu vào mặt người lúc sáng lúc tối.

Tần Tích tựa vào giường, ôm chặt bình tro cốt vào trong lòng.

Ánh mắt đau đớn, cũng đã không còn giọt lệ.

Hôm nay, nàng đã mừng rỡ trải qua cuộc sống lập gia đình, đến lúc bi thống tới cùng, lại đến một nơi xa lạ, đấu đá với nhau, mệt, thật sự mệt!

Nàng luôn luôn biết, toàn bộ Đại Xa Triều, có lẽ chỉ có nhà nàng, là hạnh phúc nhất mấy nghìn năm nhất. Cha mẹ ân ái, anh trai và chị dâu ân ái, ít nhất mọi người đều xem nàng như hòn ngọc quý trên tay.

Lúc này Tần Tích cảm thấy vô cùng may mắn, tuy rằng nương đau nàng yêu nàng, cũng không có cung chiều nàng.

Dạy nàng thêu, dạy nàng cầm kỳ thư họa, dạy nàng xử sự làm người, dạy nàng suy nghĩ cho người của mình. Nàng biết tâm tư của nương, không phải ai cũng giống phụ thân懦弱 thủy ba ngàn chỉ cần một gáo nước, cũng không phải mọi nhà đều giống nhà bọn họ hòa thuận ấm áp như vậy.

Nương sợ nàng được cung chiều, sau khi lập gia đình sẽ không biết sống chung với cha mẹ chồng, chị em bạn dâu như thế nào.....

Cho nên nàng đơn thuần, cũng không góc!

Mà nay, cả tư cách đơn thuần nàng đều không có.

Ôm hũ tro cốt trong tay, dần dần chìm vào mộng đẹp, nàng chỉ hy vọng sau khi tỉnh lại phát hiện hết thảy đều là giấc mộng..... Người thân đều còn sống.

Một lần khói nhẹ từ cửa sổ bay vào phòng, làm Tần Tích đang ngủ càng ngủ ngon hơn.

Lát sau, một đạo bóng dáng màu đen không tiếng động từ cửa sổ bay vào phòng, không phát ra tiếng động.

Ngon nén trong phòng còn cháy, có thể nhìn rõ tình hình trong phòng. Nam tử mặc cẩm bào màu đen có đôi mắt xé rách sắc bén, hắn đến gần giường, nhìn thấy hai mắt Tần Tích sưng lên cùng bình tro cốt trong tay, mày nhíu lại.

Người của hắn đã điều tra, Tần Tích cùng Tô gia không có giao tình, bất quá là sơ giao với Tô Cảnh, căn bản không có khả năng vì Tô gia làm chuyện này.

Thấy một màn này, hắn càng nghi hoặc, dù là bạn tốt, cũng không tốt đến nỗi ôm tro cốt cha mẹ chị dâu của bằng hữu mà ngủ!

Trong lòng nghĩ đến một khả năng quý dị, rất nhanh bị hắn áp chế mạnh mẽ.

Trong phòng có mùi thuốc, nam tử nhìn thấy vết thương trên trán của Tần Tích thì hơi nhíu mày, hắn tiến lên hai bước, lấy thuốc bột trong lòng ra, nhẹ nhàng thoa lên trán nàng, lại xúc chẩn của nàng lên, kéo ống quần nàng lên, tháo băng gạc, nhìn thấy được thủy lục sắc, hắn cười lạnh.

Dùng dược thấp kém như vậy, chẳng những đau đớn khó nhịn, còn chậm khôi phục.

Nhẹ nhàng tháo băng gạc, nhìn thấy đầu giường có để nước sạch, lấy khăn lau đi được thủy kia, dùng thuốc bột của hấn, cuối cùng băng bó lại thỏa đáng, đắp lại chần.

Làm xong hết thấy, hắc y nam tử mới ngồi xuống mép giường sâu sắc nhìn Tần Tích.

“Mặc kệ vì sao, từ hôm nay trở đi, Tần Tích, ta che chở nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hựu Môn Dịch Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tru diệt cửu tộc

Hôm sau.

Thời điểm Tần Tích tỉnh lại mặt trời đã lên cao, biết hôm qua nàng cả ngày mệt mỏi, Thu Ý không cho người gọi nàng dậy.

Tỉnh lại, Tần Tích thấy giường và phòng đều xa lạ, sừng sốt một lát mới cười khổ, nàng mộng, không tỉnh lại nữa.....

Đặt hai hủ tro cốt ở trong lòng xuống dưới gầm giường, ngoài cửa Thu Ý nghe được động tĩnh, đẩy cửa ra đi vào phòng, nhìn thấy Tần Tích muốn đứng dậy, nàng cuống quýt đi đến đỡ, “Tiểu thư, thời gian này ngài không thể xuống giường, nằm trên giường đi, nô tì đã cho người đi phòng bếp chuẩn bị đồ ăn sáng, rửa mặt xong thì nên ăn một ít.”

“Được!”

Thu Ý lót gối mềm vào sau lưng Tần Tích, xong hết thấy phân phó vài nha hoàn bên ngoài vào.

Đi vào là hai đại nha hoàn, khuôn mặt đều thấp phần thanh tú, tuổi cùng nàng không sai biệt lắm, hai nha hoàn một người tên Mai Nhụy, một người tên Hàm Sương, đều là đại nha hoàn bên người Tần Tích.

Mai Nhụy xinh đẹp hơn so với Hàm Sương, tuy rằng mặc trang phục nha hoàn, nhưng thất lưng tinh tế, làn da trắng nõn, một đôi mắt hàm chứa ý cười, là một nữ nhân xinh đẹp. So với Mai Nhụy thì Hàm Sương có vẻ kém hơn, ngũ quan cũng là thanh tú, chỉ là làn da hơi đen, so với Mai Nhụy cũng có nét đẹp riêng, nhìn qua đáng vẻ thơ ngây khả ái.

“Tiểu thư tỉnh, người có khỏe hơn không?”

“Khỏe hơn nhiều.”

“Vây là tốt rồi.” Mai Nhụy cười đổ nước vào bồn trên giá, sau đó cầm lấy khăn tay chân lanh lẹ rửa mặt cho Tần Tích, vừa làm vừa nói, “Hôm qua ngài làm chúng nô tỳ lo lắng gần chết.”

Tần Tích cười mà không nói, trong lòng hảo cảm hơn đối với nữ tử này.

Hàm Sương thì chất phác hơn, không nói nhiều, tâm tư tinh tế, lúc múc nước súc miệng cho nàng đều cẩn thận tránh miệng vết thương, nhìn ánh mắt nàng thấp phần thân thiết, Tần Tích cũng gật gù đầu.

Dùng thiện xong, Tần Tích bảo Mai Nhụy và Hàm Sương rời đi, hỏi Thu Ý.

“Chuyện đó người hỏi có tin tức gì không?”

Thu Ý lắc đầu, “Tiểu thư, không có tin tức.”

Người Tần Tích đang buộc chặt hơi hơi thả lỏng xuống, thời điểm này, không có tin tức chính là tin tức tốt nhất.

Sắc mặt Thu Ý cũng không có thả lỏng, nàng do dự, không biết có nên nói cho tiểu thư tin tức mà nàng nghe được hay không.

“Có chuyện gì?”

“Tiểu thư.....” Thu Ý do dự một lát, vẫn là ăn ngay nói thật, nàng khẩn trương nhìn Tần Tích, sợ nàng bị kích thích, nhỏ giọng nói, “Tuy rằng nô tì không có nghe được tin tức của Tô công tử, nhưng lại nghe được buổi chiều hôm qua phát sinh một việc.”

“Chuyện gì?”

“Nhà mẹ đẻ của Tô thiếu phu nhân Lưu gia, bị hạ chi cả nhà sao trăm” Nhìn thấy đôi mắt ngưng trọng của Tần Tích, Thu Ý tiếp tục nói, “Còn có..... Nhà mẹ đẻ của Tô phu nhân cũng bị diệt môn.”

Đầu ngón tay co lại, Tần Tích nắm chặt hai tay.

Từ hôm qua nàng luôn tận lực xem nhẹ vấn đề này, nhưng chuyện này vẫn xảy ra. Tội danh mưu nghịch đều bị tru diệt cửu tộc, nàng sao có thể ngây thơ cho rằng hoàng thượng sẽ bỏ qua ngoại công cùng nhà mẹ đẻ của chị dâu.....

“Còn gì sao?”

“Dạ!” Thu Ý không đành lòng quay đầu, tiếp tục nói, “Còn có hôm nay có nhiều lời đồn đãi. Kiến Xương Hầu ôm thi thể Tô đại tiểu thư trở về nhà, ở phủ Kiến Xương Hầu cùng nàng bá thiên địa, hơn nữa tuyên bố, sau này Tô đại tiểu thư chính là nguyên phối phu nhân của hắn.”

Vừa dứt lời, toàn bộ phòng đều yên tĩnh.

Thu Ý cẩn thận nhìn Tần Tích, thấy sắc mặt nàng đông lạnh như băng, ánh mắt sắc bén như đao, khóe môi hơi hơi gợi lên, giọng cười mỉa mai lại trào phúng.

Da đầu run lên từng đợt, nhưng Thu Ý vẫn thuật lại những lời đồn đãi cho Tần Tích nghe, “Hiện tại dân chúng trong kinh thành đều tán dương Kiến Xương Hầu, đều nói Hầu gia trọng tình trọng nghĩa, nhiều nhà nhờ bà mối đi phủ Kiến Xương Hầu cầu hôn, nghe nói cửa phủ Kiến Xương Hầu đều bị phá hư.”

Tần Tích gắt gao cắn môi, ngực quay cuồng từng đợt.

Buổi sáng vừa mới ăn đồ ăn sáng cơ hồ đều muốn nôn ra.

Nam nhân hư tình giả ý lãnh huyết vô tình như vậy thế nhưng được người ta nói thành trọng tình trọng nghĩa! Triệu Thuần! Ngươi chờ, sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ tự tay vạch trần mặt nạ dối trá của ngươi!

.....

Giữa trưa Thu Ý tìm được một chiếc xe lăn, vài bà tử hợp lực ôm Tần Tích lên xe lăn, đẩy nàng đi ra ngoài giải sầu.

Trên đường gặp nha hoàn bà tử đều hành lễ từ xa với nàng, sắc mặt cung kính.

Thu Ý thấy vậy, nhất thời hân diện, hừ nhẹ, cao hứng nói, “Hôm nay sáng sớm lão thái thái phân phó, Từ bà tử bị đánh năm mươi bản tử, mọi người trong phủ đều đi xem, Từ bà tử trực tiếp bị đánh chết ở trên ghế, cả người da tróc thịt bong, máu chảy đầm đìa, bà ta dám hại tiểu thư, đáng chết!”

Trọng yếu hơn là, trải qua chuyện hôm nay, hạ nhân trong phủ cũng không dám khinh thị tiểu thư cùng phu nhân nữa.

Tần Tích gật gật đầu, để Thu Ý đẩy xe lăn, đi dạo một vòng quanh hậu viện.

Nàng đã từng tới Tần gia hai lần, nhưng không tính là quen thuộc, cũng chỉ có ấn tượng vài nơi. Hậu viện Tần gia cũng không có bao nhiêu người, hiện nay Tần Mặc Bắc chỉ có nhất thế tam thiếp, trong đó Vân thị được sủng ái nhất, còn có Chu di nương sinh được tứ tiểu thư, ngũ tiểu thư là Hứa di nương sinh.

Theo Tần Tích biết được, tứ tiểu thư Tần Y Tuyết cùng ngũ tiểu thư Tần Khả Nhi đều là thứ xuất, cho nên hai người ở chung một sân, mà đại nội của Chu di nương cùng Hứa di nương hiển nhiên không có tốt như Vân thị, hai người cũng cùng ở trong một viện.

Bởi vậy, sân trong hậu viện cũng không nhiều.

“Nói một chút cho ta về Chu di nương cùng Hứa di nương.”

Thu Ý gật đầu, cũng không có hoài nghi, trước kia tiểu thư nhà mình không quan tâm đến chuyện ở hậu viện, hiện tại quan tâm nàng cao hứng còn không kịp.

“Chu di nương cùng Hứa di nương đều là được lão thái thái làm chủ nạp làm lương thiếp cho lão gia, chính là nghĩ sinh nam hài cho lão gia, nhưng Chu di nương nhập phủ mười ba năm, lúc đầu có được chút sủng ái, sau khi sinh hạ tứ tiểu thư liền bị lạnh nhạt. Hứa di nương là tám năm trước lão thái thái làm chủ nạp cho lão gia, tính hướng giống như Chu di nương, sau khi sinh ngũ tiểu thư thì không có động tĩnh, bởi vậy bị lão gia vắng vẻ. Cũng vì hai di nương gặp chuyện giống nhau, lại ở cùng một sân, vì vậy tình cảm của hai di nương là vô cùng tốt, bất luận làm chuyện gì hai người đều đi chung, tình cảm của tứ tiểu thư cùng ngũ tiểu thư cũng vô cùng tốt.”

“Ngày thường họ với..... Nương quan hệ tốt không?” Tần Tích vẫn không quen gọi Tôn thị là mẫu thân.

“Không tốt. Phu nhân không thích có người quấy rầy, cũng không nguyên ý lập quy củ với các di nương, cho nên đều miễn thỉnh an mỗi ngày.” Thu Ý lắc đầu nói, “Bất quá hai di nương cũng không thân với Vân di nương, gặp mặt thì chào hỏi, sẽ không nịnh bợ.”

Tần Tích gật gật đầu, hiểu rõ.

Hai người nhất thời trầm mặt, chỉ nghe tiếng bánh xe lăn nghiền lên đá.

Tần Tích đang muốn trở về, lại nhìn sân bị bỏ hoang trước mặt, nàng hơi sững sốt, bảo Thu Ý dừng lại.

Cửa trước của sân bị đóng chặt, bị khóa lại bằng dây xích, nhìn qua thập phần hoang phế. Tần gia không tính là đại phủ đệ, thế nhưng có một sân để hoang phế, quả thực quý dị.

Nàng hỏi Thu Ý, “Sân của ai vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Ý trắng bệch, nhanh chóng đẩy Tần Tích rời đi. Chờ đi xa, Thu Ý mới kinh ngạc nhìn Tần Tích.

“Tiểu thư, ngài không nhớ sao, đó là sân của lục di nương.” Thu Ý tựa hồ nhớ tới cái gì, sắc mặt trắng bệch, “Chính là vị di nương khi sinh sản bị mổ bụng bắt con, sau đó mẫu tử cùng chết!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hài Môn Đích Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Di nương tử

“Nói cho ta chuyện về lục di nương.”

Thu Ý lại kinh ngạc nhìn Tần Tích, “Tiểu thư, người thật sự đã quên?”

Chuyện về Lục di nương là đại sự trong phủ, là sự kiện đại oanh động của năm đó, hơn nữa chỉ mới sáu năm, có thể nói mọi người trong phủ đều biết. Sao Tiểu thư lại có thể không biết?

Tần Tích nhú mi nhìn Thu Ý.

Thu Ý áp chế nghi hoặc trong lòng, không dám hỏi lại, đẩy xe lăn quay lại, nhỏ giọng nói, “Lục di nương nhập phủ mười năm trước, bởi vì xinh đẹp, cho nên dù hai năm không sinh được, lão gia cũng rất sủng ái.”

“.....Mùa xuân bảy năm trước, Lục di nương rốt cục có tin vui, lão gia cùng lão thái thái rất cao hứng, bởi vì bà đỡ đều nói, bụng di nương tròn vo, nhất định là nam tử. Lão thái thái còn ra phủ mời thầy tướng số xem cho lục di nương, thầy bói cũng nói trong bụng di nương là nam đinh. Khi đó trong phủ đã có ba vị tiểu thư là đại tiểu thư, tam tiểu thư cùng tiểu thư, nhưng không có một cái nam đinh, tiểu thư suy nghĩ cũng biết lúc đó lão gia cùng lão thái thái cao hứng cỡ nào.”

Tần Tích gật gật đầu, nàng đương nhiên có thể tưởng tượng được.

Thu Ý tiếp tục đẩy xe, trầm giọng nói, “Lúc đó lục di nương nổi bật có thể nói không ai bằng, đang được sủng ái, lại hoài nam đinh..... Lúc đó trong phủ đều đồn đãi, nói là lục di nương sinh đứa nhỏ này ra, lão gia khẳng định sẽ nâng lên làm bình thê. Thời gian đó trong phủ có đồ ăn ngon đồ uống tốt, tất cả đều được đưa đến chỗ lục di nương. Bất quá lục di nương hoài đứa nhỏ này cũng đặc biệt vất vả, có một lần suýt nữa sanh non, sau này bởi vì thể nhược ở thời điểm sinh sản bị khó sinh, khi đó lão thái thái đã hạ lệnh, mổ bụng bắt con.....”

Nói tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Ý trắng bệch.

“Vậy nên chết người?”

“Dạ” giọng Thu Ý run run, vừa đi vừa nói, “Vừa khéo lúc đó nô tì là tam nha hoàn trong viện của lục di nương, chính mắt thấy lục di nương bị mổ bụng..... Nhưng bởi vì lục di nương nước ối sớm bị phá, đứa nhỏ đã sớm bị ngạt chết. Không chỉ như thế..... Nam anh kia dĩ nhiên là tàn thai.”

“Tàn thai?”

“Chính là tàn thai.” Thu Ý gật đầu khẳng định, “Tuy rằng lúc đó nô tì chỉ nhìn thoáng qua, lại thấy rành mạch, đứa nhỏ rõ ràng chỉ có một chân.”

“Sau đó?”

“Sau đó tự nhiên là một thi hai mệnh, mẫu tử đều chết. Nguyên lão thái thái định đem viện của lục di nương sửa chữa lại cho người khác ở, nhưng không tới hai ngày.....” Thu Ý run run, cước bộ cũng không tự giác ngừng lại, hoảng sợ nói, “Không tới hai ngày thế nhưng trong viện nổi lên có quỷ, vừa đến khuya nghe tiếng khóc, khi đó là mùa đông, trời lạnh lại tối, dù chỉ nghe có một tiếng, cũng làm cho người ta ngủ không được yên giấc.”

Tần Tích vỗ vỗ tay Thu Ý, ý bảo nàng bình tĩnh trở lại. Thu Ý hít một hơi thật sâu, mới từ hồi ức phục hồi tinh thần lại.

“Khi đó Vân di nương chuẩn bị việc bếp núc, đã hạ lệnh đưa tất cả những người hầu trong viện ra khỏi phủ, còn thỉnh sư thái ở Tịnh Từ Tự đến cúng bái, sau đó mới yên ổn, bất quá từ đó không có ai dám vào ở trong viện này. Những nha hoàn bà tử trong viện lục di nương đều bị phân phát, vừa khéo nô tì được phu nhân coi trọng, để nô tì hậu hạ cho tiểu thư.”

Tần Tích suy đoán trong lòng, cũng chưa nắm bắt được gì.

Nàng lại hỏi, “Nhiều năm như trong phủ chỉ có vài di nương thôi sao?”

Theo lý thuyết Tần Mạc Bắc không có con trai, tiểu thiếp trong phủ phải rất nhiều mới đúng, dù là khai chi tán diệp, cũng không phải chỉ có ba vị di nương.

Đầu ngón tay run lên, Thu Ý lại kinh ngạc nhìn Tần Tích, lúc này lại thông minh không có hồi nhiều, lắc đầu nói, “Không phải, kỳ thật từ khi lão gia cưới phu nhân, trước sau nạp tám tiểu thiếp. Nô tì chỉ nhớ có một di nương xương cốt nhũc, mất vào một mùa đông. Còn có một di nương vào mùa đông trượt chân rơi xuống nước bị đông chết, có một Trương di nương mang thai ba tháng, cũng không cẩn thận ngã từ cầu thang xuống, cũng một thì hai mệnh, cuối cùng là một di nương phạm lỗi bị lão thái thái đuổi ra ngoài.”

Con người Tần Tích kén chọn, khóe môi chậm rãi lộ ra một tia cười lạnh.

Thế nhưng có chuyện trùng hợp như vậy? Toàn bộ đều đã chết?! Nàng cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy đâu.

“Lão thái thái không có tra rõ sao?”

“Thực không đầu điểm, lúc trước lão thái thái từng hoài nghi là phu nhân hoặc là Vân di nương làm.” Thu Ý đẩy Tần Tích đến bên bàn đá trong viện, rót cho nàng ly trà nóng, xong mới nói, “Nhưng cũng không tra được gì, sau này không hiểu sao, lão thái thái còn tìm thầy tướng số, nhưng thầy tướng số cũng nói lão gia mệnh cách có chút cứng rắn, hơn nữa cả đời nhất định không có con trai..... Vì vậy lão thái thái mới chết tâm.”

Uống một ngụm trà, Tần Tích suy tính trong lòng.

Nàng trầm ngâm một lát, hướng Thu Ý vẫy tay, ý bảo nàng đưa lỗ tai lại.

“Thu Ý, ngươi giúp ta làm một chuyện!”

.....

Buổi chiều, Tần Tích từ Hàm Sương cùng Mai Nhụy hỏi một ít, xem như biết đại khái về Tần gia.

Nàng biết, tính cách của nàng cùng Tần Tích không giống nhau, nàng cũng không tính bất chúc tính tình Tần Tích, mà người bên cạnh chỉ cho là nàng bệnh nặng xong tính tình thay đổi, tạm thời cũng không có ai hoài nghi nàng.

Nhưng một số tình huống cơ bản trong phủ đều không biết, vậy rất khả nghi.

Tin tưởng Thu Ý đã có chút hoài nghi nàng.

Hiểu biết hoàn cảnh xong, nàng mới yên tâm hơn.

Dùng bữa tối xong, Mai Nhụy đẩy nàng ra sân hóng gió, để nàng giải buồn. Thời gian chưa đến một ly trà nhỏ, Triệu ma ma cầu kiến.

“Tiểu thư..... Hôm nay ngài đã tốt hơn chút nào không?”

“Đã tốt.”

Tần Tích cười thân nhiên, ấn tượng của nàng đối với Triệu ma ma rất tốt, thông qua Mai Nhụy cùng Hàm Sương, nàng cũng biết, mấy năm nay, may mắn có Triệu ma ma khôn khéo ở bên người giúp đỡ Tôn thị, bằng không Tôn thị đã sớm bị Vân thị ăn đến xương cốt cũng không còn.

Triệu ma ma cùng lão thái thái tuổi tác không chênh lệch lắm, nhưng là nhìn qua giống như một trưởng bối từ ái hơn so với lão thái thái.

Hôm nay hẳn là thời gian Tôn thị cùng Vân thị bàn giao sổ sách chìa khóa mới đúng, Tần phủ tuy rằng không lớn, nên có văn phòng có, sổ sách không có hai mươi cũng nên có mười tám bản, hôm nay Triệu ma ma cùng Tôn thị hẳn là đang bận rộn mới đúng.

“Hôm nay ma ma hẳn là bề bộn nhiều việc, sao rảnh đến chỗ Tích nhi thế?”

“Đến xin tiểu thư ly trà, thuận tiện nói cho tiểu thư một việc, tiểu thư sẽ không không chào đón đi.” Triệu ma ma lại cười nói.

“Làm sao có thể? Ma ma mời ngồi.” Tần Tích rót ly trà đưa đến trước mặt Triệu ma ma, cười nói, “Ma ma đến, Tích nhi cao hứng còn không kịp.”

Triệu ma ma không có uống trà, thế nhưng khóe mắt có chút ướt át, “Ngươi đứa nhỏ này, quả nhiên là trưởng thành, thế nhưng biết nói mấy lời dễ ma ma vui vẻ.”

Trước kia khi nào thì Tần Tích nói những lời này.

Tần Tích cười nhẹ, từ chối cho ý kiến.

“Trẻ thế này mà lão nô còn đến đây tìm tiểu thư quả thật là có việc.” Triệu ma ma lau khô nước mắt, sắc mặt nghiêm túc, “Hôm nay tam tiểu thư từ biệt viện đã trở lại, tiểu thư..... Ngài nhất định phải cẩn thận với nàng ta.”

“Nga? Vì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hào Môn Đích Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Một lời ba (giống giống như một mũi tên bắn trúng 3 đích)

“Tam tiểu thư luôn đối đầu với người, nàng ta lại được lão thái thái sủng ái, lúc này hồi phủ ngay thời điểm máu chó, tất nhiên là có chuyện.”

Tần Tích nâng chung trà trầm ngâm không nói.

Theo Hàm Surong nàng biết được, tam tiểu thư Tần phủ Tần Tuệ so với con vợ cả là nàng càng được sủng ái. Nếu nói lão thái thái thích nàng, là vì nàng là con vợ cả, tri thư đạt lễ, như vậy thích Tần Tuệ hoàn toàn là vì con người của nàng ta.

Lão thái thái yêu thích Tần Tuệ, vì sao một Vân thị xuất thân hèn mọn có thể nắm giữ việc bếp núc, chắc chắn có quan hệ với vị tam tiểu thư này.

Buông ly trà, nhẹ phẩy ống tay áo, Tần Tích nhìn khuôn mặt lo lắng của Triệu ma ma, cười nói, “Ma ma đến đây phu nhân có biết không?”

Nhắc tới Tôn thị, Triệu ma ma liền rũ mắt xuống khẽ thở dài, “Phu nhân tự nhiên là biết.”

“Những lời này là người muốn ma ma nói với ta, hay là tự ma ma muốn nói?”

Triệu ma ma cười khổ, “Vẫn không thể gạt được tiểu thư, lời này đều là phu nhân nhờ lão nô nói với người.”

Hiện tại tiểu thư quả nhiên là càng ngày càng thông minh.

Không ngoài sở liệu Tần Tích cười cười, khoe mắt cười nhìn Triệu ma ma, “Người chỉ nhắc ta cẩn thận, có nói ta phải dùng biện pháp gì để phòng bị Tần Tuệ? Có ra chủ ý gì để giúp ta ngăn chặn tam tiểu thư không?”

“Dạ..... Không.....”

Tần Tích uống ngụm trà, cười cười.

Đúng! Nàng không phủ nhận Tôn thị quan tâm nàng, nhưng bà ta biết rõ Tần Tuệ cùng nàng là đối đầu, không nghĩ cách bảo hộ nữ nhi của mình thì thôi, ngược lại chỉ để một ma ma đến truyền lời nhắc nàng cẩn thận. Nếu nàng không phải Tô Cần, nếu nàng chính là Tần Tích không tranh giành, lạnh nhạt với mọi thứ, như vậy cho dù là biết Tần Tuệ tính kế mình, nàng ta dùng biện pháp gì để đối kháng?

Là một chính thất phu nhân, để nữ nhi một tiểu thiếp chen ép con vợ cả, tìm khắp toàn bộ quý tộc trong kinh thành cũng không tìm ra một chính thất phu nhân như vậy!

“Tiểu thư, lão nô biết trong lòng người trách phu nhân, chuyện người nói hôm qua đã cảnh tỉnh phu nhân, phu nhân đã quyết tâm về sau sẽ đối đầu với Vân thị. Nhưng người cũng biết, tính tình phu nhân như vậy cũng không phải ngày một ngày hai, nếu muốn thay đổi cũng phải có thời gian. Lão nô đã nghĩ biện pháp tận lực trợ giúp phu nhân.”

Tần Tích cười nhẹ, từ chối cho ý kiến.

Trong lòng Triệu ma ma biết hờn giận của tiểu thư đối với phu nhân không phải nói hai ba câu có thể tiêu trừ, bởi vậy cũng không nói thêm nữa, lặng yên dời đề tài.

“Hôm nay tìm tiểu thư trễ như vậy, kỳ thật còn có một việc muốn cùng tiểu thư thương lượng.”

“Ma ma mời nói.”

“Tuy rằng hiện tại ở mặt ngoài nhìn địa vị phu nhân là vững chắc, nhưng Vân di nương là một người thủ đoạn, đến khi cảm đoán được giải trừ thì ngày

sau phu nhân sợ sẽ khó khăn. Tuy rằng lão nô có thể giúp đỡ phu nhân một ít việc, nhưng đến cùng cũng là nô tài, một số trường hợp lão nô không tiện nói.” Triệu ma ma đứng lên, nắm chặt khăn tay, trầm giọng nói, “Nhất thời lão nô cũng không nghĩ ra biện pháp có thể giúp địa vị phu nhân bình yên triệt để, nên nhờ tiểu thư suy nghĩ biện pháp giúp phu nhân.”

Kỳ thật bà cũng chỉ hỏi khi tuyệt vọng, nếu đổi lại là trước kia khẳng định bà sẽ không nghĩ tới hỏi tiểu thư, nhưng hành động hôm qua của tiểu thư, thật sự đã chen ép được Vân thị, vì vậy bà đến hỏi ý của tiểu thư.

“Ma ma nghĩ xem một nữ tử nếu muốn sống yên ổn ở hậu viện, điều kiện tất yếu là gì?”

“Lão gia sùng ái?” Triệu ma ma thử hỏi.

Tần Tích tán thưởng liếc nhìn bà, quả nhiên Triệu ma ma là người thông minh, lập tức hiểu được điểm chính.

Vân thị có thể hoành hành ngang ngược nhiều năm ở trong phủ như vậy, nói đến cùng, chính là dựa vào sùng ái của Tần Mặc Bắc!

“Không thể thực hiện được.”

Triệu ma ma đồ bỏ ly trà trong tay, động tác rất quyết liệt, “Phanh” một tiếng bà đặt ly không lại ở trên bàn đá, trầm giọng, “Lão gia đã sớm không nhìn đến phu nhân, mấy năm nay nếu không có lão thái thái ngăn cản, có lẽ lão gia đã sớm hưu phu nhân! Hắn cũng không giấu lại, nhớ năm đó thời điểm Tôn gia được hoàng thượng coi trọng, là thế nào đề bạt hắn! Bằng không một cái quản lý nho nhỏ như hắn làm sao có thể lên tới chính ngũ phẩm võ tướng quân!”

Tần Tích nghiêm cẩn nghe, chuyện này nàng không có nghe người nào nói qua.

Triệu ma ma càng nghĩ càng tức giận, nhìn không được gằm nhẹ, “Năm đó thời điểm lão gia thú phu nhân, ở trước mặt cửu lão gia hứa hẹn thế nào! Nói đời này kiếp này chỉ thú một thế tử là phu nhân, tuyệt không có nhị tâm. Nhưng hắn đã làm gì, cùng phu nhân ân ái không đến hai năm đã có dị tâm. Phu nhân không có sinh nam đinh, thẹn trong lòng, liền ngầm đồng ý hắn từng bước từng bước nạp thiếp! Hắn chẳng những không cảm kích phu nhân rộng lượng, còn tại lúc Tôn gia rời khỏi kinh thành liền bắt đầu thịnh sùng Vân thị. Ở Vân thị giật dây, bao nhiêu lần muốn hưu phu nhân, nếu không phải sợ người khác nói nhảm, chỉ sợ đã sớm đưa phu nhân cùng tiểu thư đến biệt viện.”

Tần Tích thờ dài, đẩy xe lăn tới trước mặt Triệu ma ma, nhẹ nhàng nắm tay bà, “Ma ma, ta biết bà bất bình thay mẫu thân, nhưng trước mắt không phải thời điểm xúc động.”

Nghe vậy, Triệu ma ma hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế bất mãn tích lũy nhiều năm trong lòng, trầm giọng nói, “Hiện tại lão gia cùng phu nhân mặt ngoài cũng không duy trì hòa thuận, làm sao có thể được lão gia sùng ái? Hơn nữa phu nhân cũng sẽ không hạ mình cầu tình.”

“Vậy sao ta không đổi phương thức khác.”

Trong lòng Triệu ma ma vui vẻ, gắt gao nắm tay Tần Tích, “Tiểu thư người có biện pháp?”

“Một khi đã như vậy, chúng ta liền đi đường vòng.”

“Thế nào là đi đường vòng?”

“Ma ma nói xem hiện nay trong phủ việc bức thiết nhất là gì?”

Triệu ma ma chau mày cân nhắc hồi lâu, sau một lúc lâu bà mới đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi lấp lánh, “Con nối dòng, là con nối dòng!”

“Không sai, chính là con nối dòng.” Tần Tích mỉm cười, kéo Triệu ma ma ngồi xuống, nói tiếp, “tuy rằng Vân thị được phụ thân sùng ái, nhưng đến cùng cũng không có sinh con trai, không đáng lo. Mà phụ thân..... Hắn đã có thể nạp bát phòng tiểu thiếp, đủ để nhìn ra hắn có bao nhiêu chấp nhất đối với con nối dòng.”

“Lão gia chấp nhất, nhưng lão thái thái đã tính cho lão gia Nói lão gia con nối dòng đơn bạc, nam đinh lại gian nan.”

“Là gian nan, không phải hoàn toàn không có khả năng, hơn nữa lời thầy bói chưa chắc thật chuẩn?”

“Tiểu thư người cứ nói thẳng đi, phu nhân nên làm như thế nào.”

“Nạp thiếp cho hắn!”

Triệu ma ma kinh ngạc, “Cái gì?”

“Không nạp thiếp thì tìm thông phòng cũng được.” Hiện nay Tần Mặc Bắc bất quá cũng chỉ ba mươi tám tuổi, chẳng phải tuổi không thể sinh con. Nhìn Triệu ma ma trừng mắt, Tần Tích hí mắt cười cười, “Ma ma, bà nói phụ thân nhìn khuôn mặt Vân thị kia cũng nhìn hơn mười năm, chẳng lẽ hắn không từng chán ghét?”

Vân thị bảo dưỡng tốt lắm, nhìn qua cũng không tới ba mươi tuổi. Nhưng dù sao cũng là tuổi lớn, khóe mắt đã có nếp nhăn, dáng người cũng không giống như thiếu nữ yêu kiều như vậy.

Trước kia ca ca từng nói với nàng, đại đa số nam nhân đều có mới nói cũ, Vân thị đã đủ “Cũ”.

Nhớ tới ca ca, nhất thời Tần Tích không có cùng Triệu ma ma nói tiếp chuyện này.

Nàng thản nhiên nói, “Ma ma nói mẫu thân tìm cho hấn hai nữ tử trẻ trung, dung mạo tuyệt hảo, tính tình cũng phải dịu ngoan, thân phận phải thấp!”

Tần Mặc Bắc không thích Tôn thị quật cường, lại có cảm tình với Vân thị ôn nhu nhược nhược, có thể nhìn ra sở thích của hấn.

“Như vậy tỏ ra mẫu thân rộng lượng khoan dung, có năng lực tạo phiền toái cho Vân thị, nếu có người hoà thai, với thân phận của bọn họ, cho dù hoà nam đinh cũng không được nâng lên, tất nhiên phải nhờ vào mẫu thân để sống tốt. Như vậy chẳng phải là một lời ba?! ”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hựu Môn Dịch Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Làm chủ nạp thiệp

“Nạp thiệp?”

Tôn thị kinh ngạc nhìn Triệu ma ma, Triệu ma ma liền nhấn lại toàn lời của Tần Tích cho Tôn thị nghe, bà nhìn phu nhân mặt mày âm đạm, than nhẹ, khuyên nhủ, “Phu nhân, nghĩ lại xem người đã sớm chết tâm với lão gia, như vậy hiện nay hấn muốn sùng ai yêu ai, cũng ảnh hưởng gì với ngài đâu? Chúng ta nên vì tiểu thư mà lo lắng a.”

Tôn thị cắn môi trầm mặc hồi lâu, một lúc lâu mới nhìn lên, “Ma ma, chuyện này giao cho người làm đi.”

“Lão nô sẽ phân phó xuống.”

.....

Triệu ma ma làm việc rất nhanh, chỉ có ba ngày liền thật sự tìm được hai nữ tử xinh đẹp như hoa.

Hai nữ tử thân mình tinh tế, yếu điệu có trí, khéo mắt cố ý vô tình toát ra vài phần mị thái, Tôn thị thấy hơi hơi nhũn mị, nhưng không có nói thêm gì, ngược lại hai nữ tử nhìn thấy Tôn thị liền khom người quỳ xuống, thái độ thập phần cung kính.

“Nô tì Như Vân, tham kiến phu nhân.”

“Nô tì Tĩnh Vi, tham kiến phu nhân.”

“Đứng lên đi.”

Tôn thị khoát tay, hai người lập tức cung kính đứng dậy, cúi đầu, lộ ra sau gáy phấn nộn, tư thái kiều mị, làm cho người ta nhìn thập phần không thoải mái.

Tôn thị cho hai người lui ra, hỏi Triệu ma ma, “Ma ma tìm hai người này ở đâu, sao thấy có mị khí?”

“Hai người họ xuất thân từ thanh lâu nên hành động tự nhiên có vài phần mị thái.” Triệu ma ma thấy Tôn thị bộ dáng không đồng ý, nhẹ giọng nói, “Phu nhân, chớ xem thường nữ tử như vậy, nói về lấy lòng nam nhân, các nàng hiểu rõ hơn so với tiểu thư khuê các. Hơn nữa, các nàng xuất thân không tốt, sau này cho dù sinh nam đinh, cũng không uy hiếp đến địa vị của người.”

Tôn thị vẫn cảm thấy có chút không ổn, “Nhưng ở chỗ lão thái thái.....”

“Người là phu nhân chính thất trong phủ, chỉ có tìm cho lão gia hai thông phòng, lão thái thái sao không đồng ý? Hơn nữa lão thái thái sẽ càng thích.” Triệu ma ma mỉm môi cười, thập phần tự tin, “Lão nô đã cho người tra, hai nữ tử này tuy rằng xuất thân kém, nhưng là nữ tử trong nhà họ, mấy đời đều sinh nam đinh, nếu lão thái thái biết được, cao hứng còn không kịp, làm sao có thể trách cứ người.”

Hiện nay, chỉ cần lão gia có cốt nhục, là nam đinh, lão thái thái mới không quản xuất thân của mẫu thân đứa nhỏ. Hơn nữa nói không chừng sau khi đứa nhỏ sinh ra, vận khí tốt có thể danh nghĩa đường ở chỗ phu nhân, như vậy địa vị của phu nhân ở trong phủ vững như bàn thạch.

“Này..... Được rồi, người đi mời lão gia đến đây, nói ta có chuyện thương lượng.”

“Lão nô đi ngay.”

Triệu ma ma rời đi, Tôn thị trầm tư một chút, vào nội thất mở ngăn tủ lấy một kiện váy dài tổ sắc dưới đáy hòm ra, váy dài là xiêm y bà mặc thời điểm lần

lần đầu tiên gặp mặt Tần Mạc Bắc. Tôn thị thay xiêm y, chỉnh lại kiểu tóc, bảo nha hoàn bố trí lại phòng, sau đó dựa vào cửa sổ nhìn về phía cây đào trong viện.

Khi Tần Mạc Bắc vào nhìn thấy hình ảnh trên.

Tôn thị thân hình mảnh khảnh dựa vào cửa sổ lẳng lặng xuất thần nhìn ngoài cửa sổ, tóc bà không vấn phác, trên đầu chỉ búi một búi tóc nhỏ, sau lưng xõa ba ngàn tóc đen, gió nhẹ theo cửa sổ thổi vào, nhìn tóc đen mượt như thác nước, nguyên bản Tần Mạc Bắc đang không kiên nhẫn ánh mắt cũng hơi hơi chuyển thâm.

Bãi trí trong phòng giống như trong trí nhớ của hắn.

Tần Mạc Bắc không khỏi lâm vào hồi ức, năm đó hắn vừa mới thú Tôn thị, cũng thật yêu bà, cũng từng thề non hẹn biển, thân thể bà không tốt, nhập phủ hai năm không thể sinh dục, lúc đó mẫu thân khuyên hắn nạp thiếp, hắn cũng do dự thật lâu.

Sau đó, khi hắn nhắc đến chuyện này với bà, tuy rằng ngoài mặt bà không nói gì, nhưng lại xa lạ hắn..... Mặc kệ hắn sau này thế nào lấy lòng, tổng cảm giác bà ngoài im lặng còn có loại cảm giác cự nhân ngăn dậm, sau này..... Hắn có Văn thị giải sầu, cũng chậm chậm xa cách.

Tần Mạc Bắc thờ dài, ánh mắt âm đạm, bọn họ khi nào thì đi đến tình trạng này.

Tôn thị nghe được động tĩnh, hơi quay người, liếc nhìn Tần Mạc Bắc.

Bà lẳng lặng xoay người, ánh mắt bình tĩnh vô ba, “Lão gia đã đến rồi, mời ngồi.” Ngữ khí bình thường giống như lão hữu nhiều năm không thấy, không tận lực thân cận, cũng không tận lực xa cách.

Tần Mạc Bắc thuận thế ngồi lên ghế, Tôn thị ngồi ở đối diện hắn, đem trà ngon vừa mới pha đồ ra ly, đưa đến trước mặt hắn.

Tần Mạc Bắc uống một ngụm, kinh ngạc, “Quân son ngân châm?”

“Lâu năm quân son ngân châm, trước kia lưu lại.”

Tần Mạc Bắc bỗng nhiên cảm thấy trong lòng ề ảm, trước kia hắn yêu nhất uống quân son ngân châm, chính là trà quá mức trân quý, có bạc cũng không mua được, trước kia thời điểm vừa thành thân với Tôn thị, bà sẽ nghĩ biện pháp lấy lá trà từ ca ca mình, sau đó tự tay pha cho hắn uống.

Bà có lẽ không biết, đã rất nhiều năm hắn không uống trà này. Bất quá vì chính thất không được sủng của hắn không làm việc này vì hắn, không thể không nói, trong lòng hắn vẫn nhớ nhung. Tần Mạc Bắc buông ly tràn, ánh mắt ôn hòa nhìn Tôn thị, “Triệu ma ma nói nàng có chuyện muốn thương lượng với ta, là chuyện gì?”

“Nhận sai với lão gia.”

“Gi?” Đầu ngón tay hắn hơi ngừng lại.

“Năm đó..... Là ta không đủ khoan dung rộng lượng.” Tôn thị cúi đầu chưa xót cười, “Ta không nên nghĩ một người có thể chiếm lấy lão gia, không cho lão gia nạp thiếp. Mấy năm nay luôn luôn muốn nói xin lỗi với lão gia, nhưng vẫn không tìm thấy cơ hội, lúc này liền nói xin lỗi với lão gia, mấy năm nay lão gia không hờn ta vì sự ghen tị của ta, cũng đã niệm ở tình nghĩa vợ chồng.”

“Mọi chuyện đã qua, nói lại làm gì.” Nàng không đồng ý hắn nạp thiếp, hắn không phải cũng đã nạp một đám sao!

“Trước kia thiếp thân không có chương quản việc bếp núc nên không tính, hiện tại đã chương quản việc bếp núc, tự nhiên nên vì lão gia cùng tương lai Tần gia mà lo lắng.”

Nhìn đôi mắt không hiểu của Tần Mạc Bắc, Tôn thị mỉm cười, bà nhìn ra ngoài cửa, nhẹ nhàng vỗ tay, Triệu ma ma liền dẫn Như Vân cùng Tinh Vi vào phòng.

Tần Mạc Bắc nhìn hai nữ tử thanh xuân yếu điệu, con người hơi hơi lóe, nhìn về phía Tôn thị, “Nàng muốn làm cái gì?”

“Hai nàng là thiếp thân bảo Triệu ma ma tìm đến, đã nhiều năm lão gia không có nạp thiếp, trong phủ con nôi dòng không vượng, thiếp thân thân là phu nhân trong phủ nhìn thật đau lòng, liền tự chủ trương tìm hai thông phòng cho lão gia.” Tôn thị vẫy tay, lập tức hai nữ tử thẹn thùng tiến lên, đứng cách Tần Mạc Bắc một khoảng, thấy Tần Mạc Bắc nhìn chăm chăm hai nữ tử không chuyển mắt, trong con người Tôn thị tránh qua một tia châm chọc, lại cười nói, “Thiếp thân xương cốt không tốt, không thể hầu hạ lão gia, mấy ngày nay Vân di nương bị lão thái thái trách phạt, lão gia mỗi ngày đi Xuân Hoa viện chỗ lão thái thái trong lòng chỉ sợ cũng không thoải mái. Chu thị cùng Hứa thị lại không hiểu phong tình Cho nên thiếp thân liền tìm hai cô nương cho lão gia, nếu lão gia đồng ý, thiếp thân liền an bày chỗ ở cho bọn họ, tùy thời nghe theo lão gia, nếu lão gia không vui, thiếp thân liền đưa các nàng ra khỏi phủ.”

“Phu nhân..... Không cần a.” Như Vân cùng Tinh Vi vừa nghe muốn đuổi các nàng ra ngoài, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch, các nàng có thể thoát thân khỏi thanh lâu đã là nằm mơ đều cầu không được, bây giờ có cơ hội vào nhà quyền quý, làm sao có thể buông tay. Lúc này hai người phủ phủ một tiếng quỳ trên mặt đất, rung rung cầu xin, tuy rằng nói là cầu Tôn thị, khả kia sờ sờ con người cũng là nhìn về phía Tần Mạc Bắc, “Phu nhân, ngài nếu đuổi chúng nô tì ra phủ, nô tì cũng không có đường sống Cầu phu nhân khai ân, lưu lại nô tì hai người, sau này nô tì nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp ân điển của lão gia phu nhân!”

Tôn thị nhìn Tần Mạc Bắc, cười cười không nói.

Mấy năm nay Tần Mạc Bắc luôn luôn đọc sủng Vân thị, làm sao có thể không có một điểm chán ghét, lúc này nhìn này hai nữ tử thanh xuân, thấy da thịt các nàng bóng loáng, đã tâm ý viên mãn, hân trầm ngâm một lát, trên mặt một bộ dáng đứng đắn.

“Ta thấy hai nàng cũng đáng thương, phu nhân an bài chỗ ở cho các nàng ở trong phủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hựu Môn Dịch Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Vân thị chi nộ

Tôn thị nhìn xuống con người ánh lên một đạo mĩa mai, lại thuận theo gậy đầu, “Vây thiếp thân an bày cho các nàng ở Tĩnh Tâm Uyển, chỗ đó ở trong phủ cũng được coi là khá.”

“Ừ, phu nhân làm chủ đi.”

Tôn thị mỉm môi cười dịu dàng.

Tĩnh Tâm Uyển không phải là sân duy nhất trong phủ, nhưng cái tốt là chỗ đó chỉ cách Xuân Hoa Viện của Vân thị chỉ có một bức tường, nếu ở Tĩnh Tâm Uyển có động tĩnh gì, ở Xuân Hoa Viện nhất định có thể nghe được rành mạch.

Hai người lại nói chuyện với nhau một lát, không khí thập phần tốt. Tần Mạc Bắc muốn lưu lại dùng bữa tối, lại bị Tôn thị khéo léo từ chối.

“Lão gia, thiếp thân không phải không muốn lưu ngài, nhưng sức khỏe của thiếp thân ngài cũng biết, chỉ sợ lây bệnh cho ngài. Nếu không..... Lão gia ngài đi Tĩnh Tâm Uyển?” Tôn thị đề nghị, “Như Vân cùng Tĩnh Vi vừa mới nhập phủ, thiếp thân sợ nơi đó an bày chưa chu đáo, lại lo lắng hai nàng còn e ngại, nếu không lão gia ngài đi xem các nàng có cần mua thêm gì không?”

Lời nói này thật đúng ý của Tần Mạc Bắc, vốn hắn nói lưu lại dùng bữa cũng chỉ là bởi vì cảm thấy Tôn thị biết chuyện, lưu lại ngợi khen bà, đã bà nói không cần, tự nhiên hắn cũng sẽ không ở lâu.

So với một Tôn thị hắn đã sớm buông tha, hai thiếu nữ xinh đẹp như hoa càng hấp dẫn hắn.

“Một khi đã như vậy, ta đi đây.”

“Cung tiễn lão gia.” Tôn thị đứng dậy phúc thân.

Tần Mạc Bắc chỉ cho là Tôn thị muốn lấy lòng hắn, thập phần yên tâm thoải mái nhận lễ của bà. Hắn hơi gật đầu, liền bước ra sân.

Chờ bóng dáng Tần Mạc Bắc ở trong sân triệt để biến mất, Tôn thị mới chậm rãi thẳng đứng dậy, bà nhìn bóng lưng hắn xuất thần, rốt cuộc tìm không thấy bộ dáng như trong trí nhớ.

Bà nhin không được cười lạnh, xem ra, năm đó quả nhiên là mắt bà bị mù.

“Phu nhân.....” Triệu ma ma nhìn mặt bà cho rằng là bà thương tâm, cuống quýt đỡ lấy cánh tay bà, lo lắng nói, “Ngài không có việc gì chứ.”

Tôn thị lắc đầu, nguyên bản bà cho rằng đời này bà không thể tha thứ Tần Mạc Bắc, mà lúc này bà mới phát hiện, bà thật sự sai lầm rồi, hôm nay nhìn hắn..... Nguyên bản oán khí tồn tại trong lòng sớm tan thành mây khói, Tần Mạc Bắc không bao giờ là người yêu trong lòng bà nữa, rốt cuộc không làm bà nổi lên một chút dao động nào.

“Ma ma, dọn dẹp mấy thứ này đi, ném bỏ đi!” Tôn thị chỉ vào huân hương cùng lá trà trên bàn, “Về sau ta không muốn nhìn đến mấy thứ này.”

Từ hôm nay trở đi, Tần Mạc Bắc không phải là phu quân của bà, chỉ là một loại vũ khí vì bà mưu lợi.

Trước kia là bà rất ngốc, cho rằng tránh ở tiểu viện của mình thì sẽ không bị quấy rầy, nhưng cuối cùng chỉ là bị người tính kế một lần lại một lần..... mấy năm nay Vân thị dựa vào cái gì có thể ở trong phủ hoành hành ngang ngược? Còn không phải bằng vào Tần Mạc Bắc sủng ái?

Cường đại nhất vũ khí của nữ nhân chính là khổng chế nam nhân, giống bà hôm nay không phải làm tốt lắm sao!

.....

Như Vân cùng Tĩnh Vi vừa chuyển đến Tĩnh Tâm Uyển, Vân thị liền nhận được tin tức.

Bà tuy rằng đang bị cảm chùng, nhưng tin tức trong phủ đều nhận được nhanh chóng.

“Tôn thị!” Bà gắt gao nghiêng răng, hai tròng mắt phun lửa, “Tiện nhân này không phải rất thanh cao sao, khi nào thì học loại biện pháp hạ đẳng này!”

Tiền ma ma lo lắng đi qua đi lại, “Di nương, chúng ta làm sao bây giờ, làm sao bây giờ a? Nam nhân đều là có mới nói cũ, vừa rồi lão nô vụng trộm nhìn hai nữ tử ở Tĩnh Tâm Uyển, một cái so với một cái đều yêu mị..... Lão gia có các nàng, làm sao nhớ đến ngài đây a.....”

“Câm miệng!” Vân thị nghe vậy lửa giận càng sâu, giờ tay lên liền cầm cái chén trong tay quăng tới, Tiền ma ma cũng không dám trốn, cái trán bị đập trúng, bà nhìn Vân thị đang thịnh nộ, lúc này không dám nhiều lời nữa, thành thành thật thật cung kính đứng ở tại chỗ.

“Tiện nhân!” Giờ tay lên vãi tờ [nữ giới] cầm trong tay bị xé nát bướm, phát tiết xong, rốt cuộc Vân thị mới bình ổn chút lửa giận xuống, sắc mặt lại vẫn dữ tợn như trước, hai tay để trên mặt bàn, kịch liệt thở dốc, trong con ngươi bằng hóa lóe lên, “Mấy năm nay người đầu với ta đều không có kết cục tốt! Tôn thị, ta thấy ngươi vô hại mới không tính toán với ngươi, không nghĩ tới ngươi cũng dám cản ngược lại ta một ngụm, một khi đã như vậy, thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!”

Tiền ma ma ôm trán, thật cẩn thận nhìn Vân thị, “Di nương..... Ngài muốn làm như thế nào?”

Vừa dứt lời, lệ mâu Vân thị nhìn lại, Tiền ma ma rùng mình, nhất thời không dám nói thêm một câu.

Sắc mặt Vân thị hung ác nham hiểm, “Tôn thị, lúc này đây ta muốn nhìn xem ai thua ai thắng!” Nói xong, bà nhìn Tiền ma ma, “Ngươi! Lại đây!”

Tiền ma ma ngừng thở cẩn thận đi đến, Vân thị công đạo hai câu ở bên tai bà, sau nheo mắt lạnh lùng nhìn bà, “Nghe rõ?!”

Đầu Tiền ma ma toát mồ hôi lạnh, “Lão nô nghe rõ, lão nô đi làm ngay.”

“Gọi Ngô ma ma tới đây.”

“Dạ.”

Không bao lâu, Ngô ma ma một thân mặc lục sắc bước vào phòng, lại nói bên người Vân thị có hai ma ma, Tiền ma ma vỗ mông ngựa nhiều nhất, ngày thường Vân thị thích nhất nghe bà nói chuyện, nhưng lúc cần người dè dặt, Ngô ma ma mới được xem như phụ tá đắc lực của bà.

Ngô ma ma nhìn lướt qua một phòng hỗn độn không chịu nổi, mặt cũng không động, nhẹ nhàng phúc thân thi lễ, “Di nương có chuyện gì phân phó?”

“Ta bị lão thái thái cảm chùng, không thể xuất môn, ngươi đi gọi lão gia tới giúp ta, nói ta có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Ngô ma ma lẳng lặng nhìn Vân thị, nhẹ giọng nói, “Di nương, giờ này ngài không thể tìm lão gia.”

“Vì sao?!” Vân thị cơ hồ là rống lên.

Tướng công của bà sẽ đi tìm nữ nhân khác, bà sao không thể dùng thủ đoạn để lừa hắn đến!

Bà tin tưởng người lão gia yêu là bà!

“Di nương, không cần lừa gạt chính mình, nam nhân đều là có mới nói cũ, lão gia đã sớm muốn nạp thiếp, chỉ là mỗi lần nhắc tới đề tài này ngài sẽ nghĩ cách che lấp cho qua, nói vậy, lão gia đã sớm bắt mẫn, giờ này hai cô nương đã vào phủ, ngài lại đi tìm lão gia, trong lòng lão gia sẽ càng thêm ngăn cách.”

“Mặc kệ! Ta mặc kệ!” Vân thị lạnh lùng nói, “Hiện tại ngươi lập tức đi gọi lão gia tới, lập tức, lập tức!”

Vì bà bao nhiêu năm qua lão gia đều không có nạp thiếp, về sau bà sẽ không để một nữ nhân nào có thể tiến vào Tàn phủ!

Ngô ma ma nhú mày, còn muốn khuyên nữa, đã thấy sắc mặt Vân thị âm u đáng sợ, bà biết không thể khuyên, khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng phúc thân, “Lão nô đi thỉnh lão gia ngay.”

Sắc mặt Vân thị lúc này mới dịu một ít, lạnh nhạt nói, “Cần phải mời lão gia đến, vô luận dùng biện pháp gì!”

“Lão nô sẽ cố hết sức.”

Chờ bóng dáng Ngô ma ma biến mất, Vân thị nhìn một phòng hỗn độn đến không chịu nổi, sắc mặt hoảng hốt, lập tức hướng ngoài sân rồng to, “Người tới! Mau dọn dẹp phòng!” Bà không thể để khi lão gia tiến vào nhìn đến bộ dáng luống cuống của bà.

Thay đổi xiêm y, lại búi tóc, Vân thị ngồi ở trước gương đồng dùng sức xoa xoa mặt, làm sắc mặt đang tái nhợt có chút đỏ ửng, bà hơi cong khoeo môi, lại khôi phục hình tượng Vân di nương dịu dàng nhu hòa.

Tiếng bước chân rất nhanh truyền đến, Vân thị kinh hãi nhìn qua, liền thấy Ngô ma ma đứng ở trước cửa, bà chờ mong nhìn về phía sau Ngô ma ma. Ngô ma ma nhìn xuống, thờ dài.

“Di nương, lão gia nói có chuyện quan trọng trong người, không thể đến. Để lão nô truyền lời cho ngài, nói di nương thân đang chịu phạt, ngài hãy yên tĩnh lại..... Để tránh lại chọc giận lão thái thái.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hào Môn Đích Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiểu thư con vợ cả

Kỳ thật Ngô ma ma truyền lời như thế cũng coi như là khách khí.

Bà vừa mới đi tìm lão gia, lão gia đã dùng xong bữa tối, thay một thân quần áo mới, đang chuẩn bị xuất môn, bà không cần nghĩ cũng biết lão gia muốn đi đâu. Thời điểm lão gia nhìn thấy bà sắc mặt đã có chút không tốt, nghe được bà truyền lời xong cả khuôn mặt đều âm trầm.

“Người nói với Vân thị, nói bà ta đừng gây chuyện, bà ta cho rằng điểm này tâm tư ta có thể không biết? Người nói cho bà ta, hiện tại bà ta đang chịu tội trong người, bảo bà ta an phận chút!”

Tần Mặc Bắc sao không biết tiểu tâm tư này của Vân thị? Bọn họ sống chung hơn mười năm, nếu hấn cả điểm này đều không rõ, vậy không cần sống.

Mấy năm nay hấn đối xử với Vân thị quả thật không sai, bởi vì nữ tử này bất luận sau lưng hấn làm chuyện gì, tới thiếu ở trước mặt hấn đều là ôn nhu nhược nhược, cho tới bây giờ cũng không chống đối hấn, điểm này thỏa mãn mãnh liệt lòng tự trọng nam nhân của hấn.

Đây cũng là nguyên nhân hấn có thể dễ dàng tha thứ Vân thị nhiều năm như vậy.

Thế nhưng hiện tại Vân thị mưu toan nắm hấn trong tay..... Tần Mặc Bắc cười lạnh, năm đó hấn cùng Tôn thị cảm tình tốt như vậy, bà ta ghen tị, hấn có thể lạnh nhạt Tôn thị hơn mười năm, Vân thị cho rằng mình có thể là ngoại lệ sao!

Bà ta không khỏi rất coi trọng chính mình.

Ngô ma ma cứ như vậy bị đuổi ra.

“Không có khả năng! Không có khả năng! Sao lão gia có thể đối với ta như vậy, không có khả năng!”

Vân thị điên cuồng quăng những thứ trên tay, giật trăm cái tóc xuống, mắt đỏ hồng hét lớn, “Gạt ta! Người gạt ta!”

Lão gia luôn luôn yêu thương bà, làm sao có thể đối với bà như vậy, làm sao có thể nói ngoan độc với bà như vậy, bà không tiếp thu được, hoàn toàn không tiếp thu được!

“Ta không tin.....” Bà ôm đầu khóc rống lên, mấy năm nay bà thuận buồm xuôi gió, cho tới bây giờ đều không có chịu qua kích thích như vậy, mắt đỏ hồng lúc này chỉ muốn chạy ra ngoài, “Ta muốn gặp lão gia, lão gia sẽ không đối với ta như vậy!”

“Di nương!” Ngô ma ma ôm thắt lưng Vân thị, mạnh mẽ giữ chặt bà, “Ngài đang bị lão thái thái cầm chừng, giờ phút này đi ra ngoài lão gia cùng lão thái thái sẽ càng thêm tức giận, di nương ngài thật sự muốn trả giá mấy năm nay tất cả đều hủy hoại chỉ trong chốc lát sao!”

“Ta muốn hỏi hấn.....” Bà lau nước mắt, tay đẩy vào người Ngô ma ma, Ngô ma ma lớn tuổi, khí lực sao bằng Vân thị, bị bà đẩy một cái lao đảo, ngã vào giá gỗ trong phòng. Vân thị thoát ra chạy ra bên ngoài, khóc nói, “Ta muốn hỏi lão gia vì sao đối với ta như vậy.”

“Di nương nếu muốn liên lụy hai vị tiểu thư liền cứ việc bước ra khỏi cửa!” Ngô ma ma bị đẩy ngã, thấy Vân thị sắp lao ra khỏi phòng nhất thời hét lớn.

Một chân Vân thị vừa bước ra khỏi cửa lập tức dừng lại.

Ngô ma ma giãy dụa đứng dậy, ho khan hai tiếng, nhìn bóng lưng cứng ngắc của bà, trầm giọng nói, “Di nương, nghĩ rõ hậu quả, còn muốn xuất môn sao?”

Trong lòng Vân thị rối như tơ vò.

Bà nhìn cửa, chân run nhẹ, chỉ cần bước ra cửa phòng này..... Bà liền có thể nhìn thấy lão gia, nhưng là..... Sau đó đâu?!

Đừng nói bà chỉ là một di nương, dù là chính thất phu nhân, có quyền gì không cho lão gia đi tìm thông phòng?

Cười khổ, Vân thị rơi lệ đầy mặt, cước bộ nhẹ nhàng thu trở về.

Bà xoay người, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Ngô ma ma, “Ma ma, ta chẳng lẽ cứ như vậy tiện nghi cho hai tiểu tiện nhân kia sao!”

“Bất quá là hai con nhóc mới ra đời, di nương còn lo lắng đâu không lại các nàng?!” Ngô ma ma than nhẹ, đỡ thân hình cứng ngắc của Vân thị ngồi xuống giường, hạ giọng nói, “Di nương nhập phủ mấy năm nay không phải đều thua trên tay ngài? Ngài độc sủng Tần phủ hơn mười năm, lo lắng hai cái con nhóc làm gì, nam nhân có mới nói cũ là có, khi nếm xong đồ tươi mới, hai nha đầu chết tiệt kia còn không phải mặc cho di nương xử lý?”

Nhìn Vân thị ngừng khóc, Ngô ma ma kéo một cái tú đôn ngồi đối diện với Vân thị, đỡ đầu vai bà, nhìn thẳng vào mắt bà, trầm giọng nói, “Di nương, ngài hiện tại muốn phòng không phải hai nha đầu chết tiệt này, mà là Tôn thị. Từ trước cho tới bây giờ Tôn thị đều là nhần nhục chịu đựng, di nương có từng nghĩ tới sẽ có một ngày bà ta cho ngài nhất kích như vậy.”

Vân thị xiết chặt nắm tay, lắc đầu.

Nếu biết có một ngày như vậy, bà đã sớm để Tôn thị chết không có chỗ chôn! Mấy năm nay một đám thiếp thất trong phủ đều chết, chỉ sợ trong lòng lão thái thái sớm đã nghi hoặc, chỉ là bà làm việc gọn gàng sạch sẽ, không để cho người bắt được nhược điểm mà thôi.

Hơn nữa nhà mẹ đẻ Tôn thị tuy rằng không ở kinh thành, nhưng là ở kinh thành nhân mạch vẫn phải có, nếu Tôn thị xảy ra chuyện gì, Tôn gia tất nhiên sẽ không bỏ qua. Đến lúc đó lão thái thái cùng lão gia tất nhiên cấp cho Tôn gia một cái công đạo, tra rõ việc này, mấy năm nay chính là bà không nghĩ đem sự tình náo đến không thể văn hồi, thế này lập đi lập lại nhiều lần mà buông tha Tôn thị.

Hơn nữa Tôn thị biểu hiện cũng đủ điệu thấp, đây cũng là nguyên nhân bà không đồng ý mạo hiểm.

“Di nương, ngài phải cảnh giác chính là bà ta.” Ngô ma ma trình trọng nói, “Trước kia Tôn thị không phản kháng chúng ta có thể tùy ý thế nào đều được, nhưng lúc này đây phòng chừng khi di nương muốn đem hai mẹ con họ trăm thảo trừ căn, cho nên mới kích phát Tôn thị quyết tâm cùng với ngài tranh đấu.”

Vân thị khinh thường cười, bà không tin bà không đối phó được nữ nhân yếu đuối kia!

“Phu nhân chớ khinh thường.” Ngô ma ma nhìn biểu cảm của Vân thị liền biết bà đang nghĩ cái gì, bà trình trọng nhìn vào mắt Vân thị, “Lại nói tiếp, lần này ngài cũng không chiếm ưu thế! Trước kia Tôn thị không biết lợi dụng lão gia, cho nên mới thất bại thảm hại, nhưng hiện tại bà ta lại biết lấy lòng lão gia..... Ngài nhất định cũng cảm thấy nguy cơ.”

“Chỉ bằng bà ta?!”

“Chỉ bằng bà ta! Bà ta mới là chính thất phu nhân danh chính ngôn thuận trong phủ, mặc kệ là quản lý việc bếp núc hay là lấy lòng lão thái thái, bà đều chiếm ưu thế so với ngài, hơn nữa bà ta sinh ra đứa nhỏ là tiểu thư con vợ cả, di nương, ngài biết này ý nghĩa là gì sao? Ý nghĩa là sau này nhị tiểu thư nếu muốn tìm hôn phu, chỉ bằng năng ta một cái ‘Địch’ tự, đại tiểu thư cùng tam tiểu thư sẽ bị bà ta đẩy đi xa!”

Dù lão thái thái sủng ái tam tiểu thư thì như thế nào, người khác xem đều là tiểu thư thứ xuất, lên không được mặt bàn, hoàn toàn không có ưu thế!

“Thật sự đợi đến thời điểm nghị thân, nhị tiểu thư tuyển một hôn phu danh giá, đến lúc đó lão gia cùng lão thái thái còn có thể xem nhẹ phu nhân sao?”

Lời nói này, giống như cảnh tỉnh, sắc mặt Vân thị tái nhợt như tờ giấy.

Vấn đề này cũng từng thoáng hiện ở trong đầu bà, nhưng lại bị bà xem nhẹ, bởi vì bà nói cho chính mình, một ngày nào đó bà sẽ ngồi lên vị trí chính thất phu nhân, hai nữ nhi của bà cũng sẽ trở thành tiểu thư con vợ cả.

Nhưng hiện tại..... Thời gian không đợi nhân.

San nhi đã mười bốn tuổi, tuổi này sớm nghị thân, bởi vì dung mạo cùng tài nghệ của nàng đều cao, người cầu thân rất nhiều, tất cả nàng đều không vừa mắt, cho nên tất cả đều không chọn.

Hiện tại San nhi đã không thể lại đợi.

Từ điểm, mắt Vân thị lóe lên tia sáng mãnh liệt, bà nắm chặt nắm tay, cắn răng nói, “Ngô ma ma, người yên tâm, ta đã nghĩ được biện pháp, trong vòng một tháng, tuyệt đối có thể để San nhi cùng Tuệ nhi trở thành tiểu thư con vợ cả!”

“Di nương có biện pháp gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hựu Môn Dịch Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Giao phong Tần Tuệ

Vết thương trên đùi của Tần Tích nhanh chóng khép lại.

Gần mười ngày, miệng vết thương dờn trên đùi nàng cũng đã kết vảy và khép lại, tốc độ mau đến Chu đại phu phải kinh ngạc.

“Năng lực phục hồi của nhị tiểu thư rất tốt.” Chu đại phu không có phát hiện manh mối gì, chỉ có thể trả lời như vậy.

“Thật tốt quá, rốt cục tiểu thư có thể xuống giường.” Mai Nhụy tươi cười rạng rỡ, “Tiểu thư, người có muốn đi dạo?”

“Được.”

Mười ngày nay nàng không có đi vãn an lão thái thái, giờ cũng nên đi. Chỉ sợ Chu đại phu đã đem tình huống của nàng báo với lão thái thái rồi, nếu lão thái thái biết được nàng có thể xuống giường mà không đi thỉnh an, hơn nữa Tần Tuệ ở giữa châm ngòi, chỉ sợ trong lòng lão thái thái lại không vui.

“Để nô tì thay quần áo cho tiểu thư.”

Tần Tích không nghĩ tới chỉ gần mười ngày đã có thể xuống giường, hơn nữa thương thế trên trán cũng tốt lắm. Nàng tuy rằng ngoài ý muốn nhưng vẫn kinh hãi. Mặt khác còn có một sự kiện làm một khối tảng đá trong lòng nàng rốt cục thả xuống -- theo Thu Ý mang đến tin tức từ bên ngoài, kinh thành liên tục tìm mười ngày, cũng không tìm được ca ca, rốt cục chạy thoát.

Như vậy giảm bớt khả năng ca ca bị bắt.

Có lẽ ca ca đã chạy ra khỏi kinh thành, chỉ cần còn sống, hai huynh muội bọn họ sẽ có một ngày gặp lại!

Mặt khác còn có một sự kiện đối với nàng cùng Tôn thị mà nói tuyệt đối là một chuyện tốt.

Sáu hôm trước lúc Triệu ma ma đưa Như Vân cùng Tinh Vi đến trở thành thông phòng sau, mỗi đêm Tần Mặc Bắc đều ngủ lại Tinh Tâm Uyển. Nha hoàn bà tử ở Tinh Tâm Uyển đều là một tay Tôn thị an bài, bởi vậy tất cả đều là người của Tôn thị. Chuyện xảy ra ở Tinh Tâm Uyển mỗi ngày tự nhiên đều truyền đến tai Tần Tích.

Tần Tích nghĩ đến đây cười lạnh, nàng thật đúng là xem thường Tần Mặc Bắc, một nam nhân đã có con lớn thế nhưng còn ngoan như vậy, nghe nói mỗi đêm nha đầu bà tử thủ ở trong sân đều có thể nghe được tiếng gầm ở trong phòng.

Như Vân cùng Tinh Vi cũng không phải thiếu nữ ngây thơ không biết gì, nữ tử xuất thân từ thanh lâu thủ đoạn tự nhiên cao minh hơn so với tiểu thư khuê các, thậm chí, đối với việc nam nữ thập phần tinh thông, bởi vậy tài năng lưu Tần Mặc Bắc lại hàng đêm.

Bất quá cũng có hiểu biết, biết các nàng hiện tại tuy rằng ở tại hậu viện Tần phủ, đến cùng cũng chỉ là thông phòng, cả thiệp thát cũng không phải, bởi vậy mặc dù được Tần Mặc Bắc sủng ái, nhưng mỗi ngày đều đi đến viện của Tôn thị hầu hạ, tư thái cực thấp.

Càng làm cho nàng kinh ngạc là, Tôn thị một nữ tử không thích đạo lý đối nhân xử thế, thế nhưng cho phép các nàng lập quy củ, mặc kệ là Triệu ma ma giáo bà, hay chính bà nguyên ý, đối với Tần Tích mà nói, đây là một loại tiến bộ rất lớn.

Khi đang suy nghĩ, Mai Nhụy đã thay một thân váy dài phấn hồng cho Tần Tích, đã là tháng năm, thời tiết thập phần khô nóng, váy là bằng ti chế thành, mặc ở trên người thập phần mát mẻ. Đôi xiêm xong, Hàm Suong lại sơ một cái tiểu kế cho nàng, dùng một ngọc trâm trắng nõn cố định lại, còn lại tóc đen rồi tung trên đầu vai, nàng dung mạo xinh đẹp, bởi vậy không cần thiết nhiều trang sức, như vậy cũng đã vô cùng tốt.

“Tiểu thư..... Như vậy được không?”

“Được.”

Tần Tích xem hình ảnh của mình trên gương đồng, trong lúc nhất thời còn có chút hoảng hốt, nàng xem gương mặt này, vô luận như thế nào cũng chưa thích ứng.

Nàng dúi mắt, đứng lên, “Đi thôi.”

Hàm Suong cùng Mai Nhụy lo lắng nàng, một người nâng một bên, Tần Tích bật cười, nàng cũng không phải bệnh nhân, vớ vớ mu bàn tay Mai Nhụy, “Thu Ý không ở, người ở lại trong viện, có chuyện gì cho tiểu nha đầu đi Bách Thảo Viên tìm ta.”

“Tiểu thư yên tâm.” Mai Nhụy nhếch miệng cười, nắm tay kiên định nói, “Nô tì sẽ bảo vệ tốt sân chúng ta, không cho bọn đạo chích trà trộn vào!”

Hàm Suong nhìn không được cười một tiếng, Tần Tích thân nhiên lắc đầu, cũng không có trách cứ hai người.

Tuy rằng hiện tại thân thể Tần Tích mới mười ba tuổi, nhưng Tô Cẩn vẫn sống mười sáu năm, hơn nữa đã trải qua đại biến, tâm tính của nàng đã sớm không phải là một tiểu cô nương.

Tháng năm thái dương có chút nóng, Hàm Suong cầm ô che trên đỉnh đầu Tần Tích, trải qua mấy ngày nay quan sát, Tần Tích phát hiện Hàm Suong là nha đầu thành thật đôn hậu, chỉ vui đầu làm việc, cũng không tranh công lao cùng Mai Nhụy. Hơn nữa thời điểm nói chuyện cùng người xa lạ còn mặt đỏ lắp bắp, là tiểu cô nương thập phần ngại ngùng, có đôi khi yên tĩnh làm cho người ta không phát hiện nàng tồn tại.

Nhưng là Tần Tích thập phần có cảm tình đối với nàng.

Hai người một đường không nói chuyện đi ra sân, hướng Bách Thảo Viên đi.

Bách Thảo Viên của lão thái thái có vị trí trung tâm trong hậu viện Tần phủ, phong thủy thật tốt, tọa Bắc hướng Nam, thập phần thoải mái. Mà saan của Tần Tích là ở phía Bắc Tần phủ, đơn giản đến gần như đơn sơ, bởi vậy cách khá xa sân của lão thái thái.

Mới vừa đi một lát, Tần Tích liền nhìn thấy một đám người chậm rãi theo xa xa đi tới. Đi đầu là một tiểu cô nương tuổi chừng mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt xéch không vì nàng tuổi non nớt mà kém phần phong tình. Hai tiểu nha hoàn một tả một hữu nâng cánh tay cho nàng ta, phía sau là hai thô sử bà tử, hai thô sử bà tử cùng cầm một cái ô to, ô cao chừng hai cánh tay, toàn bộ ô che khuất năm người chặt chẽ, một tia ánh mặt trời cũng không chiếu đến.

Tần Tích nhìn thấy nàng ta mảy mòi hơi nhú lại.

Nữ tử này phô trương như vậy, không cần nghĩ cũng biết là được lão thái thái sủng ái Tần Tuệ.

Tần Tuệ nhìn qua tuổi tương đương với nàng, lại kế thừa dáng người cùng dung mạo của Vân thị. Dung mạo phát triển, thân mình yếu điệu. Nàng ta mặc quần áo màu xanh băng ti váy dài, thắt lưng nhanh thục, lộ ra thân thể phát dục vô cùng tốt, giống một nụ hoa sắp nở, bày ra dáng vẻ xinh đẹp lại phong tình.

“Tiểu thư..... Là tam tiểu thư.....” Giọng Hàm Sương có chút kích động, đôi mắt hoảng loạn nhìn về phía Tần Tích, “Tiểu thư, làm sao bây giờ”

Trước kia tiểu thư không ít lần chịu thiệt từ tay tam tiểu thư, lần này tiểu thư mới ra cửa thế nào liền đụng phải sát tinh này!

Tần Tích cũng không cảm thấy trùng hợp, sân của nàng cùng Tần Tuệ, một cái tinh xảo sân ở phía nam, một cái đơn sơ sân phượng bắc, liền tính là đi đến sân của lão thái thái ở trung tâm cũng không khả năng gặp phải.

Mà nàng vừa mới từ viện của mình đi ra, Tần Tuệ liền xuất hiện tại trước mặt nàng, còn mang theo một đám người như vậy..... Nào có chuyện trùng hợp như vậy!

Tần Tuệ nhìn thấy Tần Tích, mỉm cười, dựng thẳng bàn tay lên ý bảo mọi người dừng lại, nàng đẩy tay đang nâng của hai tiểu nha hoàn ra, trong suốt chân thành đi hướng Tần Tích.

Cho đến khi đến bên người Tần Tích, mới dùng một đôi phượng mâu liếc mắt nhìn chủ tớ hai người, mỉm cười nói, “Ui, đây không phải nhị tỷ sao? Nghe nói không phải nhị tỷ vì câu bùa hộ mệnh cho tổ mẫu, quý hai chân đều tàn, hiện tại không phải nhị tỷ phải ốm đau ở trên giường sao, đã nhanh như vậy liền bình phục!” Tần Tuệ cười duyên, đôi mắt lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi, cố ý dương cao giọng, “Không phải là nhị tỷ cố ý báo bệnh tình, để tổ mẫu phải lo lắng?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Hậu Môn Dịch Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.